

DEVİRİMCİ YOL

SAYI 3 1 HAZİRAN 1977

300 KURUŞ

ŞİMDİ DEVİRİMCİ GÖREV HALKIMIZIN FAŞİZME KARŞI BİRLEŞİK DEVİRİMCİ SAVAŞINI ÖRGÜTLEMektİR

OLIGARŞİNİN, İÇİNE GİRDİĞİ ÇIKMAZDAN KURTULABİLMEK İÇİN, GÜNDEME GETİRDİĞİ ERKEN SEÇİMLER ÜLKEMİZ TARİHİNİN EN YAVGIN BİR KARİŞİKLİK ORTAMI İÇİNDE YAPILYOR.

HALKIN TOPLU OLARAK BULUNDUĞU YERLERDE "HEDEF-SİZ" BOMBALAR PATLATILIYOR. SALDIRI, TERTİP VE UYDURMA HABERLER ÜZERİNE KURULU PROVOKASYONLAR BİRBİRİNİ İZLİYOR. ELLERİNDEKİ BÜYÜK TIRAJLI BİR İKİ SATILMIŞ GAZETE ARACILIĞI İLE "BUNLARI YAPANLAR TEK YOL DEVİRİM DİYENLERDİR" DİYEREK, APTALCA UYDURMA BELGELER YAYINLATARAK BU TERTİP VE SALDIRILARI DEVİRİMCİLERE MALETMEYE VE DEVİRİMCİLERE KARA ÇALMAYA UĞRAŞIYORLAR. HERŞEY, İÇİNDE BULUNDUĞUMUZ GÜNLERDE, BÖYLE APTALCA, HAİNCE VE ALÇAKÇA TERTİPLERİN SÜRDÜRÜLECEĞİNİ GÖSTERİYOR. SEÇİMLERİ VE ÜLKEMİZDEKİ SİYASİ GELİŞMELERİ KENDİ ÇIKARLARI DOĞRULTUSUNDA ETKİLEMELİK İSTEYEN TÜM BUIJUVA KİLKİLERİ, GİZLİ AÇIK TÜM FAŞİST KURULUŞLARI VE TÜM GÜÇLERİ İLE MEYDANDALAR....

VE ÜLKEMİZDE DÜNYANIN HER TARAFINDA DEFALARCA SAHNELENMİŞ TERTİPLER VE KİTLE PASİFİKASYONU YÖNTEMLERİ UYGULANIYOR.

BÜTÜN TERTİPLERİN YÖNELDİĞİ BİRİNCİ HEDEFLERİ GENEL KİTLE PASİFİKASYONU İSE BUNUN KADAR ÖNEMLİ OLAN BİR DİĞERİ DE DEVİRİMCİ HAREKETİ KARALAMAKTIR. ÜLKEMİZDE YILLARDIR SÜRDÜRÜLEN FAŞİST TERÖR VE CİNAYET KAMPANYASI ESAS OLARAK YİĞİNLARI YARATILAN KORKU VE TERÖR ORTAMI İÇİNDE BASKI ALTINDA TUTMAYA, PASİFİZE ETMEYE

VE BU SAYEDE FAŞİZME KİTLE TEMELİ OLUŞTURMAYA VE YUKARDAN AŞAĞI BİR BİÇİMDE ÖRGÜTLEMeye YÖNELİK OLARAK SÜRDÜRÜLMEKTEDİR. SIKİYÖNETİM TEHDİDİ, POLİS VE KOMANDO TERÖRÜ, KONTR-GERİLLAVE MİT EYLEMLERİ BU TEMEL FAŞİST POLİTİKANIN PARÇALARIDIR.

ŞİMDİ OLANLAR, BUGÜNE KADARKİ GELİŞMELERİN BİR ÜST DÜZEYDE DAHA YOĞUNLAŞMIŞ BİR BİÇİMDE VE DE ÖZEL OLARAK SEÇİMLERİ ETKİLEME DOĞRULTUSUNDA, TEKRARLANMASINDAN BAŞKA BİRŞEY DEĞİLDİR.

BUNUN YANINDA AÇIK OLARAK GÖRÜLEN ODUR Kİ, BUGÜN OLIGARŞİ, SAĞLIKLI BİR DOĞRULTUDA GELİŞMEYE YÖNELEN DEVİRİMCİ HAREKETİ DE HEDEFLEMEDİR. BU NEDENLE DEVİRİMCİ HAREKETE KARŞI HER TÜRLÜ TERTİP VE PROVOKASYONLAR TEZGAHLANMAKTA, ÜLKEMİZDE GELİŞMEKTE OLAN SOL POTANSİYEL SAHTE BİR SOL DOĞRULTUYA KANALİZE EDİLMEME ÇALIŞILMAKTA DİR.

BUN DOĞRULTUDAKİ TÜM ALÇAKÇA TERTİP, KARALAMA VE SALDIRILAR DEVİRİMCİ HAREKETİMİZİ GERİLETEMEMEYECİKTİR. KİMSE DEVİRİMCİ HAREKETİMİZİ KENDİ ALÇAKLIĞININ KARASINI ÇALMAYA KALKMASIN. KİMSENİN YAPTIKLARI YANINA KALMAYACAKTIR. DEVİRİMCİLERİN EMEKÇİ HALKLARIMIZIN KURTULUŞU DOĞRULTUSUNDAKİ MÜCADELESİNİ KİMSE DÜRDÜRÜMAYACAKTIR.

DEVİRİMCİ YOL

Tek Yol Devrim

BUGÜN Ülkemiz derin bir iktisadi ve siyasi kriz içinde çalkalanıyor.

Yıllardır çeşitli egemen sınıf iktidarlarının sürdürdüğü emperyalist tahakkümün dayalı sömürü ve yağma politikaları bugünkü içinden çıkılmaz batağa vardı dayandı. Halkın elindeki herşeyden bir kısmını koparıp almak demek olan devalüasyon getirilip dayatılıyor. Ekonomik sorunlar MC iktidarının dört ay daha dayanamayacağı kadar kötüleşti. Bu yüzden erken seçimler zorunlu hale geldi. Ne var ki, seçimlerin arkasındaki günler de emekçi ve yoksul halklarımıza sömürü, zulüm ve baskıdan kurtulma umudu vaatmiyor. Önümüzdeki günlerde, bugün pahalılık, işsizlik, yoksulluk ve zulüm altında inleyen emekçi halklarımıza daha fazla sömürü, zulüm ve daha fazla pahalılık, yoksulluk ve baskıdan başka bir şey vaatmiyor.

Bugün ülkemizdeki on milyonlarca emekçinin içinde bulunduğu pahalılık, işsizlik, sömürü ve zulüm düzeninden kurtulabilmek için; işçilerimizin, köylülerimizin, memur, öğretmen ve teknik elemanlarımızın, gençliğimizin ve kadınlarımızın daha mutlu bir geleceğini sağlayabilmek, sömürülmeden, ezilmeden, özürce korkusuzca yaşayabilecekleri bir düzene kavuşabilmek için, ülkemizin bağımsız ve demokratik bir ülke haline getirilmesi gerekir.

(Devamı 2. sayfada)

DEVİRİMCİ YOL

Faşizme karşı omuz omuza...

Tek bir yumruk, tek bir yürek...

Bugün halkımızın içinde bulunduğu sömürü, zulüm ve soygun düzeninden emperyalist sömürü ve talandan, faşist baskı ve zulümden kurtulabilmesinin TEK YOLU DEVİRİMDİR

Tek Yol Devrim

(Baştarafı 1. sayfada)

Bunun için,

1 ÜLKEMİZİN emperyalist ülkelerle olan sömürü ve tahakküm ilişkilerinin tümüne son verilmelidir. Tüm ikili antlaşmalar feshedilmelidir. Ülkemiz halklarının emeğinin ve yeraltı-yerüstü kaynaklarının emperyalist sömürü ve talanına son verilmeli, tüm emperyalist ülke ve kurumlara olan borçlar iptal edilmelidir. NATO, CENTO, ORTAK PAZAR, ENERJİ AJANSI gibi emperyalist kurumlardan çıkılmalıdır. Yurdumuzdaki yabancı ösler kapatılmalı ve yabancı asker ve teknik görevli adındaki ajanlar kovulmalıdır.

2 İŞÇİLERİN üzerindeki sendikalaşmayı, sendika seçimi ve serbestçe sendikal mücadele yürütülmesini önleyen bütün baskılar kaldırılmalı, kadın erkek ayrımı gözetmeksizin eşit işe eşit ücret ödenmelidir. Genel grev hakkı yasallaşmalı, çıkarların çalışma süresi 6 saate düşürülmeli, işsizlik önlenmelidir.

3 TOPRAK ağalarının elindeki tüm topraklara el konularak topraksız ve az topraklı yoksul köylülere dağıtılmalıdır. Yoksul köylülerin tefecilere ve bankalara olan tüm borçları iptal edilmeli, küçük üretici köylülerimizin emeğinin karşılığını alabilmelerini sağlayacak ve onlara teknik ve kredi olanakları sağlayacak, üretici kooperatiflerini geliştirecek önlemler alınmalıdır.

4 KADINLARIN ekonomik bağımlılığını ve kadın-erkek eşitsizliğini ortadan kaldıracak maddi ortam yaratılmalı, çalışan kadınların sorunlarının çözülmesine yönelik önlemler getirilmelidir.

5 HALKIN temel ihtiyaçlarını karşılamaya yönelik ekonomik tedbir ve yatırımlar gündeme getirilmelidir. Bankalar, sigorta şirketleri, tüm mali kurumlar, dış ticaret, yerli ve yabancı tekeller emekçi halk iktidarı tarafından devletleştirilmelidir. Kır ve şehirler arasındaki farklı ekonomik, sosyal ve kültürel yapıya son verilmelidir.

6 BUGÜNKÜ devlet yapısı içindeki tüm faşist yasa ve kurumlar, MIT, Kontra-gerilla ve onun sivil kolu olan faşist Ükü Ocakları ve toplum polisi teşkilatları dağıtılmalıdır. Faşist işkence ve cinayet şebekelerinin elebaşları cezalandırılmalıdır.

7 KÜRT ulusu üzerindeki söven, faşist baskılar kaldırılmalıdır. Kürt ulusunun kendi kaderini tayin serbestisi kayıtsız şartsız tanınmalı, ulusal-demokratik kültürel özgürlükleri sağlanmalıdır. Tüm ulusal azınlıklara kendi dillerini kullanma ve kültürlerini geliştirme özgürlükleri tanınmalıdır.

8 EĞİTİM sağlık gibi tüm kamu hizmetleri toplumsal ihtiyaçları karşılayacak biçimde devlet tarafından gerçekleştirilmelidir. Gerici, sövenist ve bugünkü bozuk ekonomik ve sosyal düzenin eleman ihtiyacını yetiştirme-yönelik eğitim sistemi değiştirilmeli, ekonomik ve toplumsal sistemin bütün toplumun çıkarları doğrultusunda geliştirilmesini sağlayacak devrimci bir eğitim ve kültür politikası uygulanmalıdır. Gençliğin öğrenim özgürlüğü ve cangüvenliğini sağlayacak demokratik bir eğitim düzeni gerçekleştirilmelidir. Okul çağındaki çocukların geliştirilmesi yasaklanmalı, temel eğitim yasal güvence altına alınmalıdır.

İ ŞTE emekçi yoksul halkımızın kurtuluşu için yapılması gereken başlıca şeyler bunlardır. Bütün bunların tamamı gerçekleştirilmeden işçilerin, köylülerin ve tüm emekçilerin sömürsüz, soygunsuz, mutlu ve aydınlık geleceğinden sözlemek imkansızdır. Ve ancak halkımızın bu temel taleplerininin tamamı yerine getirildiği taktirde insanın insanı ezmediği, halkların kardeşçe ve özgürce yaşadığı ve faşist baskı ve zulmün yok olduğu bir geleceğe yönelmek mümkündür.

Bütün bu talepleri ise ancak ve ancak bugünkü egemen güçler ittifakının oligarşik diktatörlüğünün yıkılması ve onun yerine bütün halkın demokratik iktidarının kurulması ile yerine getirmek mümkündür. Bütün iktidar gücü egemen sınıfların ve halk düşmanlarının değil işçi sınıfının önderliğindeki tüm emekçi halkın elinde olmalıdır.

Bunun, yani egemen sınıfların diktatörlüğü yerine bütün bir halkın demokratik iktidarını kurmanın tek yolu ise DEVRİM'dir.

Bugün, halkımızın içinde bulunduğu sömürü, zulüm ve soygun düzeninden, emperyalist sömürü ve talandan, faşist baskı ve terörden kurtulabilmesi için, bu yüzden TEK YOL DEVRİM'DİR.

İşçilerin, köylülerin ve tüm emekçi halklarımızın demokratik iktidarını, demokratik halk iktidarını kurmak için TEK YOL DEVRİM'dir ve DEVRİM ancak uzun, çetin ve dolambaçlı bir halk savaşından geçilerek, devrimci bir yoldan gerçekleştirilecektir.

DEVRİMCI
YOL

Bugün yapılması gereken faşizme karşı bütünemekçi halkların birleşik devrimci mücadelesini örgütlemektir

EMEKÇİ HALK SAFLARINDA ÇIKACAK OLAYLAR SADECE FAŞİSTLERİN İŞİNE YARAR

■ Bugün doğru devrimci tavır bütün anti-faşist güçlerin birliğini sağlamayı, faşist saldırılar karşısında tüm yurtseverlerin omuz omuza mücadelesini sağlamayı amaçlayan tavidir.

■ Hakim sınıflara kendini yarandırma, kendini devrimcilerden ayrı gösterme ve böylece Oligarşinin güvencesini kazanma anlayışından vazgeçilmelidir.

■ Devrimcilere saldırmak sadece karşı-devrim güçlerini sevindirir.

EMEÇÇİ HALK SAFLARINDA ÇIKACAK OLAYLAR SADECE FAŞİSTLERİN İŞİNE YARAR

ECİMLERİN yaklaştığı şu günlerde faşist saldırı ve terörler alabildiğine artmaktadır. Bunun yanı sıra, CHP mitinglerinde, CHP'lilerle proletar devrimciler arasında da bazı olaylar meydana gelmiştir. Bazı CHP yöneticileri CHP tabanındaki emekçileri bu tür kışkırtmalarla proletar devrimcilerle karşı bir tavıra sokmaya çalışmaktadırlar.

Bu olaylar emekçi halkın çıkarlarına karşıdır. CHP mitinglerine ilişkin tevirizm Devrimci Yol dergisinin 1. sayısının başyazısında açıklanmıştır. CHP mitinglerinde olaylar çıkartılmasına karşılık CHP mitinglerinin, provokasyonların teşahhlandığı, halka ve devrimcilerle karşı saldırıların teşahhlandığı yerler olmasını kesinlikle istemiyoruz. Devrimci sorumluluğumuz emekçi halkımıza karşı yapılan her türlü saldırıya militan bir şekilde karşı çıkmanızı gerektiriyor.

DEVİRCİLER KARS CHP MİTINGİNDE OLAY ÇIKARMADILAR. OLAY CHP GENÇLİK KOLLARI GÖREVLİLERİN SALDIRISIYLA MEYDANA GELDİ

CHP Kars mitinginden sonra tüm burjuva basını "Üzerinde kocaman bir yumruklu yıldız amblemi olan pankart taşıyan bir grubun CHP'lilere saldırdığını" yazdı. Burjuva basını yalan söylüyor. Oligarşiye güvence vermeye çalışan bir takım CHP yöneticileri yalan söyleyerek, faşizm hizmet ediyorlar.

Kars mitinginde DEVİRCİ YOL siyasetini savunan devrimciler CHP'lilere ve halka saldırmadılar. CHP Kars mitinginden önce Devrimci Yol siyasetini savunan Kars ve çevresindeki devrimciler CHP'li ve ilçe yöneticileriyle de konuşarak mitinge "Devrimci Yol" pankartı altında katılacaklarını bildirdiler. CHP'li ve ilçe yöneticileri kendi kortejlerinin dışında, ayrı bir kortej olarak katılmasına ve slogan atılmasına da karşımayacaklarını söylediler. Herhangi bir provokasyona ortam hazırlanmamak için bu olumlu tutumu seçen devrimciler, Arpaçay Kültür Demeyi, Şavşat Halkevi, Göle-Der, Kars Devrimci Derneği, Göle Töb-Der, Şekki Köyü Kültür Demeyi, Kars Töb-Der ve ayrıca çevre illerden gelen devrimciler ve halk olarak 5 bin kişilik bir grup halinde "Devrimci Yol" pankartı altında alana geldiler. "Bağımsız Türkiye", "Kahrolsun Faşizm", "Katil Oligarşi", "İktidarda bir Avuç Zorba Oligarşi", "Faşizme Ölüm, Halklara Özgürlük", "Mahir, Hüseyin, Ulaş, Kurtuluş Kadar Savaş", "Tek Yol Devrim" sloganlarını atan devrimciler, bu sloganları pankartlarını duvarlara astılar. Miting alanına geliş sırasında ve alanda yer alanmasından sonra ne yerel CHP'lilerle ne de halkla hiçbir tartışma olmadı.

Daha sonra seçim otobüsüyle Ecevit ve CHP yöneticileri de miting alanına geldiler. CHP üst yöneticileri başta Gençlik Kolları Genel Başkanı Zeki Alçın ve Ardeşen CHP gençlik kolu başkanı olmak üzere birtakım CHP'li militanlar "Devrimci Yol" pankartını indirilmesini istedikler. Bunun ürüne herhangi bir provokasyona ortam hazırlamak istemeyen devrimciler, sorumluluk anlayışında pankartlarını indirdiler. Ama bununla da yetinmeyen CHP'nin muhbirlikle ünlü Gençlik Kolları Başkanı Zeki Alçın ve bir takım genç(!!) militanları Niksar'da, Şiran'da, Erzincan'da faşist saldırganlara karşı gösteremedikleri kahramanlıklarını(!) Kars'ta, olay çıkarmasını istemeyen devrimcilerle karşı göstermek istediği "Devrimci Yol" pankartı altında bulunan devrimcilerle, yurtseverlere, köylülere, halka demir ve sopalarla saldırdılar. CHP Kars mitingine gelen onbinlerce vatandaş da ne biçim solculuk, hem solcu olduklarını söylüyorlar hem de halka, ilerici devrimcilerle saldırdıkları diyerek tepki gösterdiler. Saldırganlarının nedeni ise zaten indirilmiş olan "Devrimci Yol" pankartını kahramanca(!) yarakarak güc gösterisinde bulunmak ve oligarşiye kendilerinin devrimci, solcu olduklarını, olmaya da niyetleri olmadığını ispatlamaktan başka bir şey değildi. "Devrimci Yol" pankartı altında bulunan devrimcilerle yurtseverlere, halka polis, jandarma ile birlikte saldıran CHP'li solculu(!) gençlik kolları başkanı ve yöneticileri halk üzerinde terör estirenlerde dövuşceklerine faşist güçlerin işine yarayacak bu tavırlarıyla onlarla kolkola olduklarını göstermekten

başka bir iş yapmadılar. Devrimcilerin pankartlarının yakılması üzerine çıkan sirtürmeden sonra, devrimciler olaylar büyüyüp, yeni bir provokasyon ortamı hazırlanmak için alanı temizlediler.

CHP YÖNETİCİLERİNİN YENİ ANTI KOMÜNİZMİ

CHP üst yöneticilerinin ve Gençlik kolları başındaki bir kısım ihbarci gençlik kolu görevlisinin saldırganlığı ülkemizde yıllardır hakim sınıfların sürdürdüğü

anti-komünizm siyasetinin yeni bir şekline dönüştürme çabasıdır. "Halk İktidarı" sloganı altında kitlelerin oylarını toplama siyaseti güderken bir yandan da komünistlere karşı olduğunu iki de bir tekrarlayan, sermaye çevrelerine güvence vermeye temel amaç edinen CHP yöneticileri diğer taraftan da devrimcilerle saldırmak bu güveni sağlamaya çalışıyor. CHP yöneticileri halk kitlelerinin temel taleplerini bir tarafa bırakıp, burjuva basınındaki taraftarlarıyla da devrimcilerle saldırgan göstermeye çalışıyor. Böylece anti-komünizm siyasetlerini sürdürüyorlar. Gerçek devrimcilerle "sarı sol", "ajan" diyerek onları kitlelerden tercit etmeye yöneliyorlar. "Sarı sol" "kışkırtıcı ajan" laflarıyla kendi anti-komünist siyasetlerini burjuvaziyeye uzlaşma siyasetlerine gizlemeye çalışıyorlar. Halbuki "sarı sol" halkın çıkarlarını istismar edip, onların oylarını alıp, burjuvaziyeye uzlaşma siyaseti denir. "Ajan" terimi ise Gençlik kolları başındaki devrimcileri, ilerici devrimcilerden raporlar hazırlayanlara yakıştır. Zaten burjuvaziyeye güven sağlamak için halkın çıkarlarını bir tarafa bırakılarak kendi kuyruk zihniyetlerini gözdelemek için tutmak için başkalarını ihbar etmelerinden ve onlara leke atmaya çalışmalarından başka birşey beklenmez.

Apaçık ortadadır ki, CHP yöneticilerinin bu tutumu emekçi halkın çıkarlarına değil, fakat faşistlerin çıkarına hizmet ediyor. Faşistlerin işine yarıyor. MC'nin TRT'si, TV'si ve renkli basını, "CHP'liler ve devrimciler arasında çıkan tartışmalar" teranesini hep bir ağızdan tekrarlamaktadır. Faşistlerin CHP ve diğer yurtsever kesimlere yönelttiği kanlı saldırıları geçitçiren bu yayın organlarının, CHP mitinglerinde, CHP yöneticilerinin saldırgan tutumları yüzünden meydana gelen olaylara dört elle sarılmaları, bu tür olayların kimin çıkarına olduğunu gösteriyor. Devrimcilerle saldırmak sadece karşı devrim güçlerini sevindirir. Devrimcileri emekçi halktan tercit çabası sadece egemen güçlerin işine yarar.

Bütün bunlara rağmen, bu devrimciler bugün CHP'yi düşman görmüyorlar. Bugün faşistler sadece devrimcilerle karşı değil, CHP'li emekçilerle de saldırdıkları. Bugün faşizme karşı olan tüm halk güçleri, tek bir vürek gibi, sikili bir yumruk gibi birlik olmalıdırlar. Bu birliği bozan her davranış, halkın çıkarlarına terstir.

Bugün doğru devrimci tavır bütün anti-faşist güçlerin birliğini sağlamaya, faşist saldırılar karşısında tüm yurtseverlerin omuz omuza mücadelesini sağlamaya amaçlayan tavrıdır.

GÖREV FAŞİZME KARŞI ANTİF MÜCADELİR. DEVİRCİLER FAŞİZME KARŞI HERKESE OMUZ OMUZA DÖVÜŞÜ DEVAM EDECEKLERDİR.

DEVİRCİ YOL DERGİSİ SAHİBİ MEHMET YAZICI' NIN BASINA AÇIKLAMASI

(26.5.1977)

Bu günkü gazetelerde, Kars'ta yapılan CHP mitinginde DEVİRCİ YOL pankartı taşıyan devrimciler ile CHP Gençlik Kolları arasında bir çatışma çıktığı haberi verilmektedir. Olay hakkında henüz ayrıntılı bilgimiz bulunmamaktadır. Bu olayda, CHP mitingine katılmış bulunan, devrimcilerle, onları mitingten çıkartmak isteyen bir kısım Gençlik Kolları yöneticileri arasında bir çatışma çıktığı ve Gençlik Kolları yöneticilerinin DEVİRCİ YOL sempozitivanlarına ve emekçi halkımıza sopalarla saldırdığı anlaşılmaktadır.

Biz, CHP mitinglerinde böyle tartışmalar ve olaylar çıkmamasını istemeyiz. Biz, CHP'yi bugün düşman olarak görmüyoruz. Hatta Şiran'da, Niksar'da, Erzincan'da olduğu gibi, CHP'ye yöneltilen tüm faşist saldırılarda, faşist saldırganlara karşı onlarla omuz omuza.

CHP yöneticileri "CHP'yi kimse daha sola çekemeyecektir" diye, egemen güçlere bir güvence vermek ihtiyacını duymaktalar. Devrimcileri CHP kitlelerinden tercit etmek için, faşist saldırılara karşı birlikte mücadele vermeye dahi önlmek için ellerinden gelen her şeyi yapmaktalar. Bir kısım CHP yöneticileri ve özel olarak Gençlik Kolları yöneticileri, faşizme karşı mücadele sloganlarıyla mitingte katılan devrimcileri miting alanından çıkarmak için çaba sarfetmektedirler. Bu tür cabalar emekçi halkın yararına değildir. Faşizme karşı olan tüm halk güçleri birlikte olmalıdırlar. Faşizme karşı omuz omuza mücadele etmeliyiz.

Biz, CHP mitinglerine zor kullanarak katılmaya hiç bir zaman taraftar olmadık. Devrimciler CHP mitinglerine olay çıkarmak, mitingi engellemek için katılmazlar.

Bugünkü koşullarda, sempozitivanlarımız, CHP yöneticilerinden gelecek provokatif girişimlere karşı yanık olmaya çalışıyoruz. Onların zorbalıklarına karşısında, çatışmalara meydan vermemek için, dikkatli olmaya çalışıyoruz.

CHP Yöneticilerini ve onun Gençlik Kolları yöneticilerini emekçi halkımıza çıkarına ummayan, faşistlerin işine yarayan bugünkü tutumlarından vaz geçmeye çalışıyoruz.

Ote yandan bazı gazetelerde, ellerinde DEVİRCİ YOL pankartı olan sempozitivanlarımız "MAOCU" olduğu iddia edilmiştir. Bizim, genel olarak "MAOCU" diye bilinen (ki biz bu tabiri kullanmıyoruz) gruplara herhangi bir ilişkimiz yoktur.

DEVİRCİ YOL SAHİBİ
MEHMET YAZICI

akla kara

Emil Galip SANDALCI

Pazartesi günü gazetelerde genellikle CHP'nin Kars Mitinginin saldırganlığına uğradığı havasını veriyordu. Bir süredir koşullandırılan kamuoyu "Maocu"ların olay yaratmışıya kabule hazır. Oysa, İlahi Soysal'ın dünkü yazısında belirttiği gibi, daha çok "CHP'nin mavi gömlekli Gurkan" olayda saldırgan rolü oynamaştı (Sali günkü Günaydin gazetesinde ve Cumhuriyet gazetesinde çıkan fotoğraflar bu iddiayı kanıtliyordu). Üstelik, olayda adı geçenler Maoculukla ilgili bulunmayan bir başka fraksiyon mensuplarıydı. Koskoca basında gerçek ancak Kars Mitingini izleyen Vatandaş muhabiri Ahmet Abakay'ın pazartesi gün-

kü Vatan'ın 7. sayfasında çıkan şu 'satırlarında yer almıştı:

"... Ecevit önce Kars'ta konuştu. Bu sırada CHP'li gençlerle "Devrimci Yol", "Kurtuluş Kadar Savaş" pankartı sahipleri arasında çıkan çatışma kuşkusuz CHP'ileri üzdü. Ancak birtakım "üçüncü" kişiler sevindirdi. Olay çıkmayabilirdi, eğer CHP'li koruyucu gençler biraz daha soğukkanlı olabilselerdi. Pankartların indirilmesi pazarlığı önce olumlu karşılandı. CHP'li gençlerin sonradan bu pankartları almak ve yapmak gibi gerekisi istemleri de bir anlamda saldırganı kaynak hazırladı. (...)"

27 MAYIS 1977 CUMA

yorum

Arslan Başer KAFAOĞLU

Bir yakını örnek 1 Mayıs ve son Kars CHP mitinginde sol grupların birbirine karıştırmamasıdır. Hükümet adına bir ortak işbirliği yapan işçileri ve Adalet Bakanları, 1 Mayıs'ta Tokim Anıtı çevresindeki topluluğu Mao'cu olarak belirlediği (gerçi Mao'cu adını anımsıyorlardı ama isimleri Mao'cu topluluğunu belirtiyordu) gibi, son Kars olaylarında da Devrimci Gençlik grubu Mao'cu olarak nitelendirildi. 1 Mayıs günü Taksim Anıtı çevresindeki topluluk (ben gösterime girdim) Devrimci Gençlik grubuydu. Onun çevresine yerleştirilen KSD grubu vardı. Her iki grup da Mao'cu olarak nitelenen grupların ya da gruplarından değildi. Hele Devrimci Gençlik grubuna Mao'cu grup saymak, Mao'cu grupları olduğundan fazla göstermek olur.

Devrimci Gençlik grubu bu tip kitle hareketlerinde, başkalarını mitingine girme şiddetinde olan grup değildir. Büyük bir güdücü olan grup, Mao'cu denen grupla aynı özelliklerindedir. Gençlik örgütleriyle çabır, onlardan ayrılmaları büyük bir kazanımdır. 1 Mayıs'ta ölümlü 1 Mayıs sonrasında ölümlü en büyük kayıplar veren grup olmasına karşın bu solcu örnekte yaşıyan ağırbaşlı davranışlar içinde bulunmuşlar. Hatırlar olablir ama büyük mitinglerde slogan, hareketi yapmamıştır. Bunlar çiti

24 MAYIS 1977 SALI
görünüş

İlhami SOYSAL

UCUZ LAF DERİVATİ

Evet, Kars'taki CHP gösterisinde olay çıkarmasına neden olanlar gerçekte maocuların değil. Açıklık pankartlar dövizler de maocuların pankartları dövizleri değil. Bunlar, maocuların belki de AP'lerden de MHP'lerden de daha çok düşman blüsp saydıkları Dev-Genç'ilerin Devrimci Yol adlı dergilerinin pankartları, dövizleridir.

Kars olayları da zaten bu yüzden çıkmış. CHP'nin "gurka"ları döviz ve pankartları indirilerek istemler. İndirilmiş de... Ama "nasıl olsa iktidara gelme şüphesizliği" içinde olan "gurka", surf sürdürmek, salt pankart ve döviz indirilmekte yetinmemişler. Bir de döviz ve pankartları almak, yayık yutmak ve sahiplerini de sopalamak istemişler. Yememişler da... İtt bunları çitmiş.

DEVRİMCİ-GENÇLİK HA YATIN HER ALANINDAKİ DEVRİMCİ MÜCADELEDE YER ALIYOR

KISA adı DEVRİMCİ-GENÇLİK olan Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu, dostun düşmanın kabullendiği gibi, Türkiye gençliğinin kitlesel-demokratik merkezi örgüttür. Devrimci Gençlik, işçi-köylü-öğrenci gençlerin anti-empiryalist, anti-faşist kavgasını Türkiye halklarının kurtuluş kavgasıyla bütünleştirmeye yönelik bir programa ve çalışma tarzına sahiptir.

Devrimci Gençlik Hareketinde, hayatın tüm alanlarında olduğu gibi, eğitim kurumlarında sürdürülen anti faşist mücadelelerin de tartışmasız örgütleyicisi durumundadır. Faşist işgallerin kırılması, gençliğe can güvenliği öğrenim özgürlüğü sağlanması doğrultusunda önemli mevziler kazanmaktadır. Eskiden olduğu gibi şimdi de faşist komandoların karanlık yüreklerine DEVRİMCİ GENÇLİĞİN korkusu sarmıştır.

Türkiye çapındaki örgütlenmesini her geçen gün genişleten ve derinleştiren Devrimci-Gençlik'e en son olarak Ankara LİSE-DER, Anamur Kültür Derneği ve Niğde-Aksaray Kültür Derneği'nin üye olduğu bildirilmiştir. Bir çok yeni derneğin nükuhi formaliteler yüzünden üye olamaması, ancak bunlarla fiili bağlarını pekiştirilmesi söz konusudur.

Türkiye'nin seçim ortamında bulunması nedeniyle, büyük kentlerdeki gençlik hareketlerinin "güncelliğinin" azaldığı söylenebilir. Buna, burjuva basının özel çabalarını da eklersek, her gün faşistler tarafından hunharca öldürülen devrimci öğrenciler hakkındaki haberler artık "sıradan" haberler arasında yer almaya başlamıştır. Faşizm bir

bakıma amaçlarından birisine ulaşmış, baskı ve terör ortamı "kanksanmıştır." Burada devrimciler açısından önemli olan, bu 'kanksama' olgusunu yıkmak ve özellikle bu olgunun yığınlaşma ve teslimiyete dönüşmesinin önüne geçmektir. Bunun bilincinde olan Devrimci-Gençlik, faşist saldırıların karşısında militan mücadelesini kararlılıkla sürdürmektedir. Her gün bir kaç devrimci öldürülmekte, ama faşist işgallerin kırılması yönündeki mücadele devam etmekte, faşist saldırılar geri pöskürtülmekte ve Devrimci Gençlik Hareketi her gün yeni mevziler kazanmaktadır.

Ote yandan yaşanan seçim ortamının okullarda sürdürülen mücadelenin imesini bir ölçüde azaltmış olması da bir başka gerçektir. Zaten, esas

olarak seçimler nedeniyle bazı üniversitelerde ve yüksek okullarda çeşitli bahanelerle kapalı tutulmaktadır. Faşizme karşı mücadele ve geniş kitle hareketleri, seçim ortamının yol açtığı siyasi duyarlılığın etkisiyle, büyük kentler yanında taşrada ve kırsal alanlarda da yoğunlaşmış durumdadır.

Bu durum, elbette, siyasi gerçekleri açıklama kampanyasını sürdürme göreviyle yükümlü devrimciler bakımından elverişli özelliklere sahiptir. İşte bu yüzden Devrimci-Gençlik kendi konumunda bu ortamı kitle çalışması açısından ele almıştır. Yükselen kitle eylemleri içinde kadro çalışması anlayışını esas alarak yer almıştır. Devrimci Gençlerin faşist saldırıların karşısındaki militan mücadelesi yüksek boyutlara ulaşmıştır. Seçimleri boykot etmeden ve fakat asıl sorunun şu ya da bu burjuva partisine oy vermek olmadığı vurgulanmış, yani seçim sonuçlarının anti faşist mücadelenin yükseltilmesiyle, gerçekten de, emeği halklarımızın çıkarları doğrultusunda etkilenebileceği gösterilmiştir.

talyla'da 19 Mayıs "Gençlik" Bayramı, Devrimci-Gençliğin etkin müdahalesi ile büyük bir anti faşist gösteri biçimine dönüştürülmüştür.

Devrimci - Gençlik açık bulunan eğitim kurumlarında da anti faşist mücadelesini sürdürmekte, gençliğin can güvenliği öğrenim özgürlüğü talebi doğrultusunda faşist işgallerin kırılması için mücadele etmektedir. Kapalı bulunan okulların, Ankara Üniversitesi ve ODTÜ'nü açtırılması için çaba sarf etmektedir.

Siyasal Bilgiler Fakültesinin açılması için yürütülen çabalar ise henüz bir sonuç vermemiştir. Bu arada SBF-DER seçimleri yapmış, seçimleri yine Devrimci Gençlik grubu kazanmıştır. Seçimler öncesinde KSD'nin 100 oy farkla seçimleri alacağı yönü biddirlemeleri, yürüttüğü kulisler, seçim hiloları bir işe yarayanmıştır. Seçim sonuçları şöyledir: Devrimci Gençlik 124, HK-HB-HY ittifakı: 93, KSD: 84, HS: 17

Gençlik örgütü değil, besleme bir naylon örgüt: IGD

ILERICİ Gençler Derneği diye bir dernekçik vardır. Duymuşsunuzdur. Türkiye Gençliğini, ilerici yurtsever devrimci gençleri temsil iddiasını taşır. Ülkenin bazı yörelerinde dernek tabelası taşıyan tekkelerde "ileri demokrasi" için "savuşum" verdiği söylenir. Geniş gençlik kitleleriylelecliz da olsa bağının olduğu söylenemez. Ama böyleki gençlik örgütü (İ) kıyasıyla, bu dernekçiğe özellikle SBKP revizyonizminin izleyicileri tarafından yakıştırılmak istenir. İşte bu yüzden, IGD ismi "besleme" sıfah ile birlikte kullanılır

olmuştur. Bu bu besleme derneğin "militanlığı", DISK üst yönetimine çöreklenmiş olan revizyonist sendika ağalarının vurucu gücü olma özelliği ile sınırlıdır. Bu sendika ağalarının, genç işçilerin toplu sözleşmelerini imzalamadan önce, onları IGD'ye üye olmaya zorladıkları, IGD'yi böyle besledikleri bilinmektedir. Faşistlere karşı mücadelede kesinlikle yer almadıklarını söylemeye ise gerek yok. Faşistlere karşı mücadele ile olan ilişkileri, sadece, bu mücadelede ortaya çıkan yığınlık ve döneklik eğilimlerini örgütleme yotekleriyle belirlenmektedir.

İşte bu besleme IGD'nin, alışma tarzını sergileyen bir belge geçti elimize. Bursa Yüksek Öğrenim Kültür Derneği seçimlerini kazanabilmek uğruna baş vurdukları çirkin burjuva politikacı yüzlerini desifre eden bir belge. Kongrede Devrimci Gençlik'in kazanacağını bildiklerinden, Türkiye'nin çeşitli yerlerinden ve bu arada Ankara'dan da IGD üyelerini çağırıyordılar. Bursa nere... Ankara nere? demeyin. IGD'nin her yoldan "beslenmesi" mübahdır çünkü... Ama, dökme suyla değirmen döner mi?

CHP'nin Sivas, Malatya, Çorum, Adana, Kars vb. bölgelerinde düzenlenen seçim mitinglerine, Devrimci-Gençlik kendi pankartlarını ve Devrimci Yol pankartını taşıyarak katılmış, bu mitinglerden önce ve sonra yürüyüşler yapmıştır. TEK YOL DEVRİM sloganı, seçimleri bir kurtuluş umudu olarak göstermeye çabalayan reformist ve revizyonistlerin gerçek yüzünü açığa çıkarmıştır. Bu miting çalışmaları yanı sıra Devrimci-Gençlik, geniş emeği yığınları ile birlikte faşistlerin ve MC partilerinin taciri için çaba sarf etmiş, faşistleri teşhir etmiştir. Bu teşhir işlemi faşistlere karşı sürdürülen militan mücadelenin ayrılmaz bir parçası olmuştur. AP'liler ve MHP'liler gittikleri her yerde emeği halkımızın ve devrimcilerin tepkileriyle karşılaşmışlardır. Trabzon, Hacıbektaş, Malatya ve Uşak'ta düzenlenen AP ve MHP miting ve toplantılarında devrimciler halkın bu partilere olan nefretini, onlara karşı militan mücadeleye dönüştürmüşlerdir.

Geçtiğimiz dönem faşist işgalin kurdığı DTCF'de, örgütülü mücadelenin gereği dernek kurma girişimleri gündeme getirilmiştir. Uzun süren seminer ve tartışmalar sonrasında dernek kuracak olan komitenin seçimi gidilmiştir. Geçtiğimiz hafta yapılan seçimlerde divan başkanlığını Devrimci Gençlik kazanmıştır. Bunun üzerine KSD'ciler dar grup çıkarış gereği, önce dernek kurma girişimini karşı çıkmışlar, sonra bu sonuç vermeyince Divan'dan süresiz konuşma hakkı istemişlerdir. Bunu da gerçekleştirilemeyece, "mücadelede olmayan oy kullanamaz, DTCF'de mücadeleyi biz örgütledik" vb. safsataları Devrimci Gençlik'in kazanmış olduğu seçimleri terk edip derneği tanımayacaklarını açıklamışlardır. HK-HB-HY grupları da Devrimci Gençlik'in kazandığı bu kitle desteği karşısında aynı şekilde telaşa kapılarak, KSD ile birlikte salonu terk etmişlerdir. DTCF'de faşist işgalin kırılması kavgasında en ön saflarda yer alan Devrimci Gençlik DTCF kitesinin desteği ile seçimlere katılan 140 kişiden 125'inin oyunu alarak derneği kurma hakkını kazanmıştır.

Değerli arkadaş ;
BYÖK'Den 29 Mayıs'ta yapılacak kongresinde oy kullanmak için Ankara'dan üye olmuş veya olacak IGD'li arkadaşların 29 Mayıs'ta mutlaka gelmelerini sağlıyoruz. Gerekli konuları arkadaşlara bildirin

Devrimci selamlar, mücadelelerinde başarılar dileriz

BYÖK Başkan'ını

Fahe Güven

1977/05/29

1977/05/29
1977/05/29

ODTÜ ÖĞRENCİLERİ, oligarşinin üniversiteyi faşistleştirme girişimini karşısında üç ay önce başlattıkları mücadeleyi büyük bir kararlılıkla ve örgütlülükle sürdürüyorlar. Bu mücadelenin emekçi halkların kuruluşa mücadelesinin ayrılmaz bir parçası olmasının bilincinde oldukları içindir ki, üç aydır devam eden mücadeleleri her geçen gün başarıya bürdüm daha yaklaşıyor. Elbette, mücadelenin kararlılığının ve örgütlülüğünün esas nedeni ODTÜ öğrencilerinin sahip olduğu devrimci mücadele geleceğindeki olduğu kadar, geçmiş yıllardan beri buradaki siyasi ve örgütsel önderliğini yüklenen **DEVİRİMCİ GENÇLİK** siyasetinde de aranmalıdır.

14-15 Nisan 1975'te başlayan ve 6 ay süren şanlı direniş sonucunda, yığıt ODTÜ öğrencileri önemli demokratik mevziler elde ettiler. Böylece, üniversitenin faşistleştirilmesi girişimleri nispeten engellenince, diğer fakültelerde ve okullarda rastlanılmayan bir düzenli eğitim içine girildi. Öyleki diğer okullarda faşist işgaller hüküm sürerken, faşistlerden başka hiç kimsenin gidemeyen, ODTÜ devrimcilerin en önemli mevzilerinden biri haline geldi. Öğrenci Temsilciliği seçimleri yapıldı ve yönetimde bulunan **DEVİRİMCİ GENÇLİK**'ten arkadaşlar büyük bir çoğunluk sağlayarak tekrar yönetim kurulunu kazandılar.

Bütün bu olumlu gelişmelerden rağmen, Devrimci-Gençlik'ten arkadaşlar kazanılmış demokratik mevzileri muhtlaklaştırmadılar ve ileride gündeme gelmesi (ülkemizin siyasi koşullarından dolayı) hemen hemen kaçınılmaz olan faşist saldırıları da unutmamalıdır. İşte bu saldırıların ilk, idari mekanizmadaki tarafıdır. Davranan ve mütevellî heyetinin kuklası olmamakla direnen rektör İlgaz Alyanak'ın görevden alınmasıyla başlatıldı. Bunun karşısında ODTÜ öğrencileri, ODTÜ tarihinde ilk defa "Rektör Göreve" sloganını hayata geçirdiler. Bu doğrultuda belirli mücadeleler gündeme geldi. Demokratik ODTÜ Yürüyüşü yapıldı. Konulan eylemler, kitlenin aktif katılımını sağlayan eylemlerdi. Şimdiye kadar "kadro eylemi" olarak bilinen bir çok eylem biçimi, ayrılmaz kitleler aracılığıyla hayata geçirildi.

Doğru devrimci siyasetin, Devrimci-Gençlik'in önderliğinde ODTÜ öğrencilerinin bu aktif direniş karşısında hakim sınıflar gerilemek zorunda kaldı. İlgaz Alyanak'ın görevden alınması üzerine, bundan belli bir müddet vaz geçmek zorunda kalmışlardır.

Ne var ki, geçici bir süre geri adım atan Mütevellî Heyetin ilk fırsatta saldırıya geçeceği aşçı ortadaydı. İşte bunu iyi değerlendiren yönetimdeki Devrimci-Gençlik'ten arkadaşlar, çalışmalarını uzun dönemli bir mücadeleyle gözde ayarlamışlardı. Okuldaki örgütlenme pekiştirildi, bozguncu unsurlar etkisiz hale getirildi. Bölgeler düzeyinde örgütlenmeye gidildi. Özellikle bölgeler düzeyindeki örgütlenme, şimdiye kadar hiç bir boykotta görülmeyen bir örgütlenme tarzı idi.

14 Şubat 1977 günü Hasan Tan rektör olmuştu. Fırsatı bulan faşistler, ODTÜ'yu yeniden baş hedefleri arasına koymuştu. "Devrimcilerin hakim olduğu okullarda eğitim olmaz" şeklin-

ODTÜ ÖĞRENCİLERİNİN ÖRGÜTLÜ VE KARARLI MÜCADELESİ BAŞARIYA ULAŞACAKTIR

deki faşist demogojiyi yalanlayan ve bunun karşısına kararlı bir şekilde dikilen ODTÜ, faşizmin saldırılarının odak noktalarından birisi olmuştur.

Artık şu sorulara cevap bulunmalıydı: Hasan Tan ODTÜ'nün başına neden tebeleşti? Adil miydi? Amaç neydi? Bir takım oportünist ve revizyonist grupların iddia ettiği gibi, okulun kapatılması mı amaçlanıyordu? Tüm bu soruların cevaplarının tespiti, öncelikle, sömürge tipi faşizmin eğitim kurumlarına yönelik saldırılarını kavramaktan geçiyordu. Bilindiği gibi, faşizm ülkemizde, esas olarak devlet kurumları aracılığıyla örgütlenirken, öte yandan başka ve zor yöntemleriyle kendisine bir kitle tabanı yaratma çabasına da sürdüür. Bunun için faşistleştirme çabalarını vahşi bir şekilde sürdürmektedir.

ODTÜ üzerinde oynanan oyunlar da aynı politikanın bir devamıdır. Ama faşistler, ODTÜ'yu aşçıdan yurkarak faşistleştirmeyi, buradaki örgütlü mücadeleyi yüzünden bir türlü gerçekleştirememişlerdir. Hasan Tan ile birlikte uygulanmak istenen yöntem ise yukarıdaki aşçıya, yani özellikle idari mekanizmadaki faşistleştirme çabaları olduğu.

Ve sosyal pratik, bir kez daha, Marksist yöntemi özümlemiş devrimcilerin bu öngörüldüğünü haklı çıkarıyor. Rektör olur olmaz Hasan Tan'ın ilk işi atamalara-uzaklaştırmalara girişmek oldu. Bunun karşısında tavır almak gerekirdi ve doğru devrimci siyasetin önderliğinde direniş başladı. Bu direniş kesinlikle, bir takım revizyonist ve oportünist grupların önderliği gibi "süresiz boykot" şeklinde olamazdı. Aksine, kitleyle yönelik, kitlesel katılım mümkün kulan eylemler biçiminde olmalıydı. Böylece somut duruma ilişkin eylemler gündeme getirildi. Niçin direnilmelidir? Talepler neler olmalıdır? Bütün bunlar doğru bir şekilde ortaya kondu. İstenenler şunlardır:

1) Faşist Hasan Tan geldiği gibi gitmelidir. Yeni rektörün işçi-öğrenci-öğretim üyesinin desteğini kazanmış olması gerekir.

2) Hasan Tan'ın yaptığı tüm atamalar ve uzaklaştırmalar ODTÜ'nün faşistleştirilmesine yöneliktir. Geçersiz kılınmalıdır.

3) Mütevellî Heyetin bu gerici yapısını tasfiye etmeye yönelik, kası vadeli de olsa çözümler getirilmelidir; ama bu çözümlerle yetinilmemeli, ileriye yönelik çalışmalar gündemde tutulmalıdır.

4) Jandarma, askeri kışla haline getirilen ODTÜ'den çıkarılmalıdır.

Tüm bu tespitler ve bu tespitler doğrultusunda gündeme getirilen mücadele ODTÜ'de şimdiye kadar olmayan bir düzeyde işçi-öğrenci-öğretim üyesi dayanışmasını öne çıkardı.

ODTÜ'deki gelişmelerin bundan sonrasında mücadelenin en ön saflarında yer alan ve bu mücadeleyi yönlendiren **DEVİRİMCİ-GENÇLİK**'ten arkadaşlardan dinleyelim:

"Tüm bunlar karşısında Hasan Tan tek çözümlü okulu kapatmakta buldu. Gerçekten Hasan Tan ve onu atayan Mütevellî Heyetin içinde bulunduğu çözümsüzlüğün somut ifadesinden başka bir şey olmayan bir karar karşısında ODTÜ'liler Devrimci-Gençlik siyasetinin önderliğinde yurtlarda direniş geçirdiler. Jandarma yurtların etrafını çevirdi, en geç saat 14'de yurtların boşaltılmasını istiyordu. Biz ise 14'de çıkmayacağımızı çıkış saatini kendimizin saptayacağımızı ve kapıda kesinlikle arama yaptırmayacağımızı söyledik. Saat 17.10'da yurtlar toplu bir şekilde terk edildi. Kapıda arama yapılmadı ve okuldaki Sihhiye semtine kadar olan mesafe içerisinde devam eden bir şekilde "kahrolsun faşizm, ODTÜ kapatılamaz" vb. sloganlar atıldı. Doğru devrimci tavır bir kere daha kazanmıştı. Oligarşi bir kere daha taviz vermek zorunda bırakılmıştı.

Okula kapalı olduğu dönemde, ODTÜ'liler geniş ölçüde kendi mücadelelerini akademik-demokratik platformda yürüttüler. Ankara'da Devrimci Gençlik pratigine güçleri oranında katıldılar. Okulun açılmasına yönelik çalışmalar sürdürüldü ve Danıştay saldırısı okul açtırdı. ODTÜ'liler Öncü Sahne'de toplanarak yaklaşık 4000 kişilik bir kitleyle toplu halde okula gittiler. Bu olayın bir isim

vermek gerekirse, bu bir miting sayılmaydı.

Bir yandan eğitimin başlatılmasına yönelik çalışmalar sürerken, diğer yandan okula dolurulan faşistlere karşı aktif bir mücadele gündemde tutuldu. İşçi kılığında okula yerleştirilen faşist komandolar, bir kaç kez öğrencilere saldırarak istediklerine her seferinde derslerini aldılar. Fakat ne yazık ki, işçi Ferah Demir faşistler tarafından alçakça katledildi.

Kısacası, Öğrenci Temsilciliği Kurumunun izlediği kitle çizgisinin baltalayıcısının, onun örgütsel çizgisi (siyaseti) olduğunu söyleyebiliriz. Bu, Ö.T.K.'nin anti emperyalist, anti-faşist bir kitle örgütü olmasıdır. Kendi mücadele platformunu, akademik, demokratik kavgasını, halklarımızın kurtuluşu için verilen mücadeleden ayrılmaz bir parçası olarak değerlendirmesidir. Onun eyleminin muhtevası, ve benimsenen kitle çizgisi, mücadele içindeki çabasına tarzını yönlendirmiştir.

Peki, devrimcilerin bu tutarlı mücadele anlayışları karşısında oportünistler ve revizyonistlerin tavrı ne olmuştur? İşte ODTÜ mücadelesinden çıkarılacak dersler arasında bu sorunun cevabı da önemli yer tutmaktadır. Öncelikle şunu söyleyelim ki, **DEVİRİMCİ-GENÇLİK** siyaseti olarak bu grupları tam anlamıyla denetim altına alamadığımızı kabul ediyoruz. Halbuki bu gruplar ODTÜ konusunda uzun bir dönemden beri yalan ve iftira kampanyası açmışlardı ve buna karşı hemen tavır alınmalıydı. Neydi bu kampanyanın muhtevası?

1) ODTÜ'deki mücadeleyle karalamak için ellerinden geleni yapan revizyonistler, İlgaz Alyanak'ın görevden alınmasından sonra yapılan eylemleri "dar kadro eylemleri" olmakla suçluyor (H.K. Yolunda Gençlik, S.1) Bu eleştirileri getiren H. K. grubu, konulan eylemlere 1000, 1500, 6000 kişilik katılım olduğunu unutmuyor. Ve hala H.K.'nden arkadaşlar bu eylemlerin kadro eylemleri olduğunu söylüyorlar. Aslında onlara teşekkür etmemiz gerekir. Çünkü biz Devrimci Gençlik olarak ODTÜ'yi biriminde bu miktarda kadromuz olduğunu biliyorduk.

2) Aynı derginin 3. sayısında bizim kitleyi dağıttığımızı iddia ediyor. Eğer bu eleştiri Hasan Tan'ın okulu kapatmasından önce getirilseydi arkadaşlar bu dönemde okuldaki yaklaşık 6000 kişiyi ve okul Danıştay tarafından tekrar açıldığında toplu halde okula giden 4000'i aşkın kitleyi ne çabuk unuttular? Ama Danıştay'ın okulu açmasından belli bir süre sonra için getiriyorlarsa, bizler o günlerde yapılan formlarda artık hareketin bölgelere yayılması gerektiğini defalarca vurguladığımızda, bu arkadaşlar neredeydiler?

3) Aynı sayıda, "yönetimde bulunan Devrimci Gençlik siyaseti ODTÜ öğrencilerinin mücadelesinden kopuk entelektüel seminerler tartışmalar (örneğin bankacılık semineri) düzenliyorlardı" diyorlar. Peki sorular:

a) "Entelektüel" olduğu iddia edilen seminerlerin devrimci muhtevasını kavrayamadılar, "Özerk ODTÜ, Demokratik Üniversite, ODTÜ'nün Tarihi" seminer ve tartışmaları ve Gençlik Örgütlenmesi Üzerine yapılan panelleri de mi unuttular? Yoksa o seminerlerde dut yemiş bülbul gibi susmak zorunda kaldıkları için mi unutmış görünüyorlar?

b) Seminerlerin az verildiğini söylüyorlar. Onun için Mütevellî Heyeti Başkanı Ahmet Sönel, ODTÜ Marksist-Leninist kurslarının verildiği bir okul haline geldi diyordu?

4) Gene aynı dergide, Hasan Tan'a rağmen öğretim üyelerine eğitim yapıldığı konusunda öneri getirdiklerini iddia ediyorlar.

a) Birincisi, bu öneriyi biz getirdik.

b) Bu öneri öğretim üyeleri tarafından üç kere reddedildi.

Aynı yerde, yurtların kapatılmak istendiği ödemeli ilgili bir başka eleştiriler var. İkinci kez yurtlar kapatıldığında Devrimci Gençlik siyasetinin direniş niyetli olmadığını, ama kendilerinin "yurtlarımızı militanca sahip çıkalım" sloganı ile bizim de direniş kabul ettiğimizi iddia ediyorlar. Gerçekte H.K.'nin bu "eleştirisi" müzminleşmiş muhalefet hastalığından kaynaklanan ve artık bizim aştığımız bir davranıştır.

a) Bir kere, bizler direniş kabullememiştir, neden "yurtlar kapatılamaz" sloganını attık? Yurtlarda direniş için gerekli önlemleri neden aldık?

b) İkincisi, "yurtlara militanca sahip çıkmak" pencerelerden slogan atmak mıdır? Biz işte bunu anımsamıyoruz! Ama muhalefete olmanın rahaveti ile nasıl "keskinlik" taslanabildiği nizi pek iyi anlıyoruz.

6) Aynı dergide, işçilerin verdiği mücadeleden ve asılan duvar gazetelerinden bahsediliyor. Bu çalışmaların Ö.T.K. İşçilerle İlişki Komitesi tarafından yapıldığını söylemeleri gerekmez miydi H.K.'çularının? Sonuç olarak, bu revizyonistlerin yalan ve iftiralarının tümünü cevap yetiştirmenin mümkün olmadığını belirtmekle yetinebiliriz.

7) Diğer revizyonist gruplar ise (KSD'ciler dahil) ODTÜ pratiğinde hiç yer almıyorlar. Sosyal-İşçiler yönetimine bulunan TIP'lilerden, işçileri bu mücadelede daha etkin sokmak için eylem programı istediğimizde, böyle bir program olmadığını ve veremeyeceklerini söylüyorlar. Aynı sektör tavrı CHP'den de gördük. Ama ne zaman ki, Hasan Tan işçilere karşı açık bir saldırıya başlattı, işte o zaman bizlerden "sendikacılık" yapmamız istendi! "

Revizyonistlerin yalan ve iftirası HOZAT'lı devrimcilere leke süremez!

5-6 Nisan 1977 günlerinde Tunceli ve Hozat'ta meydana gelen olaylar üzerine Halkın Birliği ve Halkın Kurtuluşu Dergilerinde "Devrimci Yol" siyasetimbenimsenmez Hozat'lı devrimci arkadaşlara tahriyat ve yalanlarla çamur atmaya çalışıldı. "Orta Yolcular Devrimci'ye Saldırdı" başlıklı bir yazı yayınlandı. Bu yalanların kimseyi aldatmayacağı artık gün gibi ortada. Son aylarda halk ve devrimciler karşı "revizyonizme karşı mücadele" adı altında kimlerin saldırdığı veya saldırılara ortam hazırladığı herkesçe biliniyor. Oportünizmin yalan ve tahriyat dolu, gerçek dışı iddia ve yaygaralarına yeni bir örnek teşkil eden Hozat olayları konusunda Hozat'lı devrimci arkadaşların gönderdikleri mektubu yayınıyoruz.

Hozat olayları konusunda "Orta Yolcular Devrimci'ye Saldırdı" ve "Hozat Halkı Tunceli'deki zulmü protesto ederken orta yolcular kitlelerden tecrit oldular" başlıklı yazılarda Halkın Birliği ve Halkın Kurtuluşu yalan söylüyor. İşte biz devrimci olarak bu tahriyat ve yalanlara karşı Hozat'taki durumu devrimci dürüstlikle halkımıza ve tüm yurtseverlere açıklamayı görev sayıyoruz. Bunun yaparken de Halkın Birliği ve Halkın Kurtuluşu oportünistlerini devrimci eleştiri ve yorumun nasıl olması gerektiği ve gerçekleştirilmediğini emdeden namuslu tavrı almamın ne olduğunu öğrenmeye çalışıyoruz.

Halkın Birliği'nin 7.sayınsında şöyle yazıyor oportünistler:

"Tunceli'deki olayları protesto etmek amacı ile yerlerini bir süre kapatabilmisiz, ve hareketi desteklemisiz dedik. Halk bu eylemi kararlılıkla desteklediklerini belirterek şöyle dediler; Tabii, bu hareketi sonuna kadar desteklemeziz..." Evet Halkın Birliği oportünistleri Hozat halkına gayet nazik bir şekilde, hiçbir devrimci çalışmadan yapmadan eylem çağrısı yapmışlar ve tüm halkı (Bakkal, kasap, garson, demirci, kahveci) kim varsa işyerlerini kapatıp eyleme katılmışlar. Ama biz devrimci yürüyüşte dükkanlarını kapatan halkı(!) göremedik. Herhalde Halkın Birliği, Halkın Kurtuluşu v.s. tahriyatçıları kendilerini bakkala, garsona, demirciye benzettiler.

Yalan ve tahriyat makinası Halkın Birliği ve Halkın Kurtuluşu dergileri devam ediyor: "Orta yolcular devrimcilere ve halka saldırdılar." Hem Hozat halkı, hem de tüm yurtseverler, ilerici devrimcilerin halka saldırmayacağını çok iyi bilirler. Üstelik 5 Şubat 1977'de Ankara'da Demokratik örgütlerin mitingine saldıranlara kim olduğunu bilerek, 1 Mayıs Taksim Mitinginde provokasyona kimlerin alet olduğunu bilerek. Ve halk kitleleri bilirler ki, faşist saldırılara kime karşı olursa olsun Usak'ta Niksar'da, Sıran'da, 1 Mayıs Taksim'de devrimci yürüyüşü dövüyor. Ve devrimci rol içinde kaba kuvvete baş vuramazlar. Zaten halk devrimcilere ve halka kimlerin saldırdığını çok iyi bildiği için bu sahtekarlar halktan tecrit olarak gereken cevabı alıyorlar.

Halkın Birliği yalana devam ediyor: "Kız Meslek lisesindeki toplantıda olayları doğru şekilde anlatan bir öğretmen arkadaş toplantıdan çıkıp eve giderken muhalede arasında bir sokakta 10 kişilik bir grubun saldırısına uğramış ve kıyasıya dövülmüştü." Söz konusu öğretmen Halkın Gücü'nden olduğu halde, atası Halkın Gücü'ne düşmüş, dumanı ise Halkın Birliği'nde tüüyor! Dövülen öğretmen arkadaşlarımızı, devrimciymiş! Eğer İlçe Jandarma Başçavuşu'nunda katıldığı toplantıda bey devrimci arkadaşın adlarını vererek onları ihbar etmek Halkın Birliği için devrimcilikse söylenecek hiçbir söz yok bu keskin devrimciler! Ama biz devrimcileri ihbar edenlere bırakın devrimci demeyi, namuslu bir insan bile diyemeyiz. Bunun adına polislik denir, devrimcilik değil. Bir ajan, ihbarci dövülmüş Halkın Birliği bundan niye o kadar gocunuyor ki?

Birde olaylar üzerine devrimcilerin yayınladığı bildiride şöyle bir söz geçiyoruz, onu da dergilerine aktarımlar "Şark dansözleri kız arkadaşlarımızı saldırdılar." Evet, mahallede gece 8-9 sıralarında pusuya yatıp, okudan eve giden iki devrimci kız arkadaşımızı dövünce, devrimcilerden başka tüm adlar yakışır. Yalan ve tahriyat devam ediyor Halkın Birliği oportünizmi "Orta Yolcular toplantıya gelmediler" diyor. Halbuki biz devrimci, halkın da isteği üzerine, derneğimizin yanındaki kiratanhaneyi kiralayıp, toplantıya halkı da çağırarak. Birlik Partisi çatısı altında toplanan bu grubuklara (HB, HY, HK, HG, HS) halktan kişiler giderek 3-4 kez toplantıya gelmelerini söyledi. En sonunda çekingen çekingen gelebildiler. Çünkü tecrit olacıklarını biliyorlardı ve tecrit de oldular. Yalana gerek yok bu acımasız mücadeledir. Toplantının yapılması için izin alanda biz devrimci ve halktan kişilerdi. Bu oportünist baylar değil.

Yalan makinası devam ediyor, devrimciler küfür etmeye: "Biz devrimcileri yaptığı bir direniş kırım kişilerin ve Tunceli halkının bu mücadelesini destekleyen kişilerin devrimci olduklarından şüphe ederiz" demiş toplantıya gelen halk! Soruyoruz bu sözleri söyleyen halktan kişiler kimmiş? Yok eğer kendilerini halk olarak ilan edip, kendi aralarında gizlice konuşurlarsa, söylenecek hiçbir sözümüz yok bu hokkabazlara. Kendi hayal dünyalarında yaratıkları "Ne Amerika Ne Rusya" diye haykırarak halk toplantılarını gerçekmiş gibi dergilerinde yazanlar, bu iftira ve yalanlarına kendilerinden başkalarını inandıramazlar. Ne Hozat'ta ne de başka bir yerde. Dün olduğu gibi, bugün de.

Hayal dünyalarında halkla beraber zaferla doğru koşar adım ilerlediklerini yazmaya devam eden Halkın Birliği ve Halkın Kurtuluşu hokkabazlarına son sözümüz şudur: Devam edin baylar, zaferimiz yakındır. Çünkü nihai zaferiniz bataklıkta kulaç atmaktır. Yalan ve iftira kampanyanız sizin daha hızlı tecrit olarak, bataklıkta boğulmanızdan başka birşey yaramıyacaktır.

İşte Türkiye genelinde olduğu gibi, Hozat'ta da ÇKP revizyonizmin takipçiliğini yapan tüm akıllara ve diğer modern revizyonist akıllara karşı da devrimcilerin mücadelesini devam edecek ve bunları halkımız her geçen gün daha fazla tecrit edecektir.

GGDF üyesi HOZAT DEVRİMCİ GENÇLİK DERNEĞİ YÖNETİM KURULU

DEVRİMCİ YOL'un 1. ve 2. sayılarında 5 Haziran 1977'de yapılacak Erken Seçimlerin nedenlerini tahsil ettik ve devrimcilerin seçim olayına nasıl bakmaları gerektiğini ortaya koyduk. Seçimlere sadece sandık başına gidip oy vermek olarak anlaşılmayacağını, devrimci mücadele için hedef ve programın en yaygın şekilde halk kitleleri içinde propagandasının yapılacağı, anti-faşist mücadelenin her alanda gizli-çıkık tüm faşist güçlere ve MC partilerine karşı yükseltileceği ve ÇHP'nin reformist ve uzlaşmacı siyasetinin açıklanacağı, bir ay olarak kavranması gerektiği ortaya konuldu. Devrimciler, MC ve faşist güçleri halktan tecrit edecek, faşistlere darbe vuracak bir siyaset olarak kabul eden, veya olayları tahsil edeceğine kendisini hayali olarak her olayın başkörü olarak lanse eden parti, sadece seçimler konusunda getirdikleri siyasetlerine ilişkin tutarsızlıklarını gözlemek amacıyla ele alacağız.

İşçi sınıfının partisi olduğunu iddia eden, dünyada ve Türkiye'de olan her türlü olayı kerametini kendine bulan reformist, küçük burjuva partisi TIP seçim olayını nasıl değerlendirdi? TIP'e göre seçimlerin erkene alınmasının nedeni burjuvazinin TIP'ten korkmasıdır. TIP'in seçimlere girmesini engellemek istemesidir. Bu konuda Yürüyüş dergisinin 104. sayısında TIP İstanbul milletvekili aday sayın Yalçın Küçük "Demokrasi Mücadelesinde Büyük Tehlike" adlı yazısında şöyle diyor: "Demirel ve burjuvazinin bildiklerini CHP de biliyor. Bilmemesi olanaksız. Çünkü CHP de bir burjuva partisi. Çünkü CHP çimdide kadar söylediklerini, yasa ve törlüklerle saygı edebiyatını bir yana

atıp erken seçimi gerçekleştirme cambazlığı içine girdi. İşçi ve emekçilerin yararına hiçbir konuda bu deňli 'ustalık' göstermemiştir." CHP Haziran seçimini gerçekleştirme için niçin ve nasıl bu denli 'usta'laştı? Bu sorunun cevabını açıklayanlardan biri Mustafa Ekmekçi oldu. Ekmekçi 31 Mart 1977 tarihli Cumhuriyet'te sordu: "Peki niye CHP erken seçime böylesine sarıldı? Cevabını da verdi: "Sol partiler seçime gireceklerini söylüyorlar, Haziran'da toparlanamazlar, hal buysa Ekim'de böyle olmayabilir." Oysa Haziran'da yapılacak seçime Türkiye İşçi Partisi girebilecek. Burjuvazinin de, burjuvazinin partisinin de korkuları burada. Korkmakta bakılır. Ancak seçimi Haziran'a alıp korkularından kurtulacaklarını hesaplamakta hakızlar. Hakaz olduklarını göreceğiz." (abc.)

Evet, işte tam olarak bu şekilde yazıyordu Yalçın Küçük. Dünyadaki tüm kargaşaları kırıp geçirmek istersene böyle derin ve bilimsel (!) tahillere çekiyordun. Ama burjuva basınında son ekonomik krizin ne hallere vardığı ve seçimlerden sonra bir devalüasyon beklediği yazılmaya başlayınca İşçi Partisi adına basına verilen demolarlardan sonra "burjuvazinin devalüasyon yapmak için erken seçime gittiği" iftira edilmeye başlandı. Burnunun önünü göremiyenlerin işçi sınıfına klavuzluk etmeye kalkışmaları kendilerini durmadan gülmeye sürüklemeye düşürmekten öte hiç bir şey getirmeyecektir. Seçim sonuçlarında bunu gösterecektir! Bunu da göreceğiz. Çok sıkı Marksistlerimizden TSIP'ilerin ise hayal dünyası çok geniş. Hiç kimsenin söylemediği sözleri söylemiş gibi varsayıp, o hayallerden alıntılar yaparak, saldırmak istediği görüşlere, o görüşlerini söylemediği düşünceleri yakıştırarak eleştiriler düzenliyor ve kendisini en doğru siyaset olduğunu iddia etmeye çalışıyor. Ama tahriyat ve uydurma, hayal görüşleri bile eleştirirken zeka ve bilinç seviyesini ortaya koyuyor ve

SOSYALİST SİYASET DEDIĞİN...

kaş yapmaya çalışırken göz çıkarıyor. TSIP'iler KİTLE dergisinin 154. sayısında "Sol-Revizyonizm seçimler için ne düşünüyor?" başlıklı yazıda devrimcilerin ÇHP'yi destekleyeceklerini, bunun yanlış olduğunu yazıyor. "Üstelik seçime kadar yan yatıp seçim günü oylarını ÇHP'ye vereceğimizi de biliyoruz. Çünkü seçimler 'gizli'oy prensibiyle yapıyor! Hela olsun! Verin oyuunu ÇHP'ye! Sosyalistlerin sizin oyuunuda gözü yok! Çünkü sosyalistler seçimlere oy sandığı olarak bakmazlar." İşte TSIP oportünistleri kimsenin söylemediği bir düşüncüyü kendi hayallerinde yaratıp, buna göre "işte bu yanlıştır" diye çok doğru (!) tahillere yapıyorlar. Böylece, eleştiri ablağı denen tavrı bir yana bırakarak, bu arkadaşlarımızın ancak neleri eleştirebilecek bilinç seviyesinde olduklarını açıkça görüyoruz. Ama bunun da kalmıyorlar. Bu yazıları seçimlere girme umudları varken ediyorlardı. Sonradan seçimlere giremeyecekleri anlaşılınca daha evvel yazdıklarını unutup bu sefer de hiçbir eleştiriye de yapmadan sol oylarını bölünmemesi" yutturmacısıyla hem de seçimler de hiç bir şey yapmadan yan gelip yatarak ÇHP'ye oy verilmemesi istiyorlar. Üstelik son KİTLE'de neden TSIP'e değil de ÇHP'ye oy vermemeniz doğru olduğunu anlatmak için bolca kavrama teorileri döküyorlar:

Bu ne periz bu ne lahana turuşu demek geliyor insanın içinden. Bu siyaset, ne taktik, ne somut durumların tahilliyile açıklanabilir. Buna ancak dense dense hokkabazlık denir, ama beceriksiz cinisten... İşçi sınıfının partisi olduklarını iddia eden, bu öze aynı olan baylara kısaca söyleyeceğimize şudur: Doğru devrimci siyaset, yalana tahriyatla başvurmaz, başkalarına düşmede aptalca siyasetler mal edip sonra da bu hayali siyasetlere eleştiri düzenlemezler. Doğru devrimci siyaset kendi hayal dünyasında senaryolar kurup, bu senaryoları uygun siyasetler gütmek ve olayların ardında sürüklenmez ve gülünç durumlara düşmez.

HARUNİYE'de devrimci revizyonizmi mahkum ediyor

DEVRİMCİ YOL'un sesini Haruniye'de yükselteceğiz. Yıllardır Haruniye'de revizyonistlerin, sahte devrimcilerin kitleleri pusuz etme istemeleri, toplumsal ilerleme, ileri demokrasi, sosyalizme barışçıl yoldan geçti" demogojileri ile uyutmak istemeleri devrimci mücadelenin reforme burjuvazinin kuşruğuna takılmak istemesine neden olmuştur.

Bundan böyle Haruniye devrimci genliği olarak olacağız, emperyalizme ve faşizme karşı yürüteceğimiz mücadelesinin yanında her türlü sapmalarla karşı da mücadeleli yürüteceğimizi duyuruyoruz. Bu yolda vurulmuş düşenler önderlerimizi olacaklardır. Saldırıları göğüsleyen devrimci gençler "göştükle" suçlanamaz. Bu suçlamayı yapanlar dişe diş mücadelede ve yükselen devrimci potansiyelden korkarlar. Nihayet Haruniye'de bulunan ve devrimcilerin kabak

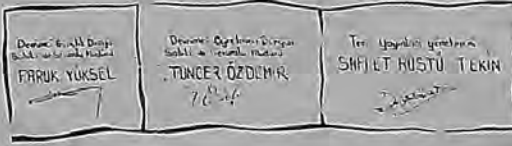
olduğu Öğretmen Lisesinde bu tür "durun, faşizm gelir" çığlıklarını atanların mücadeleye ket vurmak istemelerinden okul günden güne faşistlere terk edilmiştir. Ama biz Devrimci Gençlik olarak okulumuzu faşistlere bırakmamakta kararlıyız. Revizyonistlerin bu tutumlarıyla gerçek yüzleri gün ışığına çıkmıştır. Devrimci mücadele "toplumsal ilerleme, barışçıl geçit" yafatlarıyla durdurulamaz Devrimci Gençlik, revizyonistlerin Haruniye'deki bu hegemonyasını kırmamızı bilecektir.

YOLUMUZ DEVRİM İÇİN ÖLENLERİN YOLUDUR. KAHROLSUN FAŞİZM. KAHROLSUN EMPERYALİZM VE OLIGARŞİK DİKTA KURTULUŞA KADAR SAVAS TEK YOL DEVRİM Haruniye'de Devrimciler

DEVİRİMCİ BASIN SUSTURULAMAZ

ÜLKEMİZDE devrimci basın üzerine yöneltilen baskılar her geçen gün yeni boyutlar kazanıyor. Devrimci Gençlik Dergisi Sorumlu Müdürü Faruk YÜKSEL, Devrimci Öğretmen Dergisi Sorumlu Müdürü TUNCER ÖZDEMİR ve Teori Yayınları Yönetmeni Saffet RÜSTÜ TEKİN, bu faşist baskılar yoluyla tutuklanarak, cezaevlerine doldurulan devrimcilerden yalnız üç tanesi. Her üçü de Ankara Merkez Cezaevinde bulunan arkadaşlarımızın devrimci basın üzerindeki faşist baskılarına protesto eden mektuplarını aşağıda aynen yayınlıyoruz.

ki tarafından yağma edilen devlet ölçülerinin maaşlarını bile ödeyemez duruma düşmüştür.

Halk ise: Geçim sıkıntısı içinde kıvrılmakta, -siyasi sahnede devrimci bir seçeneğin yer alamaması nedeniyle umutsuzluğuna sahte umutlarla tahmin etmek zorunda kalmaktadır. Aralarında öde hiç bir fark olmayan sadece -biçimsel nüans farkları olan düzen partilerinden ehven-i şer olana umut bağlamakta. Devrimci basın üzerindeki faşist baskılara bir kez daha dikkati çekmeyi görev sayıyoruz. Polisin ve adli kuruluşların basın üzerinde gittikçe yoğunlaşan faşist baskılarını protesto ediyor; demokratik basının, basın üzerindeki faşist baskılara karşı ilgisizliğinin bu olguyu teşvik ettiğine dikkati çekiyoruz. Ceza kanunundaki faşist maddelerin özellikle 141 ve 142. maddelerin bir an önce kaldırılması için tüm ilerici ve devrimcileri mücadeleye çağırıyoruz.

Biz Ankara Kapalı Cezaevindeki üç basın suçlusu bu ortamda basın üzerindeki faşist baskılara bir kez daha dikkati çekmeyi görev sayıyoruz. Polisin ve adli kuruluşların basın üzerinde gittikçe yoğunlaşan faşist baskılarını protesto ediyor; demokratik basının, basın üzerindeki faşist baskılara karşı ilgisizliğinin bu olguyu teşvik ettiğine dikkati çekiyoruz. Ceza kanunundaki faşist maddelerin özellikle 141 ve 142. maddelerin bir an önce kaldırılması için tüm ilerici ve devrimcileri mücadeleye çağırıyoruz.

Son söz olarak diyoruz ki: Önümüzdeki dönemde muhtemel bir sosyal-demokrat iktidar faşist baskı-

ları bir ölçüde geriletse de demokrasiyi gerçekleştiremeyecektir. Demokrasiyi ancak uzun bir demokratik devrim mücadelesinin tamamlanması sonucu ortaya çıkabilir. Gerek Batı demokrasileri gerek halk demokrasileri böyle bir mücadelenin ürünüdürler. Demokrasi "milli şef"lerin "olsun" demesiyle olamayacağı gibi, sandıktan da çıkmaz. Ülkemizde devlet içindeki faşist kurumlar bir hükümet değişikliğiyle sökülüp, atılmazlar -belki faaliyetlerini azaltırlar-. Ama, her an çalıştırılmaya gaddarca bir biçimde çalıştırılmaya hazır tutulurlar. Faşizmin yok edilmesi ve demokrasi ülkemizde bir devrim sorunudur.

İşte devrimci ve demokratik basına yapılan faşist baskılara karşı mücadele böyle bir perspektifle yürütülürse, anlamlı ve yararlı olabilir.

KAHROLSUN FAŞİZM-YAŞASIN MÜCADELEMİZ.

Devrimci Gençlik Dergisi Sahibi ve Sorumlu Müdürü FARUK YÜKSEL

Devrimci Öğretmen Dergisi Sahibi ve Sorumlu Müdürü TUNCER ÖZDEMİR

Teori Yayınları Yönetmeni SAFFET RÜSTÜ TEKİN

VATAN'DA NELER OLUYOR

TÜRKİYE'de sol hareketin güçlenmesine paralel olarak, sol yayınlar için büyük ve çok kötü bir pazar ortaya çıkmıştır. Bir taraftan namuslu demokratlar ve devrimciler, ortaya çıkan süreli ve süresiz yayın ihtiyacını karşılamak, bazı tüccarlar da bu kötü alana el atmaktadır. Kendilerine solu görünümü veren bu tüccarlar bir taraftan yarılarında çalıştırdıkları kafa ve kol işçilerini "Devrimcilik" adına yoğun bir şekilde sömürürken, diğer taraftan ilerici ve devrimci hareketin ihtiyaçlarına yönelik bir yayın politikasından kaçınılmaktadır.

Ama Türkiye ilerici ve devrimci hareketi bu konuda da önemli deneyler kazanmıştır. Bir zamanlar Yeni Ortam Gazetesini çıkaran Kemal Bisalman örneğini unutmamıştır. Ücretsiz yazar çalıştıran, işçilerine asgari ücretin altında bir para ödeyen Kemal Bisalman, bunlara ek olarak binlerce emekçinin dar gelirlerinden keserek gönderdikleri bağışlardan da epey yararlanmış. Kasasını doldurunca da gazetesini bir faşiste sattı. Bugün deniz motorları ticareti yapıyor. "Devrimcilik ticareti" yapmanın hesabının bir gün kendisinden sorulacağını berhalde biliyor.

Devrimci ve ilericilere hitap eden yayın organı çıkarılarak devrimciler tarafından sürekli olarak denetlenmelidir. Yayın organının sahibi kendi işyerinde çalışanlarla insanca geçinebileceği bir ücret vermekte midir? Onların sendikalaşmasına, toplu sözleşme imzalamasına karşı nasıl bir tavır almaktadır? İşyerinde çalışanların iş güvenliği var mıdır? Yayın sahibinin amaçları devrimci amaçları bir yaşam mı sürdürmektedir? Devrimci ve ilerici hareketin haberlerini doğru olarak vermekte midir? Anti-faşist mücadeleye katkıda bulunuyor mudur?

Bu denetimi bir taraftan okuyucular gerek gazete satışını etkileyerek, gerek gönderdikleri protesto ve onay mektuplarıyla kısmen sağlayacaklardır. Ayrıca kafa ve kol emekleriyle bu gazeteyi yaratan işçi arkadaşlara da büyük bir sorumluluk düşmektedir. Gazetenin gerçek niteliğini en iyi bilen kişiler olarak, gazete sahibi ve yöneticilerinin devrimci tavra yaratan her türlü tutum ve davranışını birer devrimci olarak değerlendirmek ve tavır almak zorundadırlar. Devrimci fedakarlıkla çalıştıkları gazetelerinde bu devrimci sorumluluklarını da sürekli hatırlamalı ve ilerici-devrimci kamununun "Devrim tüccarları" tarafından sömürülmesini engellemelidirler. Bu yayın organlarının denetiminde büyük yük işyerinde çalışan devrimci ve ilerici arkadaşlarımızın sırtındadır.

GÜNÜMÜZDE devrimci ve ilerici kitleler, "devrim tüccarlığı" yapmaya kalkışmaları karşısında son derece hassasdır. Kendisini "devrimci" olarak gösteren gazete patronlarının davranışlarını yakından izlemektedir. "Tüccarlık" eğiliminin ağır bastığını hissettiği durumlarda süratle tavır almak kaçınılmazdır.

Son günlerde VATAN gazetesinde olan olaylar devrimciler tarafından yakından izlenmektedir.

VATAN çalışanları bir süre önce sendikalaşmışlardır. Gazete sahibi NUMAN ESİN toplu sözleşme görüşmelerine bu yakında çağrılacaktır. Numan Esin ve Genel Yayın Müdürü Alp Kuran, çalışanların sendikalaşma çabalarını uzun süre sabotaj etmeye çalışmışlardır. Buna engel olunamayınca, işçiler üzerinde baskı uygulanmıştır. Çalışanların yaptıkları telefon görüşmeleri dinlenmeye başlanmıştır.

Diğer taraftan bazı devrimci yayın organlarının ilanları gazeteye kabul edilmeden, oligarşinin en büyük temsilcilerinden Vehbi Koç'un ilanları basılmamıştır. 9 Mayıs 1977 tarihinde de gazete yazarlarından NİHAT BEHRAN'ın işine son verilmiştir. Aynı gün ünlü işkencecilerden Uğur Gür VATAN gazetesinin koridorlarında boş göstermiş, birinci şubenin teslimi polisleri uzun süre Numan Esin odasında misafir edilmiştir. Bu olaylardan bir kaç gün sonra, işkence yaptığı için yargılanan Uğur Gür'e ilişkin haber, diğer gazetelerde resimlerle birlikte yer alınmasından sonra VATAN'da yayımlanmamıştır.

DEVİRİMCİ YOL ve yurdun dört bir yanındaki binlerce destekçisi Vatandaş gazetesindeki gelişmeleri çok yakından izlemektedir....

YALAN MAKİNASI

HALKIN Kurtuluşçuları, yurdun her köşesinde, yurtseverlere yakışmayan tavrılarını israrla sürdürüyorlar. Bu konuda çeşitli bölgelerdeki devrimci arkadaşlarımızın bu oportünistlerin "marifetlerini" anlatan mektuplar almaktayız. Aşağıda aynen yayınladığımız mektup da bunlardan sadece birisi. Halkın Kurtuluşu siyasetini şimdilik, dillerinden düşürmedikleri "halk saflarında" bozgunculuk yapmamaları konusunda bir kez daha uyarılmakla yetiniyoruz.

"Halkın Kurtuluşu gazetesinin 58. sayısında, Göle'de bu siyaseti savunanların Deniz'i-Yusuf'u-Hüseyin'i anmak için 'Halkın Gücü' isiminde bir tiyatro gösterisi yaptıkları haberi çıktı. Bu yazıda, Devrimci Yol görüşünü savunanlara yönelik gerçekle-

Halkın Kurtuluşu

hiçbir ilgisiz olmayan ve adice iftiralarla oluşan 'bildiriler'de yer aldı.

Biz, Devrimci Yol grubu olarak 1 Mayıs'ta bir gece düzenledik. H.K.'dan arkadaşlar bize gelip geceye katılacaklarını bildirdiler. Biz de gelebileceklerini, ancak 'Ne ABD Ne Rusya Bağımsız Bloksuz Türkiye' sloganını atmamaları gerektiğini belirttik. Bunun üzerine geceye gelmediler. Ne var ki, zaten gelseler bile salonda yer kalmamıştı. (Göle'de özellikle 'Ne ABD Ne Rusya' sloganı üzerinde durmamızın belli bir nedeni var. Bu arkadaşlar, her gittikleri köyde, bizim için (D.Yol için) "bunlar Rus uşaklarıdır." Ülkemizden ABD'yi kovup Ruslara peşkeş çekecekler" türünden laflar sarf etmektedirler. Yer yer bize karşı 'sosyal faşist' sıfatını da

kullanmaktalar. İşte bunlar Halkın Kurtuluşçularının Göle'deki tavrılarından sadece bir kısmı..)

Gelelim Halkın Kurtuluşçularının 6 Mayıs'ta hazırladıkları geceye... Halkın Kurtuluşu gazetesinde bu gecede dar grupçu sektör tavrılarını aşılığundan bahsediyorlar. Bu arkadaşlara, kimin sektör ve dar grupçu tavrılarını aşmış olduklarını sormak gerekir. Yoksa kendi tekkeci anlayışlarına biraz daha katkıda mı bulunmuşlardır, bunu da öğrenmek isteriz! Eylemde birlik, propoganda ve ajitasyonda serbestlik ilkesini savduklarını söyleyen bu ilkesiz arkadaşlar, 1 Mayıs Katliamı hakkında bizden (Devrimci Yoldan) söz hakkı isteyen arkadaşları "bizim hazırladığımız gecede başka kimseyi konuşurmuyoruz" gerekçesiyle geri çevirmişlerdir. İşte bu tutumun ilkelere-

nin ne anlama geldiğini de böylece göstermişlerdir.

Diğer bir iddiaları da şöyle: Biz söz konusu geceye, 6 Mayıs'ı anmak için değil de oyunu seyretmek için gitmişiz(!). 6 Mayıs, proleter devrimcileri, halkın öncülerini anma günüdür. Bu günün genelinde dünya devrimci tarihinde, özde Türkiye devrimci pratiğinde büyük yeri ve önemi vardır. Biz bu tören salon toplantısıyla gerçekleştirilemeyeceğini, bu devrimcileri mücadelelerine layık bir şekilde anmak gerektiğini söyledik. Ne yazık ki, Halkın Kurtuluşçularının düzenlediği bu "muhteşem" gecede, tiyatro oyununda, Deniz Yusuf Hüseyin rolüne çıkan oyuncuların niteliğinin devrimciden başka herşeye yakışır olması, bırakın üç devrimcinin anılmasını, onların onurlu mücadelelerine leke sürmek anlamına geliyordu.

Ve biz eğer bu geceye gitmeseydik, salonun yarı-

sından çoğu boş kalacaktı. Boş salonlardaki "anılış" olacaktı bu üç devrimci.

Son olarak bir konuya daha değinmek istiyoruz. Bu arkadaşlar, bizim okuldaki foruma katılmadığımızı(!) iddia ediyorlar. Lisense sabahleyin forumu ortaklaşa yaptık. Kitlenin dörtte üçünü bizim siyasetimizi savunan arkadaşlarımız oluşturmuştuk. İnişiyatif bizim elimizdedeydi. Öğleden sonra ise bir başka forum düzenlendi. Ama Halkın Kurtuluşu grubundan kimse yoktu bu forumda! Görüldüğü gibi bu iddiada da oportünizmin yalancı ve iflah olmaz niteliği açığa çıkıyor. Yalan ve iftira dolu bu suçlamaları bizim mücadelimizi elbette etkilemeyecektir. Biz hayatın her alanında açık mücadeleden yanayız. Varsın gelsinler kitleler önünde tartışmaya...."

GÖLE'Lİ DEVİRİMCİ YOL GRUBU

1 HAZİRAN 1977 DEVİRİMCİ YOL 7

DEVİRİMCİLER FAŞİZMİN ZİNDANLARINDA, İŞKENCE TEZGAHLARINDA, POLİSTE NASIL DA VRANIRLAR?

Bizler, devrimci şehitlerimiz sadece ağrıtların yakıldığı, anılarını tazelenildiği anma toplantılarıyla değil, aynı zamanda onların mücadelesinden çıkardığımız ve devrim yolunda bizlere ışık tutacak dersler çıkararak anarız.

Anılar ancak böyle önder olur mücadelemizde. İşte İbrahim Kaypakkaya arkadaşın katlediliğinden 4 yıl sonra bugün biz bu anlayışla bu yiğit devrimcinin ve O'nun gibi geçmişte Nazîlere karşı işkencehanelerde yiğitçe direnen Çek komünisti Julius Fuçık'ın mücadelesinden mücadelemize ışık tutacak dersler çıkarılmaya çalışacağız.

DEVİRİMCİLER FAŞİZMİN ZİNDANLARINDA, İŞKENCE TEZGAHLARINDA, POLİSTE NASIL DA VRANIRLAR?

Bu sorunun en yalın, en anlamlı, en kısa cevabı: İbrahim Kaypakkaya gibi, Julius Fuçık gibi.

İbrahim Kaypakkaya Anadolu'nun bozkırında bir yandan kalemini silah gibi gerici güçlere karşı kullanmaya çalışırken diğer yandan da silahını bir kurtuluş savaşçısı olarak ustaca kullanmış, faşizme karşı direnişini katliediliğine dek işkence altında faşizmin zindanlarında da taviz vermez, yıkılmaz tavrıyla kurtuluş bayrağını yükseltmiş bir devrimcidir. O, yaralı aslan, en ağır işkencelerde yoldaşlarını ele veremeyip faşizme boyun eğmemiş, o insanlık tavrını ve savaşçı ruhunu tüm kararlılığıyla sonuna dek sürdürmüş bir devrimcidir. O'nun katliediliği, almana sığınan o hain kurşun destanlaşan mücadelesinin sonu değil, faşizmi devrimci kararlılığıyla yenilgiye uğratan bir simge olmuştur. O, kendini kurtarma yarışına giren tüm ödüklere bir devrimcinin inanç dolu tavırını göstermek yolunda öyle tutmuşur. O, faşizmi ölmüyle de yenilgiye uğrattı, tipki dünya devrimci hareketindeki diğer önderler gibi Julius Fuçukler gibi, Mahirler gibi Denizler gibi...

Biz devrimciler mücadelemizin yolunu yigit önderlerden öğrendik ve Devrimciler bililki "Devrim yolu engellenir, dolambaçlıdır, sarptır..." Kurtuluş bayrağı bu yolu

tırmanan gerillaların birbirine liemesi ile oligarşinin burjuva diki-lecektir.

Her engebende düşen gerillaların gövdesi bir devrim fırtınası yaratır....

Düşen gerillaların kanı devrim yolunu kızıllaştırır, aydınlatır...." (M. Çayan)

Evet, devrimciler bu kanlı, uzun devrimci yolda Anadolu'nun bozkırlarında, bir köşebaşında kurulmuş hain bir tuzakta, faşizmin insanlık dışı işkence hanelerinde Kurtuluş yoluna adadıkları canlarını kaybedebilirler. Ama devrimciler bilirler ki, kendilerinden sonra gelecek oligarşinin burcu-na devrim bayrağını dikmek için sürdürecekler. Bu yüzden devrimciler, faşizme ve emperyalizme ne dışarda ne içerde, ne işkence ne darıtaçında devrimci hareketi zayıflatılacak tek bir iyilik yapmazlar. Eylemi her yerde her zaman devrim çıkarları doğrultusunda yükseltirler.

Faşizmin güçleri, polisler, devrimcileri devamlı takip etmeye, yaptıkları işleri öğrenmeye, devrimcilerin işlemlerini öğrenip onlara darbe vurmaya kendi faşist düzenlerini sürdürmek için büyük çaba gösterirler. Devrimcilerin görevi bu çabaları boşa çıkarmaktır. Faşizm, devrimci mücadeleyi yok etmek için yakaladığı devrimcileri en akıllamaz, insanlık dışı işkenceleri uygular, yabılır, her türlü baskı yöntemini getirirler. İşte bu kısa yazıda bu girişimlere karşı, devrimcilerin nasıl davranmaları gerektiğini örnek İbrahim Kaypakkaya'nın gerekse Julius Fuçık'ın tavrlarında dersler çıkararak öğrenmeye çalışacağız.

İçinde bulunduğumuz dönemde, tüm dünyada, emperyalistler ve faşistler dünya emekçi halklarının başımsızlık, demok-rasi ve sosyalizm mücadelesi karşısında gorılıyor, zayıflıyor. Bu gelişim onları daha bir saldırganlaştırıyor, faşist terör ve baskı daha da yoğunlaşıyor. Ülkemizde sömürge tipi faşizm saldırganlığını artırarak yoğunlaşıyor. Emekçi halkların ve devrimcilerin mücadelesine darbe vurma için işçilere, köylülere demokratlara, yurtseverlere, devrimcilere saldırıyor. Her gün ileriler katliedili-

yor, kitlelere saldırıyor, devrimciler, yurtseverler güli poliste, kontr-gerilla üslerinde işkencelere çekiliyorlar. Ve devrimciler bu düzeni kıymaya yönelik çalışmalarını tam bir güllük ve disiplin içinde yürütmek zorundalar.

"Evet, bugün illegal çalışma, gizli çalışma bir zorunluktur. Gizli çalışmanın kuralları var. Bu kurallar bütün dünya devrimci hareketlerinin edindiği tecrübelerle varılmış kurallardır. Bunu bilmekle, uygulamakla yükümlü-yüz...."

.....Gerekli bilgiler dışında edineceğini her bilgi sana yaktır." (Devrimci Hareketimizin Eleştirisi (1961-71) emekçi yayını s. 36)

Kadro çalışmasında disiplinli ve gizli çalışma polise karşı en iyi tedbirdir. Yaptığı işin dışında gerekmez bilgiler öğrenmek veya öğrenmeye çalışmak, yakalanan bir devrimcinin üzerindekin en büyük yaktır. Çünkü faşizmin işkencehaneleri bunları öğrenmek için çalışır. "Faşizmin işkence uzmanlarının eline düştüğü zaman yükün ne kadar hafif ise, devrimci harekete getirebileceğin zarar o kadar az olur, dolayısıyla da için o kadar rahat olur." (age. S. 38)

İris Morley bir kitabında şöyle yazıyor: "Bazı durumlarda bir adamı öldürmek ona yapılabilecek en büyük kötülük değildir." (Darağacından Notlar, Julius Fuçık Oda Yayınları S. 7) Evet gerçekten çok doğru bir söz, faşizmin uygulayabileceği yöntemler karşısında, Devrimciler hazırlıklı olmak zorunda, dayanıklı olmak gerekli hakim sınıfların köpeklerinin yapabileceği her türlü metoda karşı. Yalnız fizik işkence çayak, elektrik, jop değil, insanı aşuğlama, onuru zedeleme, umudunu ve hayata bağlılığını yoketmeye çalışma, ussal yetilerini yitirmeye çalışmada uzmandır faşistler. Karşıya çözülen yoldaşlarını getirebilirler, yiğit devrimcileri gözlerini önünde işkenceye tutabilirler, öldürebilirler, en sevdiğin insanları gözlerini önünde hiç düşünemeyeceğin şekilde aşuğlayıp, işkenceye tutulabilirler. İşte sen, devrimci, bütün bunlara kendini şimdiden hazırlamak zorundasın.

"Bugün devrimci militanım başta gelen görevi faşist terör düzeninin işkence uzmanlarına yeni düşmemektir. Bütün işkencecelere rağmen emperyalizmin işbirlikçisi iktidarın baskı kuvvetlerinin bilmemesi gereken seyleri onlara söylememek, devrimci sefine gölge döşürmemektir. İşkenceyi küçümsemek gerekir. Çünkü faşizm işkence yoluyla nice devrimciyi yıkamamakta, bu yoldan herhangi bir sonuç elde edememektedir. İşkenceye karşı direnebilmek devrimci bilinç meselesidir, kavrayış meselesidir. Fiziki kuvvet meselesi değildir. Kimi durumlarda pehivan yapıp kabatasını konuştururlar da, çelimsiz stendi hallisi konuşturamaz. Zaten işkence uzmanları sana yüklenmeden önce fizik dayanıklılığını giderek bir kişi olarak mahkeme önüne çıkar-maktır. Konuşturubildiklerine karşı tavrları küstahça küçüm-seme tavrıdır. Çetin sınavlardan başı dik çıkabilene, sınavmayana karşı tavrları kinli ama saygılı bir tavrıdır. Devrimci olarak bilinçli davranışında emperyalizmin işbirlikçilerinin hizmetinde ki işkenceciler bile saygı telkin etmen gerekir.

İşkence odasında olanlar, dışardaki savaşın bir parçasıydı. B'd savasta doğru taktik, çatışmaya en ileri mevzilerde kabul etmekti. Ne olursa olsun o birinci mevziye direnmektir. Dilyolun ki, üzerinde illegal yayınla yakaladın. Punu kimsen aldığını senden soracaklardır. Cevabın mantıklı bir cevap olmalıdır. Ama öyle bir cevap olmalıdır ki, onlar bu cevaptan bilmemeleri gereken hiçbir şey öğrenmemelidirler. İşkenceyi bu noktada gözle almış-sın. En az işkence görenmiş yolu işkence altında konuşmamaktır." (s. 37) Evet devrimciler için faşizmin işkencehanelerinde alınacak en doğru tavrı budur. Çünkü bir kez çözülmüş de isim vermeye başladın, tek bir isim söyleyip kurtulacağını sandın mı, çözülmüş başlangıcı olan bu davranış herseyi söylemeye götür-rektir seni. İstesen de istemesen de yoldaşların ihanetin başlangıcıdır bu. Faşizmin yoldaşları-na, devrimci harekete darbe indirmesine malzeme sağlamak bu.

Biz devrimcinin görevi işken-cece direnmekle bitmez, etrafında ki arkadaşlarının yıkılmaması, çözülmemesi, direnmesi için elinden geleni yapmaktır. Faşistler devrimcileri işkence ile konuşturamıyacaklarını anlayınca dost görünüp, devrimci kilifi altındaki ajanlarla sohbet yoluyla bilgi toplamaya çalışıyor. Bunu işken-ceden önce de yapabilirler. Burada da devrimci sorumluluk ve bilinçle davranılmalıdır. Devrim-ciler hayatlarının her anında mücadelesinin neresinde olurlarsa olsunlar, mücadeleyi devrim çı-kartları doğrultusunda olanca güv-leriyle yükseltirler.

Devrimciler işkenceyi, polis sorgusunu, takibini ne küçümse-mekle ne de yılmayla düşecek mekelle abartmamalıdır. İşkence-hanelerde de devrimci onur ve inançla devrimci mücadelesini yükseltecek şekilde yiğitçe davranır-lar,tipki İbrahim Kaypakkaya ve Çek devrimcisi Julius Fuçık gibi. Onlar diğer bütün devrimciler gibi hayatlarının sonuna dek böyle davrandılar, halklarının kurtuluş mücadelesini yoldaşları.

İşte böyle bir inanç ve kararlılığın sahibi olan Çek devrimcisi faşistler tarafından darağaca gönderilmeden önce şöyle diyordu:

"Benim oyumda da sana yaklaşıyor. O sonu yapamayaca-ğım, çünkü nası olacağını bilmeyorum bendü. Bu, aralık ayın değil. Hayatın kendisi bu. Gerçek hayatta, seyretti yok tur, herkes katılır hayata. Son sahnenin perdesi açıldı. Dostlarım, hepini sevdim. Nöbeti teslim ediyorum!" (Darağacından Notlar S. 134)

SER VERİP SIR VERMEYEN YİĞİT: İBRAHİM KAYPAKKAYA

1949 yılında doğan İbrahim Kaypakkaya, ilkökulu köyünde bir yandan hasat işlerinde ailesine yardım ederek ve çobanlık yaparak bitirdi. Yoksul bir ailenin çocuğu idi. Daha sonra Hasanoglu Öğretmen Okuluna girdi. Bu okulu bitirdikten sonra Çapa Yüksek Öğretmen Okuluna girdi. Artık geçmişteki yoksul hayatının tepkilerini giderek devrimci teoriyle yoğunuyor ve çok geçmeden Türkiye devrimci hareketinde destanlaşacak bir mücadele örneği veren İbrahim Kaypakkaya olma yolunda ilerliyordu.

Ve 12 Mart 1971 ile başlayan Türkiye halklarının ve devrimcilerinin üzerinde baskı ve terörün, katliamların sürdüğü dönemde emperyalizme ve faşizme karşı kurtuluş mücadelesini yükselten, onlara yiğit devrimciden biri olarak Anadolu'nun bozkırlarında, faşizmin işkencehanelerinde direniş destanları yazıyordu.

18 Mayıs 1973 korkusuzluğu, yılmazlığı, dayanıklılığı ve devrimci düşünceye olan inancıyla faşistlere en güçlü olduklarını sandıkları işkencehanelerde bile boyun eğdiren bu yiğit devrimci katliedildi! Ama, insanlık onurundan devrimci düşüncesinden tek bir taviz vermeden. Tipki Mahirler, Denizler, Ulaşlar, Sınanlar gibi...

Yiğit devrimci İbrahim Kaypakkaya'nın destanlaşan mücadelesinden tüm devrimcilerin öğreneceği çok şey var. Dünya devrimci hareketindeki bütün önderlerin mücadelesinden çıkarılan dersler gibi... Onlar arkasında yalnızca arada bir çıkıp bırakılan bir ömsek değil, "Kurtuluş Kadar Savaş" şiarı doğrultusunda kararlı bir devrimcinin nasıl davranması gerektiğini öğretecek bir miras bırakıyor.

"Ölümlerden geliyorum şarkı söyleyerekten, geliyorum yaşamak için. Burak ıslıdayan bir yara bağışlasın bana sesini, yaraman üstünde yürümeyi öğretti bana cellatin bıçağı. Yılmıyeyi, hem de yorulmadan. Direnemeyi öğrettin. Direnemeyi..."

Mahmut Derviş

Nurhak 1971 UNUTULMAYACAK!

Onlar ölmediler yok,
Ateş fitiller gibi:
Dimdik ayakta,
Barut ortasındalar!
Karıştı, bakır tenli
Çayır-çimen'e,
Karıştı,
O canım hayalleri:
Zirhlî bir rüzgâr.
(...)

İBRAHİM ÖZTAŞ

İbrahim Öztaş, İzmir'de polisler tarafından 1971 Mayıs ayında katledilen devrimcilerden birisi. Ölümünün altıncı yıldönümünde saygıyla anıyoruz.

Onlar.
Ölmüş gövdeler arasında,
Zaferi keçiyleyen bir ses gibi
Onlar.
Kara bir ses gibi
Ey caneviden vurulmuş,
Toz-duman olmuş bacalar!
İnanın oğullarınıza.
Kök öldüler onlar,
Sade kök:

Kan suratlı,
Taşlar altında,
Karışmadı toprağa,
Dağılmış kemikçikleri.
Ağzları ısırır hâlâ,
Kuru barutu;
Ve demir bir okyanus gibi,
Titreşirler hâlâ.
Ben ölmedim der,
Yumrukları;
Yukarı kalkık yumrukları,

KADİR MANGA SINAN CEMGİL ALPASLAN ÖZDOĞAN

**ANILARI ÖNDERİMİZ
YAŞAMLARI ONURUMUZ**

**MUSTAFA BAYSAL
ENVER ÖZTEKİN
HAKİ KARAER
ÖZALP KOÇ**

HAKİ KARAER

ÖZALP KOÇ

Aydın Ticaret Lisesi öğrencisi Mustafa Baysal 17 Mayıs günü, faşistlerin saldırısından aldığı yaralardan kurtulamıyarak; Adanada, 18 Mayıs günü, Karşıyaka Lisesi 5. ed. B sınıfı öğrencisi Enver Öztekin okul çıkışında bıçaklanarak; Gaziantep'te 25 Mayıs günü Haki Karaer kahpece pusuya düşürülerek; Ozalp Koç, 4 Mayıs'ta Niğde'de faşist katiller tarafından KATLEDİLDİLER.

1 Mayıs Şehitlerinin Anısı Mücadelemizde Yaşayacak!

MAHMUT ATILLA ÖZBELEN

1 Mayıs 1977-Yüzbinlerce işçi, mer.ür, öğrenci, tüm yurtsever emekçi halkımız İstanbul Taksim meydanında.

1 Mayıs 1977-Dünya işçi sınıfının birlik, dayanışma, mücadele günü.

1 Mayıs 1977-Yüzbinler haykırıyor: Kahrolsun Faşizm, Bağunsuz Türkiye.

1 Mayıs 1977-Yüzbinlerin sempatisini toplayan, sloganlarını, kitlelere Devrimci Yolu göstererek maleden onbinlerden biri Devrimci İşçi Mahmut Atilla Özbelen korkusuzca, yiğitçe yürüyor, haykırıyor: "Devrim için Tek Yol, Devrimci Yol!"

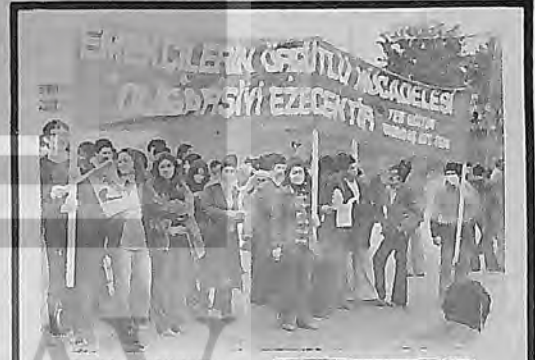
Ve 1 Mayıs 1977-Oligarşinin ve Emperyalizmin kanlı elleri birtakım sorumsuz unsurların da yardımıyla kanlı provokasyonunu tezgahlıyor. CIA, MIT, Kotr. Gerilla'nın kan ve ölüm kusan silahları çevriliyor devrimcilerin, yurtseverlerin, halkın üzerine. Ve korkusuz, yiğit devrimciler direniyor faşist namularda karşı, dövüşüyorlar militanca ölüme karşı, faşizme karşı. Ve direnen, dövüşen devrimcilerden biri olan Mahmut Atilla

Özbelen de faşist namularda vuruldu 1 Mayıs'ta, Taksim alanında. Halkımız bir yiğit evladını daha kaybetti.

Mahmut Atilla Özbelen 1 Mayıs 1951'de Ankara'da doğdu. Yüdürlük Beyazıt Sanat Enstitüsü'nden mezun oldu. Yoksulluk ve güçlükler içerisinde süren hayatı, sanat okulu sıralarında Amerikan emperyalizmi ve yerli sömürücülere karşı olan tepkisi yavaş yavaş, O'nun devrimci hareket saflarına geçmesiyle bilinçli bir mücadeleye dönüştü. 1972 yılında Milli Eğitim Bakanlığı Ders Aletleri Yapım Merkezi- Elektrik bölümüne işçi olarak girdi. Çalıştığı işyerinde işçilerin örgütlenmesinde aktif olarak çalıştı. Önceleri Türk-Metal İş Sendikasına Karşı Çağdaş Metal-İş Sendikasına daha sonra da DİSK-Türkiye Maden-İş Sendikasına işçilerin katılmasında etkin olarak çalıştı. Sınıf mücadelesi içinde teorik ideolojik yapısını da geliştirerek önder bir işçi olmaya çalıştı. İşyeri işçi temsilciliğini ve lokal başkanlığını seçti. Çalıştığı fabrikada işçi arkadaşlarını örgütlemeye ve eğitime devrimci siyaseti ararlı bir şekilde uyguladı. Bu kararlılığı fabrikadaki işçi hareketleri ve direnişlerindeki davranışları ve tavırlarıyla kanıtladı. İzlediği devrimci siyaset yüzünden devamlı işten atılması için fırsat kollanan biri olmuştur patronların gözüne. Bu yüzden revizyonist sendika yöneticileri ona "goşist" diyor, fakat işçiler arasında çok sevilen ve dürüst, doğru tavırlarından ötürü desteklenen biri olduğu için o'na karşı kesin tavır alamıyorlardı. Tüm bunlara rağmen revizyonist sendika ağalarının o'nu kendi saflarına çekebilmek için yaptıklarını o şöyle anlatırdı: "Onlar benim hafif kekelemişimi gidermek için Hacıtopraç hastahanesinde özel iki doktora tedavi ettirdiler, Marmara

otelindeki özel ziyafetlerine davet ettiler. Tüm bunları benimde kendi revizyonist siyasetlerine geçmem için yapıyorlar."

DEVRİMCİ YOL siyasetinin kararlı bir militanı olan Mahmut Atilla ÖZBELEN arkadaşımız DİSK tarafından 1 Mayıs için görevlendirildi. Faka' o, bir grup diğer görevli devrimci işçi arkadaşlarıyla bu görevi kabul etmeyip, kendi siyaseti olan DEVRİMCİ YOL pankartı altında yürüdü. Ve 1 Mayıs 1977'de Taksim meydanında oligarşinin katliamı sırasında, ölüm kusan faşist namulardan tarafından vurularak yaralandı. Olaydan sonra Beşiktaş semtinde yaralı olarak görüldü. 1 Mayıs'tan 5 Mayıs'a kadar, soruşturulmasına rağmen, adı tutuklular, yaralılar ve ölümler arasında açıklanmadı. 5 Mayıs günü morgta ailesi tarafından bulundu. Otopsi raporuna göre EZİLEREK(!) ölmüştü. Vücudundaki izlerden İŞKENCE yapıldığı anlaşılıyordu. Görgü tanıklarına göre bacaklarında, kafasında, sırtında yara izleri vardı, tırnakları görünmüyordu, yoktu. İŞKENCE ile öldürüldüğü ortadaydı. Elbisele-ri ve kimliği ailesinin ısrarla istemesine rağmen verilmedi. Polis baskısı ve gözetiminde Yeşilköy havaalanına getirilen cenazesinin Ankara'da derhal gömülmesi için büyük baskı yapıldı. Ölüm haberi üzerine ayaklanan fabrika işçileri patron ve polis baskısıyla sindirildiler. Buna rağmen bir grup arkadaş kaçıp cenaze törenine katıldılar. Bu işçi arkadaşlar Disk-T.Maden-İş-e gidip cenaze törenine sahip çıkılmamasını istedikleri. Ama sendika ağaları O öğrencilerle gitti, cenazesine işçiler katılmadılar "6 Mayıs günü cenazesi defnedildi." Not: Bu yazı tamamen görgü tanıkları ve özellikle kendi çalıştığı fabrikadaki işçiler tarafından verilen bilgiler ışığında yazılmıştır.

SİBEL AÇIKALIN

İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi 1. sınıf öğrencisi olan Sibel Açıkalin, Devrimci Gençliğin mücadelesinde aktif olarak yer alan İYÖD üyesi bir arkadaşımızdır. 1 Mayıs'da O da oligarşinin azgın katilleri tarafından katledildi. KANI YERDE KALMAYACAK!

HİKMET ÖZKÜRKÇÜ BAYRAM ÇİTAK

1 Mayıs'ta azgın faşist katiller tarafından öldürülen Çitak ve Özkürkçü emekçi halkların safında yer alması iki yiğit devrimci öğretmendi. ANILARI MÜCADELEMİZDE ÖNDER OLACAK!

1 Mayıs Katliamının Hesabı Faşist Katillerden Ergeç Sorulacak!

MODERN REVİZYONİST "İlerleme teorisi"

DEVİRİMCİ YOL BİLDİRGESİ'nin I. bölümünde bugün dünya sosyalist hareketine 2 revizyonist milliyetçi çizginin egemen olduğu belirtilerek, bu durumun dünya devrimi önündeki en büyük engel olduğu belirtilmiştir. Uluslararası revizyonist akımların bugünkü en büyük zararı ulusal plandaki mücadeleleri sapıtacak şekilde saptmaların güçlenmesine neden olmalarıdır.

Revizyonist-milliyetçi saptmaların gerçekte "kof ve sahte" bir güçlenme görüntüsü içinde olduğu ülkemizde bu durum günümüzde açık bir şekilde görülüyor. İki karşıt uç çeklinde bir görüntü kazanan saptmalar sonuçta aynı fonksiyonda, Türkiye devrimci hareketinin gelişmesine zarar verme, devrime karşı çıkma noktasında birleşiyorlar. Bugün bu saptmalara karşı mücadele önümüzde daha bir süre gündemde kalacağına benzetilmektedir.

Ülkemiz planındaki saptmalar, kaynağını oluşturan uluslararası revizyonist çizgi ile bağlantısı çerçevesi içinde ele alarak incelemek mümkündür. Çoğu kere ülkemizdeki saptmalar "uluslararası işçi sınıfı hareketi"nin çizgisine bağlanarak bir savunma mantığı bulabilmektedir. Bu "uluslararası işçi sınıfı hareketinin" yani uluslararası revizyonist saptmaların içini ortaya dökmek gerekir. Bu yazımızda ilk olarak bunu bir yönüyle, SBKP görüşleri açısından yapmaya çalışacağız.

Modern revizyonizmi eleştirirken şu sorulara cevap vereceğiz:

1. Yaşadığımız dünyayı nasıl analiz ediyorlar? (Emperyalizm teorisi)
2. Tahlilleriyle mücadele önerileri nasıl bir bütünlük oluşturuyor. (devrim teorisi).
3. Önerilen mücadele dünya devrimci hareketine neye malolmakta ve hangi sonuçlara yol açmaktadır?

Bir nokta iyice açık olmalıdır.

Biz, modern revizyonistleri ve Türkiye'deki kendi içinde en tutarlı temsilcisi TKP'yi dünya sosyalist hareketini zayıflatmakla suçluyoruz.

Biz Türkiye devrimci hareketi olarak attığımız her adım dünya devrimci hareketine ne getirdiğini hesap ederiz. Türkiye halkına olduğu kadar, dünya devrimci hareketine karşı da sorumlu olduğumuzun bilincindeyiz. Milliyetçi değil, enternasyonalistiz.

Sovyet revizyonistleri ve Türkiye'deki revizyonistler geri bırakılmış ülke halklarının kurtuluş mücadelelerini Sovyetler Birliği'nin revizyonist çıkarlarına ve güçlenmesine bağımı kılıyor. Revizyonistler ve özellikle TKP'li revizyonistler Türkiye'deki mücadeleye dünya devrimci hareketi ve Türkiye devrimi açısından bakmıyorlar. Onların bakiş noktası Sovyetler Birliği'nin özellikle Amerikan emperyalizmine karşı yürüttüğü ekonomik savaştır. Revizyonistler Türkiye ve dünya devrimci hareketini bu dar kapsamlı mücadelelerin sınırları içine hapsetmeye çalışıyorlar. Revizyonistlere göre Türkiye halkının mücadelesinin amacı emperyalizmi ekonomik açıdan zayıflatmak olmalıdır. Devrim meselesine bu şekilde yaklaşmak Türkiye ve dünya devrimci mücadelesine büyük bir darbe indirmektedir.

Revizyonistlerin bu tahlili iki açıdan yanlışdır.

1. Bugün dünyadaki tüm komünist partilerinin üstünde bulunan ve dünya devrimci hareketini yönlendiren bir enternasyonalizm yoktur. Leninist ilkelere göre ise bütün partiler eşittir. Revizyonistlerin ileri sürdüğü Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nin dünya devrimci hareketine öncülük iddiaları Leninizme aykırıdır. Bu durumda her parti enternasyonalist görevini doğru dünya tahliline dayandırarak kendi saptar.

Sovyetler Birliği Komünist Partisi, kendisini Enternasyonalizme yerine koymakta ve revizyonist tezlerini dünya devrimci hareketine empoze etmeye çalışmaktadır. Halbuki komünist partileri arasındaki eşitlik esastır.

Bu durum 1976 haziranında Berlin'de toplanan Avrupa Komünist ve İşçi Partileri Konferansı Bildirisinde bile kabul edilmiş, Sovyetler Birliği bu bildiriyi imzalamıştır. Bildiride şöyle denmektedir:

"Partiler, her partinin eşitliğini, egemenliğini ve bağımsızlığını korumakla; içlerinde karışmamakla; ileri toplumsal dönüşümler ve sosyalizm için çeşitli savaşım yollarını serbestçe seçme ilkesine saygı göstermekle; Marx, Engels ve Lenin'in yüce ideleri temelinde enternasyonalist, yoldaşça ve gönüllü işbirliğini ve dayanışmayı geliştireceklerdir."
(4 Toplantı, Ürdün Yay., S. 225-6)

2. Sovyet revizyonistlerinin dünya tahlili somut şartların somut tahlili değildir. Sovyet revizyonistlerine göre, emperyalizmi sosyalist sistem ve özellikle SSCB yenecektir. Savaş alanı ekonomik hayatır. Dünyadaki diğer devrimci güçler mücadelelerini bu doğrultuda yönlendirmektedirler. Bu tahlil yanlıştır. Milliyetçi bir saptmadan kaynaklanmaktadır. Sovyetler Birliği BU

GÜN emperyalizmi GERİLETEN DİNAMİK GÜÇ DEĞİLDİR. Bugün emperyalizmi geriletken dinamik güç geri bırakılmış ülke halklarının Asya, Afrika, Latin Amerika'da kan ve barut içinde yürüttükleri kurtuluş mücadelesidir. Dünya devrimci hareketinin gelişmesi ve güçlenmesi Sovyetler Birliği ekonomisinin başarılarına bağlı değildir.

Dünya devrimci hareketini geliştiren güç, geri bırakılmış ülkelerde proletaryanın önderliğindeki halk kurtuluş savaşlarıdır. Mozambik'ür, Angola'dır, Vietnam'dır.

"Şüphe yoktur ki, dünya devrimini nihai zaferine uluslararası proletarya hareketinin birleşik gücü ulaştıracaktır. Emperyalizme nihai darbeyi başta devrimini yapmış ülkeler proletaryası olmak üzere tüm dünya proletarya hareketinin birleşik gücü vuracaktır" (Bildirge, s.10) Ama, bugün emperyalizmi geriletken ve nihai zaferi yaklaştıran dinamik güç geri bırakılmış ülke halklarının kurtuluş mücadelesidir. Dünya devrimci hareketini ilerleten güç budur. Milliyetçilik saptmalarından etkilenmemiş tüm partiler bu harekete karşı enternasyonalist görevlerini yapmak zorundadırlar.

Proleter devrimcileri olarak görevimiz dünya devrimci hareketini güçlendirmektir. Bunun yolu ise Sovyetler Birliği'nin ekonomik alanda emperyalizme karşı yürüttüğü mücadeleyi güçlendirmek değil, Türkiye devrimini başarıya ulaştırmaktan geçür.

"Uluslararası sosyalist hareketin merkezi bir bütünlüğü yoktur. Bugün enternasyonalizmi adına saptmalardan birinin kuşruğuna takılmak, enternasyonalizmi adına oportünizmin batağına saptlanmaktan başka bir şey değildir." (Bildirge, s.13)

Revizyonistleri sağlıklı ve yararlı bir şekilde eleştirebilmek onların söylediklerini iyi anlamak ve mantıklarını kavramakla mümkündür. Ancak bu şekilde kendilerini gizlemeye çalışan revizyonistleri sezebiliriz, farklı görüşlerde ortaya çıkan özde aynı çizgileri doğru şekilde değerlendirebiliriz.

Ayrıca modern revizyonizmin tezleri Marksizm-Leninizm'den o kadar uzaktır ve revizyonistler ideolojik mücadelede o denli oportünist bir politika izlemekteler ki, bir çok insan özetlemediğimiz tezlerin doğruluğuna, inanmamaktadır. Bu nedenle de Sovyet ve Türkiye devrimci hareketinin yayınlardan bol miktarda alıntı yapıyoruz. Revizyonistlerin kendi adlarına konuşmaları onları teşhir etmenin en iyi yoludur.

1. SOVYET REVİZYONİSTLERİ DÜNYAYI NASIL GÖRÜYÖRLER?

a. "Çağımız kapitalizmden sosyalizme geçiş çağıdır":

Günümüz dünyasının yorumunda iki ayrı tez vardır. Her iki tez de kapitalizmin genel bunalımından söz etmekte ve genel bunalım dönemini evrelere bölmektedir. Sovyet kaynaklı ekonomik ve politik metinleri okuyan bir çok kişi, genel bunalım teorisine ilişkin açıklamalar görünce şaşırılmaktadır. Bir çok kişi Mahir Çayan arkadaşın Engels, Lenin ve Stalin'den kaynaklanarak formüle ettiği genel bunalım teorisine, Sovyet revizyonistlerinin genel bunalım teorisini karıştırmaktadır. ÇKP yanlıları bizi Sovyet revizyonizminin tezlerine sahip çıkmakla suçlarken, gizli Sovyetçi bazı çizgiler de böyle sanıp, bu konuda geçişlerini inkar etmemektedirler.

Çin Komünist Partisi ve Arnavutluk Emek Partisi'nin de imzaladığı kasım 1960 Komünist ve İşçi Partileri Konferansı (1960 Zirvesi) Bildirisinde, bu konudaki revizyonist tez şu şekilde özetlenmiştir:

"Büyük Ekim Sosyalist Devrimi ile başlayan ana zelliği kapitalizmden sosyalizme geçiş olan çağımız....." (Komünist ve İşçi Partilerinin 4 Toplantısı, s.29)

Bu çağın evrelere ayrılığını ise SBKP'nin önde gelen teorisyenlerinden olan Zaradov 1973 yılında yayınlanan kitabında şu şekilde açıklamaktadır:

"Ekim devriminden günümüze dek uzanan bütün dönem partilerce tek bir çağ olarak nitelenmektedir. Gerçekten her çağ gibi, kapitalizmden sosyalizme geçiş çağı da, bir çok evrelere bir çok dönemler taşır. Bunlar üç evre olarak belirlenebilir.

Birincisi, proletaryanın ulusal diktatörlüğünün kesinleşmesi ve gelişmesi, yani tek bir ülke çerçevesinde (Sovyetler Birliği) proletarya diktatörlüğü evresidir....

İkinci dönem dünya sosyalist sisteminin oluşmasına uygun düşer. Emperyalist zincirin kopmasıyla ve proletarya diktatörlüğünün ulusal gücün uluslararası güce dönüşmesiyle nitelenir...

Üçüncü evre dünya çağında sosyalizmin mevzilerinin sağlamaştırılması evresidir: SSCB'de komünist kuruluşun başarıları, bir dizi Avrupa ve Asya ülkelerinde sosyalizmin utkusu, Küba Devrimi'nin utkusu, sömürge sisteminin yıkılışı ve bir dizi Afrika ve Asya ülkelerinde kapitalist olmayan bir perspektifi seçmesi, emperyalizmin kendi kalelerinde mevzilerinin sürekli bozulması." (Zaradov, Leninizm ve Kapitalizmden Sosyalizme Geçiş, Temel Yay. 1976, s. 65, 66).

Sovyet revizyonizminin görüşüne göre, "kapitalizmin genel bunalım" çağı veya kapitalizmden sosyalizme geçiş çağı 1917 Ekim Devrimine başlar ve bu çağın belirleyici gücü sosyalist sistemdir. Sosyalist sistemin öncüsü ise Sovyetler Birliği'dir. Bu çözümleme ise şu sonuca gitmektedir:

"Uluslararası planda baş (principal,) çelişki, sosyalist sistemle kapitalist sistemi karşı karşıya getiren çelişkidir. (Zaradov, a.g.e., s.87)

"İki toplumsal sistem arasındaki çelişki (yaşadığımız çağın ana çelişkisi), kapitalizmin genel bunalımına da en belirgin damgasını vurmaktadır"

"Kapitalizmin genel bunalımı derinleşiyor" (Yeni Çağ, Eylül, 1974, s.728.)

"Proletarya ile burjuvazi arasında karşılıklı ilişkiler de yine yeni bir biçim aldılar: Savaşın, şimdi kendini devletlerarası, sosyalist ve kapitalist, iki sistem arasında bir savaşım olarak göstermekte ve sosyalist sistemin yeni utkular kazandıranı tanımlamaktadır... Bu çelişki şimdi dünyanın kaderinin sonuç belirleyici çelişkisidir." (Zaradov, s.88)

Sovyet revizyonistlerine göre kapitalizmin genel bunalımı, sosyalist sistemin ve özellikle SSCB'nin mücadelesi sonucunda derinleşmektedir.

Kapitalizmin genel bunalımı (Sovyet tezinine göre) II. Dünya Savaşı'ndan sonra ikinci evresine girer. 1959-1960 yıllarında ise üçüncü evreye geçilir. 1960 Zirve Toplantısı Bildirisinde şöyle deniliyordu:

"...kapitalizmin genel buhranının gelişmesinde yeni bir aşamanın başladığını gösteriyor." (a.g.e., s.39)

Sovyet tezinine göre 1969 yılında üçüncü evre devam ediyordu. 1969 Zirve Toplantısı Bildirisinde şöyle denilmiştir:

"Geçmiş bunalımı derinleşen emperyalizm, pek çok ülke halklarını baskı altında tutmakta, barış ve toplumsal ilerleme için büyük tehdit oluşturmaktadır." (a.g.e., s.110)

Sovyet ideologları, emperyalizmin çağının 1917'den sonraki dönemine "kapitalizmin genel bunalımı" demek te ve bu dönemdeki bütün gelişmeler Sovyetler Birliği olgusu ile açıklamaya çalışmaktadırlar. Halbuki çağımıza damgasını vuran ve 1917 Ekim Devrimini mümkün kılan emperyalizmdir. Yani çağımız, Leninizmin ilkelere de Stalin'in formüle ettiği tabirle, emperyalizm ve proleter devrimleri çağıdır.

Emperyalizm çağı, kapitalizmin genel bunalım çağıdır. Kapitalizmin tekeleci kapitalizme dönüştüğü, asalaklaştığı, parazitleştiği, gerilettiği çağdır. Kapitalist üretim ilişkilerinin üretici güçlerin gelişimi önünde bir engel oluşturmaya başladığı çağdır. Kapitalizmin mezarını kazma işine sömürge ve yarı-sömürge ülkelerin halklarıyla emperyalist ülkelerdeki tüm emekçilerin katıldığı çağdır. Emperyalizm çağı, proleter devrimleri çağıdır. Mahir Çayan arkadaşın formüle ettiği genel bunalım teorisini bu Leninist tespitlere dayanmaktadır.

Bu iki ayrı görüş, iki ayrı sloganda formüle edilmiştir. Zaradov da bu ayrıma işaret etmekte beraber, temeldeki farklılığı ele almamaktadır.

"Çağdaş dönem, mekanik bir biçimde emperyalizm ve proleter devrimleri çağı olarak nitelendirilenlerle de hem fikir olunamaz. Ekim Devrimini izleyen çağın emperyalizm ve proleter devrimleri çağı olarak tanımlanması Marksist bir tanımdır. Zamanın sınıfsal güçler oranını doğru olarak yansıtmadığı ve genç komünist partilere kilavuzluk etmiştir. Bununla birlikte, bu tanım, yeni tarihsel çizgileri, yeni bir etkenin -sosyalist sistem- belirleyici bir ecki yaptığı kapitalizmden sosyalizme devrimci geçişin güncel koşullarını dikkate almamaktadır." (Zaradov, s.101)

eri"nin DAYANDIĞI DÜNYA TAHLİLLERİ

Genel bunalım teorisindeki bu iki görüşün formüle edildiği iki ayrı slogan da "bütün ülkelerin işçileri, birleşiniz!" sloganı ile "bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşiniz!" sloganıdır. Lenin 1920 yılında yaptığı bir konuşmada, Komünist Manifesto'da "bütün ülkelerin işçileri" olarak geçen sloganın emperyalizm çağında yerini daha geniş cepheli formüle eden yeni sloganla bıraktığını söylemiştir. (Bak. Doğu'da Ulusal Kurtuluş Savaşları, s.388). Fakat Sovyet revizyonistleri ve TIP-TSİP-TKP eski sloganı ısrarla kullanmaktadır. Bu ısrarın nedeni, geri bıraktırmış ülke halklarının sosyalizm yolundaki kurtuluş mücadelelerinin küçümsemesidir.

Emperyalizm çağı, kapitalizmin genel bunalım çağıdır. Genel bunalım evrelere bölünür. Birinci evre, Birinci Dünya Savaşı'na kadar sürer. Bu dönem belirleyici özellikleri sosyalist bir ülkenin varlığı ve geribıraktırmış ülkelerde ulusal ve toplumsal kurtuluş savaşlarının başlamasıdır. Sömürgelemler çoğu emperyalistlerin açık işgahindedir. Fakat yükselen halk kurtuluş savaşları, emperyalizmin, sömürgelemlere göstermelik bağımsızlık verme eğilimini ortaya çıkarmıştır. Emperyalizmin üçüncü bunalım dönemi ise 1945'lerden sonra başlar. Özellikle Çin ve Vietnam Halk Kurtuluş Savaşlarının sonucunda sömürge ve yarı sömürgelemlerde halk kurtuluş savaşları yükselir. Gerek bu gelişme, gerekse emperyalist ülkelerdeki sermaye fazlası ve pazar sorunlarının boyutlarının büyümesine bağlı olarak, sömürgelemlerde açık işgal gizli işgale dönüşür ve bu ülkelerde dışa bağımlı çarpık bir sanayileşme yaratılır. Emperyalizm, yeni sömürgelemlere oluşan oligarşilerin içinde yer alır. Ülke emperyalizme bağımlı oligarşilerin yerli ordularına işgal edilir. Yeni sömürgelemler emperyalizme bağımlılığı giderek artar. (Hem Sovyet, hem Çin tezleri bunun tam tersini, "ülkelerin bağımsızlık eğiliminin ağırlık kazandığını" iddia etmektedir.)

Son yıllarda Sovyet emperyalizm tahlillerinde "dördüncü bunalım dönemi" tezi de geliştirilmektedir. Bu teze göre 1971 yılından sonra, sosyalist sistemle emperyalist sistem arasındaki yumuşama (détante) politikasına bağlı olarak emperyalizm yeni bir bunalım dönemine girmiştir. Bu yeni dönemin özelliği, "politik bağımsızlığı kazanan kalkınmakta olan ülkelerin ekonomik bağımsızlığı da kazanmakta" olması ve ABD'nin emperyalist sistem içindeki öncülüğünü yitmesidir. Bu tavra, OPEC ülkelerinin tavri örnek olarak gösterilmektedir. (İşin ilginç bir yanı da şudur: Emperyalizm tahlillerini Sovyetlerin tezinde (acılen) alan bir çizgi de Türkiye'de bu "dördüncü bunalım tezi" tezinin temsilciliğini THKP-C adına (!) üstlenmiştir.)

Halbuki bugün Asya'nın, Afrika'nın, Latin Amerika'nın dört bir köşesinde milyonlarca insan emperyalizmi yıkmak için kan ve ateş içinde mücadele etmektedir. Emperyalizme her geçen gün yeni darbeler indirmektedir.

B. Sovyet tezine göre gündümüzde kapitalizm değişmiştir.

Sovyet teze göre, kapitalizm II. Dünya Savaşı'ndan sonra değişmiştir. Bu değişiklikteki ana etken Sovyetler Birliği'nin öncülüğündeki sosyalist sistemdir. 1974 yılında Sovyetler Birliği'nde yayınlanan bir kitapta şöyle denilmektedir:

"Çağdaş kapitalizm, 'klasik' serbest-rekabetçi kapitalizmin yanı sıra bu yüzyılın ilk on yıllarındaki rekabetçi kapitalizmin de karşıtı olarak, rekabet halindeki iki dünya sisteminin bulunduğu bir durumda, varolmak ve gelişmek zorundadır. Bu ise kapitalist dünyadaki tüm süreçler üzerinde derin izler bırakmaktadır.

Bu kapitalizm, süratle gelişen bilimsel ve teknolojik devrime uyum sağlayabilmek için elinden geleni yapmaktadır. Bilimsel ve teknolojik devrimin ekonomi, eğitim ve işletme yönetimi ve tüm toplumsal yapı üzerinde büyük bir etkisi vardır.

Bu kapitalizmi nitelleyen özellikler, üretimin yoğunlaşması ve sermayenin merkezileşmesine benzeri görülmemiş aşama, ekonominin benzeri görülmemiş ölçüde tekelleşmesi ve burjuva devletinin rolündeki büyük artıştır. Diğer bir deyişle, yüksek düzeyde gelişmiş tekeli devlet kapitalizmidir. Bu temel etkenler günümüz kapitalizminin stratejisinin özel niteliklerini belirlemiştir." (N.İnozemtsev) Gündüz Kapitalizmi: Yeni Gelişme ve Çelişkiler, Progress Publishers, 1974.

"SBKP Merkez Komitesi'nin 24. Kongreye sunduğu raporda şöyle denilmektedir:

"Günümüz kapitalizminin özellikleri, büyük ölçüde, kapitalizmin kendisini dünyadaki yeni duruma uydurmaya çalışması gerçeğinden kaynaklanmaktadır." Bu durumun en önemli ve temel niteliği (ki bu durumun özünü belirlemektedir), iki sistem (kapitalizm ve sosyalizm) arasındaki yarışmanın devasa çapı ve bunlar arasındaki çelişkinin çağımızın belirleyici çelişkisi olarak ortaya çıkmasıdır." (s. 17, N.İnozemtsev.)

Revizyonist teze göre, bu yapı ise emperyalistler arasında bir savaş olasılığını ortadan kaldırmakta ve emperyalist bütünleşme sürecini hızlandırmaktadır. Emperyalistler arasındaki çelişkilerin artmasına rağmen bütünleşme eğiliminin ağır basmasını nedeni ise sosyalist sistemin ve özellikle SSCB'nin varlığıdır. Bu durum ise emperyalizmin genel bunalımını daha da derinleştirmektedir.

1969 Zirve Konferansı Bildirgesinde şöyle deniyor:

"Çağımız, kapitalizmden sosyalizme geçiş çağıdır... Emperyalizm ve sosyalizm arasında gelişen, dünya düzeyindeki temel çelişki, gitte keskinleşmektedir. İki dünya sistemi arasındaki çatışmanın keskinleşmesi koşulları altında kapitalist güçler, kendi aralarındaki çelişme ve bölünmelere karşın, güçlerini birleştirerek, sömürü ve baskı sistemlerini ayakta tutma, yitirdikleri durumlarını yeniden ele geçirme yollarını arastırıyorlar" (1969 Zirve Konferansı, Haba Yay., s.17)

Revizyonist teze göre emperyalist politikanın bütünleşme eğilimi karşısında sosyalizm taraftarı güçler de birleşmeli ve enternasyonal olmasa bile tek bir strateji izlemelidirler. Zaradov bu görüşü şöyle dile getiriyor:

"Emperyalizm ekonomik, ideolojik, askeri, politik, toplumsal ve kültürel alanlarda devrimci harekete darbe indirmeye çalışmaktadır. Emperyalist strateji toplu bir strateji olarak ele alınmalıdır.

Bu durumda, emperyalistlerin çabalarını bosa çıkarmak için uluslararası işçi sınıfı zorunlu olarak ortak eylemler, tek bir strateji yürütmek zorundadır." (Zaradov, s.404)

Emperyalizme karşı bu "tek bir stratejiyi" kim çıkaracak ve yürütecektir? Revizyonistlere göre, emperyalizme karşı genel mücadeleyi sosyalist sistem yürütecektir. Enternasyonal yoktur, ama emperyalizmin "toplu stratejisine" karşı emperyalizmi genel bunalıma sokan ve bu bunalımı derinleştiren sosyalist sistemin öncülüğünde tüm dünya devrimcilerinin mücadele vermesi gerekmektedir. Revizyonist teze göre, emperyalizmi sosyalist sistem gerilediğinden dolayı, dünya devrimci hareketinin asıl gücü sosyalist sistemdir. Dünyadaki tüm komünistlerin görevi dünya sosyalist sistemini güçlendirmektir. Zaradov bu isteklerini açık olarak belirtmektedir:

"Dünya devriminin gelişmesinde aslanan bugün dünya sosyalizmini, sosyalist sistemi her bakımdan güçlendirmektedir. Proletarya enternasyonalizmi ülkelerinin kararlı savunucuları bunu kendilerine görev bilmekteyler. Dünya sosyalist sisteminde kara çalan kimse, ister istemez milliyetçi konumlarda yer alır..." (Zaradov, a.g.e., s.411)

Revizyonizmin dünya devrimi için çizdiği stratejiyi kavrayabilmek için bir soru daha sormamız gerekiyor: Sovyetler Birliği'nin bu yapı içindeki yeri nedir?

Zaradov bu soruya oldukça mütevazı bir cevap veriyor:

"Dünyada devrimci gelişme üzerinde sosyalist sistemin etkisi özellikle... Sovyetler Birliği'nin rolüne dayanmaktadır." (Zaradov, s.339)

TKP Genel Sekreteri İ. Bilen ise, 42 yıllık müteccilik ve "memur devrimcilik" alışkanlığıyla Sovyetler Birliği'ne ve Brejnev'e övgüler düzüyor.

29-30 haziran tarihlerinde Berlin'de düzenlenen Avrupa Komünist ve İşçi Partileri Konferanslarında İ. Bilen Konferans Bildirisini eleştirerek şöyle diyor:

"Dünya devrimci sürecinin ana güçleri sayılırken Sovyetler Birliği'nin adı anılmıyor. Oysa dünya devrimci sürecinin ana gücü ve temel dayanağı Sovyetler Birliği'dir." Yeni Çağ, Haziran 1976, s.540

İ. Bilen, 70. doğum yıldönümü nedeniyle Brejnev'e gönderdiği kutlama mesajında da bu anlayışını dile getiriyor.

"Barış, özgürlük, ulusal bağımsızlık, sosyalizm uğrunda Türkiye işçi sınıfına, Türkiye halkının Türkiye Komünist Partisi'nin yürüttüğü savaş

yolunu, siz, L.İ. Brejnev yoldaş aydınlatıyorsunuz!" İ. Bilen Yeni Çağ, Aralık 1976, s.1092

Leninist ülkelere göre bütün partilerin eşit olduğu bir yapıda Ürün dergisindeki bir yazıda bile Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nin öncülüğü savunulabilmektedir.

"Bütün bunlar, bize SBKP'nin yalnızca Sovyet halkının değil, bütün uluslararası işçi sınıfının (özellikle ideolojik anlamda) Marksist-Leninist öncüsü olduğunu göstermektedir." Cezmi Anil, "20. Kongreden 25. Kongreye Kadar SBKP," Ürün, No 20, Şubat 1976, s.17

Sovyet revizyonistlerinin savunduğu ve Türkiyeli revizyonistlerin sahip çıktığı tezleri şöylece özetleyebiliriz:

Çağımıza damgasını vuran olgu sosyalist sistemle emperyalist sistem arasındaki çelişkidir. Bu mücadele emperyalizmi geriletmede ve gerek kapitalist olan ülke işçi sınıflarının, gerek "kalkınmakta olan ülke" halklarının mücadelesinin güçlendirmektir. Çağımız kapitalizmden sosyalizme geçiş çağıdır ve bu sürecin belirleyicisi sosyalist sistemdir. Enternasyonal yoktur, ama sosyalist sistemin üstlendiği görevler, onu dünya devrimci hareketinin öncüsü yapmaktadır. Dünyadaki tüm sosyalistlerin görevi emperyalizmi geriletmeektir. Bunu gerçekleştirecek asıl güç sosyalist sistem olduğuna göre, sosyalistlerin görevi her şeyden önce sosyalist sistemi güçlendirmektir. Sosyalist sistemin ana gücü ise Sovyetler Birliği'dir. Bu revizyonist dünya tahlininin doğal sonucu ise İ. Bilen gibilerinin Leninizme aykırı olarak söyledikleri ve yaptıklarıdır.

Bugün ulusal kurtuluş mücadelelerini toplumsal kurtuluş doğrultusunda sürdüren milyonlarca insan emperyalizme ve yerli ortaklarına karşı aktif silahlı mücadele vermektedir. Dünyadaki baş çelişki, emperyalizmle geri bıraktırmış ülkelerdeki halk kurtuluş hareketleri arasındaki çelişkidir. Sovyet tezi, temel çelişkiyi mutlak olarak almakta ve baş çelişki tahlinini reddetmektedir. Çin tezi ise, temel çelişkiyi, sınıf mücadelesi özünü reddetmektedir. Bugün emperyalizmi geriletken güç, tek tek ülkelerde yoğun silahlı mücadele içinde yürütülen halk kurtuluş savaşlarıdır. Dünyadaki baş çelişkinin revizyonistler gibi değerlendirilmesi dünya sosyalist hareketine büyük bir darbe indirmektedir.

Bu genel yaklaşımdan sonra modern revizyonistlerin dünyayı değiştirme, daha doğruya mevcut güçler dengesini sürdürme yolunda önerdikleri stratejiye bakabiliriz.

2.SOVYET REVIZYONİSTLERİ DÜNYAYI NASIL DEĞİŞTİRMEK İSTİYOR?

Sovyet ideoloğlarına göre dünyada üç devrimci güç vardır:

(1) Sosyalist sistem, (2) Gelişmiş kapitalist ülkelerin proletaryası,(3) Ulusal kurtuluş savaşları. Sovyet tezinde göre, emperyalizmi geriletken belirleyici güç Sosyalist sistem ve SSCB'dir. Diğer iki alandaki başarılar sosyalist sistemin yardımına bağlıdır. Bu görüş, devrim yolunda olan ülkenin devrimcilerinin kendi halkına güvenmeyi bırakıp, Sovyetler Birliği'nin güçlenmesine yardımcı olmasına kadar gitmektedir. Bu tez dünya devrimci hareketine yuymaya çalıştığı pasifizm nedeniyle ihanet içindedir. SBKP'nin önde gelen ideologu Zaradov şöyle diyor:

"Tarihin akışı, dünya devrimci hareketinin her yeni başarısını en başta sosyalist sistemin, özellikle Sovyetler Birliği'nin gücüne ve kudretine, sosyalist ülkelerin tüm dünyada barış ve ilerlemenin kaderi üstündeki etkisine bağlar. İşçi hareketinin strateji ve taktiklerini işleyebilmek, anti-emperyalist savaşının eğilimlerini kavramak ve her ülkenin özgül tarih bağlamını dikkate alarak bu savaşın izlemesi gereken doğru yolu belirlemek için dünya sosyalist sisteminin (ve en başta Sovyetler Birliği'nin) rolünü aydınlatmak son derece önemlidir."

Zaradov, s.322

Dünya proletarya hareketinin birleşik gücü emperyalizmi ortadan kaldıracaktır.Ancak bugün dünya devrimci hareketini geliştiren güç geribıraktırmış ülke halklarının kurtuluş mücadelesidir. Sosyalist ülkelerin bu hareketlere yardımı önemlidir. Ama, belirleyici değildir. Belirleyici olan unsur hareketin kendi eştğütüdür.

Zaradov şöyle devam ediyor:

"Kapitalist ülkelerin emekçilerinin özellikle demokratik haklara ve yaşam düzeyine ilişkin kazanımları doğrudan doğruya sosyalist kampın etkililiğine bağlıdır" (s.336)

"İşçi hareketinin kazandığı başarıların her şeyden önce, bizzat varlığıyla ekonomik, toplumsal ve askeri alanlarda burjuvazinin politikasını dizginleyen sosyalist ülkelerin başarılarına bağlı olduğu besbelli değil midir?" Zaradov, s.338

Sovyet revizyonistleri, uyguladıkları yumuşama (detante) ve emperyalizmle işbirliği ve yarışma politikalarına emperyalizmin güçlerini hareketsizleştirdiklerini ve karşı-devrim ihraç etmesine engel olduklarını iddia ediyorlar.

"Dünya sosyalizminin uluslararası devrimci hareketin akışı üzerindeki etkisi sosyalist ülkelerin emperyalizmin güçlerini hareketsizleştirmesi, onun karşı devrim ihraç etme girişimlerini dizginlemesi, kapitalist ülkelerin ve eski sömürgelerin emekçilerinin emperyalizme ve iç gerillere karşı verdikleri savaşın koşullarını iyileştirmesi, olgusunda görülmektedir." Zaradov, s.335

Emperyalizm bugün bazı mevzilerini terk etmek zorunda kalmışsa, bunun nedeni rahat olmalarında dünya devrimci hareketini yitirmeye kalkan revizyonistler değildir. Asya, Afrika, Latin Amerika'nın kahraman halkları emperyalizmi silahlı mücadeleleriyle gerilemişlerdir ve geriletmektedirler. Ve emperyalistler hiç de hareketsiz durmamaktadırlar. Sosyalist ülkelerin politikalarının emperyalist saldırganlığı durdurduğunu ileri sürmek, ölümlü pahasına mücadele edenlere büyük saygısızlıktır. Emperyalistler yarı-sömürgelerin çoğunda artık açık işgale gitmemektedirler. Yarı-sömürgelerin çoğu artık emperyalizmin de içsel bir olgu olmasıyla içinde yer aldığı oligarşik diktatörlere yönetilmektedir. Ülkeyi emperyalist ordu değil, oligarşinin yerli ordusu işgal etmiştir. CIA bu ülkelerde cirrit atmakta ve yerli gerici güçleri yönetmektedir. Şili olayı emperyalist güçlerin hareketsizleştirilmediğini kanıtlar. Türkiye'de aylardır görülen gelişmeler de karşı-devrim konusundaki Sovyet tezini yalanlamaktadır.

Sovyet revizyonistlerinin iddialarına ilişkin başka bir açık da, emperyalistlerin özellikle son yıllarda uyguladığı stratejidir. Devrimci Yol'un birinci sayısında ki Zaire yazısında belirtildiği gibi, emperyalistler bir ülkedeki devrimci hareketi ezmek için, bir veya birkaç başka yeni-sömürgeyi kullanmaktadırlar.

Son yıllarda bunun bir çok örneği görülmüştür: Endonezya'nın Doğu Timor'u işgali; Angola iç savaşında Güney Afrika Cumhuriyeti'nin tutumu, Batı Sahra'daki Fas ve Moritanya işgali; Dofar gerillalarına karşı İran Şahının yürüttüğü mücadele; Zaire'ye bir çok yeni-sömürge ülkenin müdahalesi.

a. Emperyalizm nasıl geriletilecek

Sovyet revizyonistlerinin tezleri şu şekilde özetlenebilir:

Günümüzde emperyalizmi geriletecek ana güç sosyalist sistemdir. Emperyalizm, sosyalist sistemin ekonomik alanda verdiği mücadeleye zayıflayacak, kitlelerin gözünde değersiz olacaktır. Ekonomik mücadelenin daha başarıyla verilebilmesi ve amaçlarına ulaşabilmesi için ise soğuk savaş önlenmeli ve farklı toplumsal sistemler arasında gerginlik değil, yumuşama (detante) egemen olmalıdır. Sosyalist sistemin yaratacağı bu ortam, gelişmiş kapitalist ülkelerde ileri demokrasi "kalkınmakta olan ülkelerde" de kapitalist olmayan yol aracılığıyla sosyalizme geçiş koşullarını yaratmaktadır. Bu planın başarısının temel bir unsuru, dünyayı mahvedecek bir termönükler savaşın engellenmesidir.

Sovyet revizyonistlerinin önerdiği bu strateji, emperyalizmi geriletmeyi değil, Sovyetler Birliği'nin Leninizme göre üstlenmesi gereken enternasyonalist görevlerin üstünü örtmeyi amaçlamaktadır. Bu strateji mevcut güçler dengesini korumaya yöneliktir. Bu strateji dünya devrimci hareketini değil, Sovyetler Birliği'ndeki milliyetçi-revizyonist eğilimleri güçlendirmeyi amaçlamaktadır. Bu milliyetçi-revizyonist sapmanın ana niteliği, Sovyetler Birliği'ni dünyanın merkezi sanmaktır.

Sovyetler Birliği'nin dış politikası da bu anlayışla belirlenmektedir. Bir Sovyet yazarı şöyle diyor:

"Sovyetler Birliği'nin dış politikasındaki büyük amacı, Sovyetler Birliği'nde sınıfsız bir toplum kurmak, dünya sosyalist sisteminin gelişimi için barışçı koşulları sağlamak ve insanlığı yüce bir savaş tehdidinden kurtarmaktır. Bu amaç, kuşkusuz yeryüzündeki tüm halkların çıkarlarına uygundur."

(K.İvanov Leninlik ve Sovyetler Birliği Dış Politikası, Konuk yay., s.161.)

Sovyet revizyonistlerinin sadece dış politikada değil, politikanın tüm alanlarında da Sovyetler Birliği'nin dünyanın merkezi kabul etme yaklaşımı vardır.

b. Sosyalist kampın ekonomik başarıları ve genel bunalım

Sovyet revizyonistlerine göre emperyalizmin genel bunalımı, sosyalist sistemin ekonomik başarıları karşısında giderek derinleşmektedir. Emperyalist ülkelerde işsizlik ve pahalılık artarken ve ekonomik büyüme çok

yavaşken, sosyalist ülkelerde böyle sorunlar yoktur. Sosyalist ekonomilerin ilerlemesi (planlı ekonomiyeye bağlı olarak) sürekli bir çizgi izlemektedir. Arzumanyan şöyle diyor:

"Bütün sosyalist kampın ekonomik başarıları, dünya kapitalizminin buhranını daha da artırmaktadır. Son on Yıllık ekonomik yarışma boyunca Sovyetler Birliği ile Birleşik Devletler ve dünya sosyalist sistemi ile dünya kapitalist sistemi arasındaki kuvvetler oranında köklü bir değişiklik olmuştur. Kapitalizm gittikçe derinleşen genel bir buhrana gömülürken, sosyalizm üretici güçlerin dev adımlarla ilerlediği bir devreye girmiştir. Sosyalizm, kapitalizmi ekonomik planda geriletmekte ve boyuna yeni mevziler ele geçirmektedir. ...İki sistem arasındaki ekonomik yarışmada gelişme ritimleri sorunu, tayin edici bir rol oynamaktadır."

(Arzumanyan, Dünya Kapitalizminin Bugünkü Buhranı, s.7,8)

Revizyonistlerin bu tezleri kendiliğindencilik ve ekonomizme dayanmaktadır.

Revizyonistlerin mantığına göre, sosyalist ekonominin başarıları özellikle gelişmiş kapitalist ülkeler halklarının sosyalist düşünceleri benimsemelerine yol açacaktır. Soğuk savaş da olmadığında emperyalistler komünizm aleyhinde büyük kampanyalar yürütmeyeceklerdir. Uluslararası yumuşama politikası aracılığıyla komünistlerin ağızlarından kan damlayan canliler olmadığı geniş kitlelere anlatılabilecek ve böylece bu ülkelerde sosyalizme barışçıl yoldan geçmenin şartları hazırlanacaktır.

Bu mantığın anlamamakta ısrar ettiği bir nokta vardır. Sosyalizmin ekonomik başarıları aracılığıyla kapitalist ülkelerde buhranı derinleştirmek ve yumuşama politikası aracılığıyla da halkı sosyalizm doğrultusunda bilinçlendirmek ayrı şeydir, bu halkın iktidarı burjuvazinin elinden alması ayrı şeydir. Kitleleri bilinçlendirmenin en doğru yolu, onları sınıf mücadelesi içinde eğitmektir. Sosyalist ülkelerin saldırgan olmayan politikası bunu bir ölçüde etilebilir, ama belirleyici değildir. Diğer taraftan kitlelerin sosyalizmi istemeleri de iktidarların barışçıl yoldan değişeceği anlamına kesinlikle gelmez. Angola halkı ülkedeki emperyalist işgalin kalkmasını çok daha fazla istiyordu, ama onlar istiyor diye kimse onlara bu hakkı vermedi. Kendileri silahlı mücadeleyle söke söke aldılar.

Arzumanyan şöyle devam ediyor:

"İki sistem arasındaki ekonomik yarışma, günümüzde kapitalizmle sosyalizmin mücadelesinde en önemli cepheyi teşkil etmektedir. Bu yarışmada sosyalizmin attığı her ileri adım dünya emperyalizmine yeni bir darbe indirmek, onun ilerlerinde yeni bir çöküş akmaktadır. Emperyalizmin ideolojileri ve politikacıları, bu yarışmada bütün bir toplumun kaderinin söz konusu olduğunu çok iyi bilmektedirler. Burjuva politikacıları ve iktisatçıları, sosyalizmin ilerlemelerinin bütün dünyanın sosyalist ekonomisi geçmesini sonucunu vereceğini anlamaya başlıyorlar. ... Kapitalist dünyanın aklı başında ideologları, sosyalizmin ekonomisini daha iyi yönettiğini, üretimi daha hızlı geliştirdiğini, daha iyi sonuçlar elde ettiğini görüyorlar. Kendi sosyal rejimleri için gördükleri asil tehlike budur."

(a.g.e., s.10-11)

Revizyonistlerin bu tezleri başka metinlerde de dile getirilmiştir:

"Dünya sosyalist sisteminin, anti-emperyalist güçlerin ortak davasına katkısı, her şeyden önce onun ekonomik potansiyelinin artmasıyla kendini göstermiştir."

(1969 Zirve Konferansı Bildirisi, s.39)

"Dünya sosyalizmi yeni sosyo-ekonomik ilişkiler, büyük ekonomik başarılar göstermektedir. Bu onun etkisinin birinci ve başlıca nedenidir."

(Zaradov, s.333)

Dünyanın önde gelen revizyonist düşünürleri arasında yapılan bir tartışmada da bu konu şöyle vurgulanmaktadır:

"Tartışmaya katılanlar, iki sistem arasındaki mücadelenin bir biçimi olan yarışma ile, dünya güçleri oranı arasındaki diyalektik karşılıklı bağlanmanın diğer yanlarına da dikkati çektiler. Son tahlilde, bu oranın sosyalizmin lehine değişmesinin esası, sosyalist ekonominin kazandığı başarılarıdır, kapitalist ekonomiyeye yarışmasında ulaştığı kazanımlarıdır. Ve dünya güçler dengesinde böylece meydana getirilen değişiklikler de, ekonomik yarışmanın öneminin daha da artmasına yol açmaktadır.

("İki Dünya Sistemi Arasındaki Yarışma", Ürün, No.18, S.59-60, Aralık 1975)

SONUÇ

Baş ve temel çelişkilerin saptanması, bir siyasi çizginin tüm dünya görüşünü özetlemektedir. Yukarıdaki bölümlerde görüldüğü gibi, dünyada baş çelişkinin emperyalist sistemle sosyalist ülkeler arasında (ve daha da öte ABD ile SSCB arasında) saptanmasının doğal ve zorunlu sonucu TKP çizgisidir.

Bu çizgi revizyonist-milliyetçi bir sapmadan kaynaklanmaktadır. Sovyetler Birliği'nin dünyanı merkezi olarak görmektedir. Dünya devrimci hareketini güçlendirmeyi değil, mevcut güçler dengesini sürdürmeyi amaçlamaktadır.

Dünyadaki ve Türkiye'deki revizyonist meseleye dünya devrimci hareketinin güçlenmesi açısından değil, Sovyetler Birliği ekonomisinin güçlenmesi açısından bakılmaktadır. SSCB ekonomisinin güçlenmesi dünya devrimci hareketinin belirleyici unsuru değildir. Asya, Afrika ve Latin Amerika kırılarında milyonlarca insan sömürünün olmadığı bir düzen için çarpışırken, Sovyetler Birliği'nde inek başına süt veriminin artması veya tavuk başına yumurta sayısının yükselmesi dünya devrimci hareketini geliştiren unsurlar olamaz. Dünya devrimci hareketini daha ileri mevzilere götürecek güç, işçi sınıfının önderliğindeki halk kurtuluş savaşlarıdır.

Revizyonistler, emperyalizmi ekonomik alandaki mücadeleyle gerileteceklerini iddia ederken, tüm politikalarını bu stratejiye göre belirlemekte ve dünyadaki tüm komünistlerden de bu strateji doğrultusunda hareket etmelerini enternasyonalizm adına istemektedirler.

Bu enternasyonalizm değil, milliyetçi-revizyonist bir sapmadır.

Bu sınıf mücadelesinin inkarıdır.

Bu Leninizmin devlet ve devrim teorilerinin inkarıdır.

Devrimci Yol Bildirgesi'nde açıklandığı gibi görünüşte farklı olmalarına rağmen, revizyonist-milliyetçi sapsalardaki birleşen SBKP ve ÇKP çizgileri dünya sosyalist hareketine büyük bir zarar vermektedir.

"...Emek sermaye çelişmesi çağımızın temel çelişmesidir. Bunun bir ifadesi olarak dünya çapında proletaryaya ile burjuvazi ve de sosyalizme emperyalizm arasındaki çelişme nihai tayin edici bir muhteva taşımaktadır (temel çelişme). Bunun yanında emperyalist-kapitalist sistemle sömürge, yarı-sömürge ülkeler arasındaki çelişme temel çelişmenin çözümünü tayin edici önemde etkileyen bir çelişme (baş çelişme)dir.

"SBKP görüşlerinde sosyalizm ile emperyalizm arasındaki çelişme (ana çelişme olarak) tek başına belirleyici kabul edilmekte, bu çelişme de giderek Sovyetler Birliği ile ABD arasındaki çelişmeye indirgenmektedir. Bu suretle ulusal kurtuluş mücadelelerinin ve halk kurtuluş savaşlarının rolü ikinci ve tali bir duruma düşürülürken, herşey ABD ile Sovyetler arasındaki yarışma ve rekabete bağlanmaktadır. Kapitalist olmayan yol, "halktan yana" burjuva hükümetleri, ileri demokrasi ve de toplumsal ilerleme safesatalarının hareket noktası burasıdır.

"Öte yandan ÇKP'nin dünya değerlendirmesi de Marksizm-Leninizm'in aynı şekilde kökten inkarına dayanır.

"Bu tahlile göre dünya 3 kategori altında toplanır. Birincisi "ikisüper devlet" diye ifade edilen Sovyetler ile ABD tarafından oluşturuluyor. İkinci kategoriyi diğer "ileri-kapitalist" ülkeler oluşturuyor. Üçüncü de Şili'den İran'a Mısır'dan Çin'e kadar tüm "üçüncü dünya" Bu tahlile göre iki süper devlet 2. ve 3. dünya arasındaki çelişme baş çelişmedir. İki süper devlet içinde de baş tehlike Sovyetler Birliğidir. "Üç dünya" tahlili her şeyden önce proletaryaya-burjuvazi çelişmesini ve bunun dünya çapındaki ifadesi olan sosyalizmle emperyalizm arasındaki çelişmeyi ihiva etmeyen, sınıfsal temele dayanmayan bir tahlildir.

"Bütün bir tarihi dönem (emperyalist dönem), damgasını basan çelişme ihmal edilmekte, emperyalist-kapitalist sistemin alternatifli oluşturmaya gereken bütün bir sosyalizm güçleri üçüncü dünya içinde bir alt başlık olarak ele alınmakta, tali plana itilmektedir.

"Bugün sosyalist ülkelerin bir çoğuna revizyonist çizgilerin egemen olmasını yarattığı "korku" ÇKP'nin (ve takipcilerinin) leninist tahlillerden uzaklaşmasına yol açmıştır. "Üç dünya" tahlili dünya proletaryaya hareketine tali bir yer veren kategorik yaklaşımla milliyetçi bir tahlil olmaktadır öteye gidememektedir.

"ÇKP'nin bu tahlili üzerine gelişen politikaları ise herşeyi "baş tehlike sosyal emperyalizm'e karşı olma noktasından ele almakta; en gerici anti-sovyetik hareketlerin ve (NATO v.b. gibi) emperyalist politikaların desteklenmesine kadar varmaktadır. Ve işte tam bu noktada bu politika sosyal yönen, sosyal emperyalist bir muhtevaya bürünmektedir.

Bugün ÇKP yanlıları "iki süper devlet" arasında bir savaş çıkması ihtimalini esas alan bir politika izlemektedir.

"(...) Bugün kuşku götürmez şekilde ortadadır ki, proleter enternasyonalizmine giden yol, uluslararası plandaki revizyonist-milliyetçi sapsalardan kuyruğuna takılmaktan değil, bu sapsalardan karşı tüm burjuva ideolojilerinin etkilerinden bağımsız proleter devrimci hareketin mücadelesinde bayrakını yükseltmekten geçmektedir."

(Devrimci Yol, BİLDİRGE, sf:11,12,13)

Bazı teorik sorular

SORU: Bildirge Sh: 43'te "Evrim ve devrim aşamasının iç içe geçmiş olması ifadesi çarpıtılarak çeşitli biçimlerde karmakarışık edilmektedir. Kavram tartışmasından öte bir anlam taşımayan bu yöntemlerle devrimin sorunlarının çözümlenmesi bir yana, kavram tartışmasından ve bizantizmden bir adım öteye gitmek mümkün değildir. Böyle bir kavram karışıklığı ya da kavram felâzmesi ile (ki her ikisi de aynı kapağa çıkıyor) evrim ve devrim aşamasının iç içe geçtiği şeklinde ifade edilen tahilli sürekli devrim durumunun varlığı şeklinde yorumlanabiliyor. Bu şekilde bir yorumla silahlı mücadelenin yürütülmesi için herhangi bir "aşarlı örgütlenme" partii yerine geçirilerek (...) her durumda sürgit silahlı mücadele yürütme düşüncesini kabul edilemez." denilmektedir. Bu paragrafta anlatılmak istenen şey nedir? Biraz daha açmak mümkün değil midir?

Koşulları hesaba katmayan bir mücadele anlayışı kabul edilemez.

Paragrafta tartışılan fikir bu satırların hemen devamında çok açık olarak şöyle ifade ediliyor: "Parti, (...) ülkedeki sınıflar mücadelesinin koşullarına, mevcut iç ve dış politik duruma uyumlu bir biçimde politik mücadele taktiklerinin uygulanmasını gündeme getirir." Burada sorun, tartışma götürmez bir biçimde, net olarak ortaya konulmuştur. Bu anlayış, tüm fokocu ve maceracı anlayışları reddeden Leninist bir mücadele ve örgüt anlayışını ortaya koyar ve son derece açıktır. Bu noktada şöyle bir soru sormak mümkündür: Parti için içinde bulunulan somut, objektif koşullara göre eylemini tesbit etsin? Evrim ve devrim aşamasının iç içe geçmesi, silahlı eylemin objektif şartlarının varlığı anlamına geldiğine göre, niçin bir de ayrıca içinde bulunulan koşullar hesaba katılsın?

Marksist düşünce açısından şüphesiz, böyle bir soru tamamen saçmadır. Ama, işte yukarıdaki paragrafta bahsedilen "çarpıtma görevlileri" de zaten bunu yapmaya uğraşıyorlar. Yani devrimci tahlilleri her türlü boşlukları yararlanarak veya açıkça çarpıtılarak böyle bir "saçmaya tekabül ettirmeye" çalışıyorlar. Evrim ve devrim aşamasının iç içe geçmesinin, sonuçta devrim aşamasında bulunduğu anlamına geldiğini yazdılar. Nesnel koşullar açısından ele alındığında, bu, her zaman olgunlaşmış bir milli krizin, sürekli bir devrim durumunun varlığı anlamına gelir, ki subjektif unsuru oluşturan partinin varlığı ile birlikte devrim aşaması koşullarını yaratır. Biz, her hangi bir çarpıtmaya olanak tanımayacak şekilde, herhangi bir boşluk bırakmayacak biçimde böyle anti-Leninist tahlilleri reddettiğimizi söylüyoruz.

Evrim ve devrim aşamasının iç içe geçmesi durumu, OLGUNLAŞMIŞ bir milli kriz olarak, sürekli bir devrim durumunda varlığı ve sürekli devrim aşamasında bulunulması şeklinde anlaşılmalıdır. Ve buradan kalkılarak koşulları hesaba katmayan bir mücadele anlayışı Devrimci Harekete maledilemez.

Aslında bu tür çarpıtmalar bazen "yaratıcılarının" teorik yetmezliklerini de sergiliyor. Örneğin, bazıları evrim ve devrim aşarlarının iç içe geçemeyeceğini kanıtlamaya uğraşırlar. Ülkemizde bugün evrim aşamasında bulunduğumuzun gerekçesi olarak proletarya partisinin yokluğunu ileri sürerler. O halde proletarya partisi yaratılınca, yani subjektif unsur tamamlandınca devrim aşamasına geçilecek! O halde ülkede nesnel koşullar (yani olgunlaşmış bir milli kriz!) var demektir. İşte sağ oportünizmin, kıvırtırken düştüğü "sol" hata. Ülkemizde olgunlaşmış bir milli krizden söz edilmesine tahammül edemezken, öte tarafta olgunlaşmış bir milli krizin varlığını kabul ettiği anlamına gelen laflar ediyor. Kafa karışıklığı insanı şaşkın ördeğe çevirir ve şaşkın bir ördeğin ne yapacağı hiç belli olmaz!

Evet, evrim ve devrim aşamalarının iç içe geçmesi durumu, nesnel koşulların her durumda her türlü eyleme müsait olduğu biçiminde ele alınmalıdır. Parti içinde bulunulan somut koşullara göre bir politika uygular. Olgunlaşmış bir krizin varolduğu koşullara uygun bir siyaset izlemez, bu anlamda, her durumda (sür git) silahlı mücadele yürütmek düşüncesi de kabul edilemez.

Silahlı mücadelenin temel mücadele biçimi olarak belirlenmesinden de bunun tersi bir sonuç çıkarmak mümkün değildir. Temel

mücadele biçimi, ülkedeki politik mücadelenin (siyasal iktidarı ele geçirme yolundaki mücadelenin) genel ve temel yolunu belirler. Yığınları devrim saflarına çekmenin, yığınların devrim hazırlanmasının temel yolunu belirler. Bu stratejik tespit zorunludur ve bu, ülkedeki ekonomik-sosyal ve siyasal yapıya, ülkenin objektif gelişiminin tarihsel konumuna göre belirlenir. Proletarya partisi ülkenin tarihsel gelişiminin, ülkedeki sınıfların birbirleriyle ilişkilerinin ve ülkenin diğer ülkelerle olan ilişkilerinin somut durumunu gözönünde bulundurarak, doğru bir siyasi hat izleyebilir. Devrim yolunun temel stratejik belirlemesi zorunludur. Ama bu temel belirleme ile her şey bitmiş, somut siyasal durum ve gelişmelerle proletarya partisinin ilişkisi kesilmiş değildir. Aksine bu genel çizgi çerçevesi içinde sınıflar mücadelesinin girift, inişli çıkışlı gelişimi içinde, her bir somut duruma uyan bir eylem çizgisinin uygulanması söz konusudur. Aksi düşünülemez. Çünkü, önemli olan, eylemin siyasi sonuçlarıdır. Ve her eylem kendi dışımızdaki siyasi ortamdaki farklı durumlarda farklı siyasi sonuçlar yaratır. Aynı biçimdeki bir eylem farklı ortamlarda tamamen farklı siyasi sonuçlar yaratır. Proletarya partisi her hangi bir somut durumda, hangi somut siyasi sonucu elde etmek istiyor ve bu sonuç mevcut koşullarda hangi biçimdeki eylem çizgisi ile elde edilebilir? Sorun budur ve bu yüzden parti, içinde bulunulan somut koşullara uygun bir mücadele yürütür. Devrimci Hareketin bu anlayışını Mahir Çayan'ın "Kesintisiz Devrim" inden yaptığımız bir alıntıyla da ortaya koyduk. Aynı doğrultuda İhtilâlin Yolu bildirisinden ya da diğer yazılı belgelerden örnekler bulmak mümkün.

Biz koşulları hesap etmeyen bir mücadele anlayışını Marksist düşünce açısından saçma buluyoruz ama, böyle bir düşünceyi savunanlar da bulunmuyor değil! Evrim ve devrim aşamasının iç içe geçmesini, "suyu mumla ısıtmak yerine elektrik ocagında ısıtmak" biçiminde kendi "aceleciliğine" indirgeyen parlak (!) açıklamalar da zuhur ediyor bazen! Böylesi "acelecilik"lerin, görevi de oportünistlerin devrimci harekete yönelttiği karalamaları "soldan doğrulamak" olsa gerek. Bu görevi onlara kim vermişse hiç şaşmadan yerine getiriyorlar. Oportünistler devrimci harekete suçlama mı yöneliyorlar; hemen sarhıyorlar: "Evet tek bir emperyalizm, tel: bir emperyalist politika ve de tek bir devrim stratejisi! Biz bu görüşleri savunuyoruz!" Yine böylelerinin son marifeti de şöyle: Bildirge'deki bir paragraftan kalkınarak THKP-C'nin faşizme karşı bir direniş örgütü olarak değerlendirildiği, Marksist-Leninist bir parti olarak görülmeye değer gibi keşiflerden (!) sonra şöyle bir ifsaat: "...THKP-C 12 Mart'ın kanlı saldırılarına karşı harekete geçmemiş, onun eylemleri sonucu faşizm erken doğum yaptığı için kanlı saldırganlık başlamıştır."

Faşizmin erken doğum yapmasının bu anlama geldiğini anlayamamış ve yıllardır her türden oportünist (ve de sikiyötizm savunmasının) geveleyip durduğu bir karalamaya kabullenmiştir: "Devrimci Hareket, faşizmin kanlı saldırganlığına karşı mücadele etmemiş, kanlı saldırganlıklar devrimci eylemler yüzünden başlamıştır!" Bu da bir başka şaşkın ördek ve bu da diğerlerine, diğer oportünistlere baka baka yürüyor!

SORU Bildirge'de "ÇKP'nin bu tahilli üzerine gelişen politikaları ise her şeyi 'Baş tehlike sosyal emperyalizme' karşı olma noktasından ele almakta, en gerici anti Sovyetlik hareketlerin ve (NATO vb. gibi) emperyalist politikaların desteklenmesine kadar varmaktadır. Ve işte tam bu noktada bu politika sosyal şoven, sosyal emperyalist bir muhtevaya bürünmektedir" deniyor. Burada Çin "sosyal emperyalist" bir ülke olarak mı değerlendiriliyor?

ÇİN SOSYAL EMPERYALİST BİR ÜLKE MİDİR?

Sosyal-emperyalizm sözcüğü, Marksist literatürde emperyalist politikaları destekleyen sözde sosyalist politikalar için kullanılır. BİLDİRGE'de de bu anlamda kullanılır. Emperyalist bir politik ittifak olan NATO'nun "bir savunma örgütü olduğu" ve bu gibi uydurma gerekçelerle savunulması bu ada layık bir tutumdur. Aynı şekilde, Rus işgaline karşı, milli savunmanın güçlendirilmesini, ordunun silahlanmasını savunan politikalar da, bunun gibi sosyal-şoven adına layıktır.

Ne var ki, ÇKP son zamanlarda bu kavramları farklı biçimlerde kullanmaktadır. ÇKP literatürüne göre "sosyal emperyalizm" kavramı ekonomik, sosyal, siyasal bir sistem anlamında kullanılmaktadır. Revizyonizmin egemen olduğu ülkeler bu biçimde, kendine has bir biçimde, emperyalist-kapitalist bir ülke olarak değerlendirilmektedir. Sovyetlere de bu anlamda "sosyal-emperyalist" demektirler. ÇKP yanlıları kavramın bu şekilde çarpıtılması hatırlatıldığında, Lenin'den sonra çok zamanın geçtiğini, çok şeyler değiştiğini v.b. ileri sürerler. Tabii ki, biz bu soy revizyonlara katılmıyoruz. Bildirge'de de bu kavram ÇKP literatüründeki anlamda kullanılmamıştır. Yani Çin'e, ÇKP'nin Sovyetler için kullandığı anlamda ekonomik-sosyal-siyasal bir sistem anlamında "emperyalist, sosyal emperyalist" demiyoruz. Söylediğimiz, kolayca anlaşılacağı gibi NATO'yu desteklemenin Marksist literatürdeki anlamında bir sosyal emperyalist politika olduğudur.

MARKSİST FELSEFE EĞİTİMİ ÜZERİNE

● Biz, Marksist Felsefi öğretileri, sürdürdüğümüz devrimci mücadelenin her adımında, emekçi halkların sömürücülere karşı verdiği kavganın hizmetine sunarak ve tekrar sınıf mücadelesinin deneyimlerinden yararlanarak, öğrenebiliriz.

● Marksist dünya görüşü ancak işçi sınıfının burjuvaziye karşı sürdürdüğü iktidar kavgasının hizmetinde olduğu müddetçe anlam kazanacaktır.

● Marksistler kavramları, teorik formülasyonları lügat karşılıklarıyla tartışmazlar! Bir kavramın içerdiği tabii tartışma konusu edilir ve bunun yanlışlığı veya doğruluğundan söz edilebilir...

MARKSİST Felsefenin öğrenilmeye başlanması, teorik eğitim sürecinde atılması gereken ilk adımlar arasında yer almaktadır. Bu bakımdan, felsefe konusunda okunacak olan kitaplar ve bu konuda yapılacak eğitim çalışmaları Marksizmin abc'sini öğrenmeye yönelik titiz ve sabırlı çabalar olarak görülmelidir.

Felsefe nedir? Niçin felsefe öğrenmeliyiz? Felsefeyi nasıl öğrenebiliriz?... türünden sorular, bu konuya girmeden önce cevaplandırılması gereken sorulardır. Bu yazımızda bu sorulara cevap bulmaya çalışacağız. Elbette bu cevaplar, yeterli sayılmamalıdır. Bu yazıda, yalnızca, felsefe konusunda asgari bir teorik eğitime başlamada gerekli bulduğumuz temel bir yaklaşımı sağlamaya çalışacağız. Ayrıca, nedir felsefe, niçin felsefe ve nasıl felsefe biçiminde sunmaya çalıştığımız bu üç boyutlu sorunun özellikle üçüncü boyutunun, yani felsefeyi nasıl öğrenebiliriz sorusunun kısmi bir çözümü olarak bir kitap listesini de sunuyoruz. Kendimizi Türkçeye çevrilmiş bulunan kitap ve makalelerle sınırlı tutmak zorunda kalmamız, bu konunun sunulduğundaki önemli engeller arasında yer almaktadır. Sistemli bir çalışmamız tutarlı izleyicileri olmak istiyorsak, öğreneceklerimizi sıraya koymaya önem vermeliyiz. Çünkü, bu sorun, özellikle, teorik eğitime yeni başlayan arkadaşlarda herşeyi birden öğrenebileninheyceniyale yapıp tutuşmalarının sonucu, iyi niyetli bir yanığı olarak ortaya çıkmaktadır. Bundan dolayı, ilk önce bilinmesi gerekenleri tespit etmek ve bununla da yetinmeyerek önümüzdeki ivedi sorunların çözümünde bize kılavuz olması gereken noktaları kavramak iyi bir başlangıç sayılabilir.

FELSEFENİN genel bir tanımını (sınıflar üstü tanımını) yapmak mümkün değildir. Ortaya çıktığından bu yana, tarih boyunca, felsefe tarafı olmuştur çünkü. Bir başka deyişle toplumların gelişmesinde ve toplumsal gelişiminin her aşamasında, mevcut toplumsal yapıya-onun ekonomik temeline, tekabül eden iki zıt felsefe akımı hep yanyana bulunmuştur! Sömürülenlerin felsefesi ve sömürülenlerin felsefesi... Bu iki felsefi akım esas olarak evrene (doğaya ve topluma) bakışta ayrılmışlardır. Maddî olan (insanın bilinci dışında ve ondan bağımsız olarak var olan, nesnel olan) ile manevî olan (insan bilincinde var olan, öznel olan) şeyler arasındaki ilişkinin ele alınış tarzındaki ayrılık, evrene bakıştaki ayrılık olarak belirmiştir. Ve bu ayrılık noktası felsefenin temel sorununu oluşturmuştur. Bu bakımdan felsefenin tanımı, evrene genel bir bakış şeklinde yapılabilir. Ancak, bu tanımın yeterli olmadığı ortadadır. Evrene genel bir bakış ama, nasıl? İşte sömürücü sınıfların felsefesi bu bakışta, manevî olana öncelik tanımıştır; yani her şeyin başlangıcı olarak maneviyat, insan bilincinde var olanı almıştır. Sömürülen sınıfların felsefesi ise evreni açıkladama maddî olandan, insan bilinci dışında var olan gerçeklerden, bilimsel olandan hareket etmiştir. Kısacası birincilerin

felsefi görüşleri IDEALİZM genel başlığı altında toplanırken, ikincilerin felsefi görüşlerine de MATERİYALİZM denilmiştir.

Evrene bakışta maddî olandan ya da manevî olandan hareket edip, evreni kavrayışta, onu tanıyıp bilmede iki farklı sonuca ulaştırır insanlığı. Maddî olandan hareket edenler onu bilimsel yollardan öğrenebilirlerken, manevî olandan hareket edenler evrenin bilinmeyeceği sonucuna ulaşırlar. Belirttiğimiz gibi bu iki farklı sonuç farklı sınıfların çıkarlarına hizmet etmektedir. Doğa ve toplumun gelişim yollarını öğrenildiğinde sömürülenler onu değiştirmenin de yollarını bulacaktır; halbuki sömürülenler doğa ve toplumun kavranamayacağını öne sürerken, aslında kendi sömürü düzenlerinin değiştirilmesine karşı çıkmaktadırlar.

Felsefe, doğa ve toplum olaylarının yorumlanışı anlamında evrene genel bir bakıştır... Sorunun böyle konuşulduğu, beraberinde bu yorumlayışın nasıl yapıldığının açıklığa kavuşması ihtiyacını da doğurur. Bu, olguların ele alınış tarzına ilişkin, yani YÖNTEME ilişkin bir sorundur. Doğa ve toplum olaylarına yaklaşma açısı, onları inceleme ve kavrama yöntemi, söz konusu felsefi yorumun tutarlılığının ölçütü olmaktadır.

Tipki felsefi düşüncenin iki genel başlık altında toplanması gibi, olayları kavrama ve inceleme yöntemi de iki genel başlık altında toplanabilir: DİYALEKTİK YÖNTEM ve METAFİZİK YÖNTEM. Diyalektik yöntem, bilimsel yöntemdir. Diyalektikçe göre, herşey birbirine bağlıdır; her şey durum değiştirir; bu durum değiştirme nicelikten niteliğe geçiş şeklinde olur; ve tüm bu gelişmelerin ve değişmelerin kaynağı bu şeyler içindeki mevcut karşıtlıkların oluşturduğu içsel çelişmelerdir. Metafizik yöntem ise bilimsel olmayan bir yöntemdir. Metafizik yöntem, diyalektik tersine, nesnelere ve olgulara birbirinden soyutlanmış halleriyle ele alır; onlardaki değişimlere önem vermez; gelişme süreçlerini tek düzelikte görür; karşıtların birliğini ve mücadelesini gözmez.

Felsefi materyalizm, diyalektik yöntemle sahip olduğu zaman en yetkin bir felsefi düşünce durumuna gelmiştir. Diyalektik yöntemi felsefi materyalizmin vazgeçilmez bir silahı haline getirerek, işçi sınıfına mal edenler Marx ve Engels olmuştur. Böylelikle DİYALEKTİK MATERİYALİZM sayesinde egemen sınıfların hizmetindeki idealist felsefi akımlar ve bunların metafizik yöntemleri kesin yenilgiye uğratılmışlardır. İşçi sınıfı düşüncesi olan bilimsel sosyalizm, burjuvazinin sömürücü yüzünü açığa çıkararak, emekçi sınıfların kendi toplumsal düzenleri için bilimsel mücadeleler sürdürülebilmelerini mümkün kılmıştır.

SANIRIZ, bu kısa açıklamadan sonra, niçin felsefe öğrenmeliyiz sorusunun cevabı kendiliğinden ortaya çıkmış oluyor. Belirttiğimiz gibi, sınıfı

toplumlarda egemen sınıflar kendi toplumsal düzenlerini korumak uğruna dört elle felsefi idealizme sarılmışlar ve onun metafizik yöntemini öne çıkarmışlardır. Halbuki, sömürülen ve baskından kurtulmak isteyenler, dünyanın bilinebilirliği, dolayısıyla değiştirilebilirliği gerçeğinden yola çıkarak mevcut sömürü düzeninin de değiştirilmesi uğruna mücadelelerini sürdürmüşlerdir. Çağımızda bu mücadelenin öncülüğü, tarihsel bakımdan işçi sınıfının omuzunda olduğuna göre, işçi sınıfının dünya görüşü olan diyalektik materyalizm, toplumsal gelişmeyi ve değişmeyi kavramanın anahtarı olarak ele alınmalıdır. Diyalektik materyalizmin toplumsal gelişmelerin ve değişmelerin yasalarını ortaya koyan şekline TARİHSEL MATERİYALİZM denir. Bu bakımdan, toplumsal değişimin işçi sınıfı önderliğinde gerçekleşeceği gerçeğine uygun olarak ve bu gerçekliği hayata geçirebilmenin bir ön koşulu olarak DEVRİMCİLER, işçi sınıfının dünya görüşünü, yani, onun felsefesi olan diyalektik materyalizmi ve bunun toplumsal yasalara özel yaklaşımını olan tarihsel materyalizmi ÖĞRENMEK ZORUNDADIRLAR.

FELSEFİYİ niçin öğrenmek zorunda olduğumuzu kavramak da yetmez. Dahası, sorunun can alıcı yeri tam da bu noktada ortaya çıkmaktadır, diyebiliriz. Çünkü, diyalektik materyalizmi öğrenmek için yola çıkanlar, çoğu zaman, onun nasıl öğrenileceğini bilemediklerinden, ya da, onu öğrenmek için yanlış bir yöntem seçtiklerinden, tekrar idealist felsefenin tuzağına düşmektedirler. Bu tuzaqlar, sınıfı toplumlarda yüzyıllardır egemenliklerini sürdüren sömürücü sınıfların emekçileri tahakkümleri altında tutabilmek için bin bir şekilde hazırlanmış oldukları ve gerçekliğin mümkün olduğu kadar gizlenebilmesini sağlayan labirentlerden, bilim dışı düşünceler sistemlerinden meydana getirdikleri tuzaqlardır. Öyle ki, örneğin, Marksizm adına her tür burjuva düşüncesinin gündeme getirildiği tuzaqlardır.

Her şeyden önce, şu pek bilinen, bilinmesi gereken bir genel doğruyu aklımızdan çıkarmamalıyız: Marksist dünya görüşü ancak sınıf mücadelesinin, daha doğrusu işçi sınıfının burjuvaziye karşı sürdürdüğü iktidar mücadelesinin hizmetinde olduğu müddetçe bir anlam kazanacaktır ve ancak o zaman kendi doğasına uygun şekilde kavranmış sayılacaktır. Dünya devrimleri tarihi bu gerçekliğin defalarca kanıtlandığını, işçi sınıfının dünya görüşünün her inkarında gözlemlendiği bizlere öğretmektedir. Bu konuda, bir zamanların en usta marksistlerinden ve ikinci Enternasyonal'in önderlerinden biri olan Kautsky'nin sınıf mücadelesi sürecinde nasıl bir "Dönük Kautsky" haline geldiğini dünyadaki hiç bir devrimci unutamaz ve ibret alınacak bir olay olarak da unutmaması gerekir. Lenin'in bu konuda, "Soj Komünizm", kitabının 1. baskı- 113. sayfasında Kautsky'ye benzerleri hakkında yazdığı oldukça öğreticidir ve mutlaka okunmalıdır.)

Aslında ülkemiz solunda, Marksist felsefe konusunda çok sayıda kötü örneğe, çok sayıda kötü öğretime rastlamak mümkündür bunun nedeni, bir bakıma, Lenin'in şu sözlerindedir: "...Ekonomik ilişkilerin geri olduğu ya da gelişmelerin geri kaldığı ülkelerde sürekli olarak; Marksizmin sadece belirli noktalarını, yeni dünya görüşünün belirli yerlerini ve tek tek sloganlarını özümlemiş olan, burjuva dünya görüşünün ve geleneklerinin tümünü ve burjuva demokratik görüşleri kısmen tasfiye etmekten yoksun olan işçi sınıfı hareketi destekçilerinin ortaya çıkması-na yol açar."

Gerçekten de ülkemiz solunda alabildiğine bir tek yanlışlığı ve bir o kadar da burjuva görüşlerin etkin oluşunu yadsamak mümkün değildir. Elbette bu oluşumda uluslararası revizyonist çizgilerin ülkemizde yankı bulması da önemli bir role sahiptir. Ancak revizyonist çizgiler ülkemiz ölçeğine yansığında daha bir ikileşmektedirler. Bunun böyle oluşunu, burjuva ideolojinin uluslararası sol harekette kendini kısmen kamufle edebilmesi sağlamlar ülkemiz gerçekliğinde revizyonist ve oportünist çizgilerin bu kamufle olayını daha beceremiyorlardı görebilmekteyiz. İşte bu yüzden, Marksist Felsefenin kavranabilmesi için, onu nasıl öğrenebileceklerimizi göstermek için, özellikle ülkemiz solunda kimilerinin sergilediği yanlışlıklara dönmek gerektiğini de vurgulamak, yani onlar gibi yapmamayı önceden bilmek gerekir. Böylece, öğretici olacaktır kadar ibret verici de olacaktır.

Türkiye solunda, ideolojik mücadele adına, Marksizmin çeşitli öteklerde karikatürlerinin sergilenmesi söz konusudur. Marksizmin kaba bir bilgisizlikle ışığında yapılan kitap özetleri Marksist tahlil diye yutturulmaya çalışılmaktadır. Östetik bu kitap özetlemesi bile becerilememekte, örneğin Lenin'in bir siyasi muazzamı eleştirmek için ortaya koyduğu görüşlere, Lenin'in tepitleri diye sahip çıkılabilmek, "Kievsky Mantığı" ile Lenin adına caka satılmaktadır... Kimileri de daha "Zahmetsiz" yöntemlere başvurmakta. SBKP revizyonizminin ilzayicilerinde olduğu gibi "bilim işçileri"nin teorik yazılarını Türkçeye çevirerek, ya da ÇKP revizyonizminin ilzayicilerinde olduğu gibi, Peking Review vb. dergilere baş vurarak Türkiye devriminin özgül sorunları çözülmektedir!

MARKSİZMİN evrene bakış yollarının felsefi materyalizme ifade edildiğini belirttik. Ne var ki, felsefi materyalizm bir bakıma, kaba (vulgar) materyalizmden diyalektik materyalizme kadar uzanan genel bir bakış açıdır. Bu yüzden, biraz önceki belirlememizi, Marksizmin evrene bakış yollarını özel olarak diyalektik materyalizme ifade edilir, şeklinde yinelersek, gerçeği tam olarak yansıtmış oluruz. Böyle bir hatırlama gereklidir, çünkü felsefi materyalizm öğrenirken, diyalektik materyalizm yerine kaba materyalizmin geçirilmesinde çok sık rastlanır.

Materyalizm, maddenin bilinçten önce geldiğini savunur. Kaba materyalizm yalnızca maddenin belirleyiciliğini görür, madde ve bilinç arasındaki karşılıklı etkileşimin diyalektik açıklamasını kavrayamaz. Diyalektik materyalizm ise, son çözümlemeye maddenin bilinç karşısında belirleyiciliğini saptaması yani sıra, her ikisi arasındaki karşılıklı etkileşim oluşunu da önemle dikkate alır, madde gelişme üzerinde iradi eylemin rolünü açıklığa kavuşturur. Bu iki farklı yaklaşım, kuşkusuz, toplumsal gelişmeleri ele alırken da birbirinden ayrılmaktadır. Madde-bilinç ilişkisi, toplumsal düzeyde alt yapı-üst yapı ilişkisinde yansımaktadır. Kaba materyalizm bu ilişkide, alt yapının belirleyiciliğini tek başına görür, böylece kaba bir determinist çizgiyi savunmaktadır. Felsefi materyalizmin, Marksizm tarafından toplumsal yasaların uygulanması demek olan Tarihsel Materyalizm ise alt yapı-üst yapı ilişkilerini böylece bir tek düzelliğe döndürür. Son çözümlemeye alt yapının belirleyiciliğini vurgularken üst yapının görece bağımsızlığını da dikkate alır. Bu konuda Engels şöyle yazıyordu: "...Maddeci tarih görüşüne göre, tarihin belirleyici etkeni, nihai kademedeki, gerçek hayatın üretimi ve yeniden üretimidir. Ne Marx, ne de ben bunun ötesinde bir şey söylemedik. Bundan sonra biri kalkar da, bu önermeye, iktisadi etken tek belirleyici etkindir dedirtecek kadar işkence ederken, onu, boş, soyut, saçma bir cümle haline getirir. İktisadi durum temeldir ama üst yapının çeşitli unsurları (...) tarihi mücadelenin akışı üzerine etki ederler ve bir çok halde bu mücadelelerin biçimini öncelikle tayin ederler."

Türkiye solu, diyalektik materyalizm adına kaba materyalizmin çeşitli düzeylerde savunulmasından muzdardır. Örneğin, kaba bir bilgilenmeyle alt yapının belirleyici olduğu öğrenilir. Bu suretle, devrimcilerin yazıp çizdiklerinin karşısına geçilecek yönlere bilgililikler taslanır: "...geçiş döneminde (kapitalizmden komünizme geçişte), politik etkenin belirleyici olduğu şeklindeki görüş de yanlışdır. Politik iktidarın ele geçirilmesinden sonra, yukarıdan aşağıya doğru sosyalist üretim ilişkilerinin inşasına geçilirken, belirli bir dönem için politik etkenlerin belirleyiciliği ileri sürülebilir de, bunun sosyalist dönemden başından sonuna kadar geçerli olduğu iddia edilemez. Ve "Devrimci Gençlik", bu görüşünü kanıtlamak için, ustalardan hiçbir kaynak göstermez (abc)!"

Şimdi burada, alıntı yapmakla teori yapılmış olacağını zanneden bilgin yazara Marx'tan "kapitalist toplum ile komünist toplum arasında, birinden diğerine devrimci geçiş dönemi vardır. Buna tekdüzel eden siyasi geçiş döneminde (abc) ise, devlet, proletaryanın devrimci diktatörlüğünden başka bir şey olmaz" şeklinde veya benzeri bir paragraf aktarsak kafası karışacaktır! Çünkü o ekonomik etkenin ağır bastığını bir parça öğrenmiştir, ama biraz "d'la Kievsky" (Kievsky vari) öğrenmiştir! "Ekonomik etkenin ağır bastığını" a la Kievsky" yorumlayarak Marksizmin bir karikatürünü yapmıştır ve de ekonomik etkenin tek belirleyici dedirterek Marksizme işkence çektiren bir anlayıştır.

Felsefi materyalizm nasıl ki Marksizm adına kaba materyalist bir kavrayışa yorumlanıyorsa, marksizmin doğa ve toplum olaylarına yaklaşma açısı, onları kavrama ve inceleme yöntemi olan diyalektik yerine de metafizik görülmektedir. Böylece diyalektik materyalizm terk edilerek felsefi idealizmin dört dörtlük savunuculuğu boy göstermektedir.

Felsefi idealizmin ülkemiz solunda en revaçta olan yansına biçimi, mevcut gerçeği açıklama yerine daha önceden zihinlerde açıklanmış bulunana uygun bir "gerçek" arama çabasıdır. Olguların irdelemesiyle, belli bir çözümleme sonucu bir soyutlamaya ulaşmak bir kenara itilir, bunun üzerine kafaalarla "açıklanmış" bulunana kategorilere uygun şekilde, olgular açıklanmaya çalışılır. Bu çabalar değişik yollarla ve değişik biçimlerde karşımıza çıkarak birlikte, hepsinde aynı olan şey, kafaalardaki kategorilere uygun bir dünya yaratarak Marksizmin katledilmesi yaklaşımıdır.

Örneğin, bazıları 1971 yenilgisi karşısında şu veya bu sebepten devrimci harekete ve devrimci düşüncelere olan inancını yitirmiştir. Hareketin yenilmesinin verdiği bir duyguyla, söylenilenin ve yapılanların yanlışlığına inanmıştır. Sonra artık oturup geçmiştire yanlış bir şey aramaya ve yanlışlığı teorik ve de felsefi olarak kanıtlamaya gelir sıra. Felsefe lügatından, şurdan-burdan devşirilmiş kuruk döktük bilgilerle geçmişte yanlış birşeyler "bulunur", ve geçmişin yanlışlığı teorik ve felsefi olarak "kanıtlanır."

Evrim ve devrim aşamalarının iç içe olduğunu ileri sürülüyor? Söz konusu unsurlar, "bunun böyle olmadığını kanıtlamak lazım" diye kalemli ellerine alırlar. Evrim ve devrim kelimelerinin altları çizilir. Felsefi lügatlarından karşılıkları çıkarılır. Sonra, bu iki kelimenin iç içe geçmesinin (!) diyalektikte aykırılığı kanıtlanmış olur! Burada artık Marksizmin "M" si bile ortada kalmamıştır. Zira Marksistler, kavramları, teorik formülasyonları lügat karşılıkları ile tartışmazlar! Bir kavramın içerdiği tahlil tartışma konusu edilir ve bunun yanlışlığı veya doğruluğundan söz edilebilir. Yoksa, evrim ve devrim aşamalarının iç içe geçtiği şeklindeki ifadenin içerdiği tahlil ile bu ifadede yer alan kelimelerin anlamlarının iç içe geçip geçmemesinin herhangi bir ilgisizliği olmaz. Bu evrim ve devrim kelimelerinin anlamlarının iç içe geçip geçmeyeceğini tartışarak, evrim ve devrim aşamalarının iç içe geçmesi şeklinde ifade edilen tahlilli diyalektik aykırılık bulan mantığın, Marksizm-Leninizm ile uzak yakın bir ilgisizliktir. Bu mantık ya da yöntem başka tartışmalarda şu şekilde ortaya çıkıyor: "Faşizm bir devlet biçimidir. Hiç bir devlet biçimi sürekli değildir. O halde, "sürekli faşizm" yanlıştır!" Aynı kafa yapısı ile şunları da ileri sürmek mümkün olmaz mı? "Hiç bir şey kesintisiz olmaz. Devrim de kesintisiz olmaz. O halde, "Kesintisiz Devrim" yanlıştır!" Veya: "Hiç bir şey sürekli olmaz. Buhranlar da sürekli olmaz. O halde, "Sürekli Buhran Teorisi" yanlıştır!" Kuşkusuz, okurlarımız bu tarz mantık silsilesine, Liselerde okutulan mantık derslerinde öğretmen Aristo Mantığı'ndan aşinalıkları vardır. İşte sorunların bu biçimdeki bir kavram tartışmasında gündeme getirilmesi çabası, Marksistlere değil de münazara heveslisi Lise talebelerine ait olabilir.

Devam edelim. Tıpkı Metafizikçilerin bir işinin üzerinde kaç meşgin dans edebileceğini tartıştıkları gibi, haldeki pratik durumdaki kopuk ve hiç bir anlam ifade etmeyen tartışmaları sürdürme alışkanlığına da değinmek gerekir. Örneğin "öncü savaşımı" ele alalım. Kimileri, Devrimci Hareketimizin bu konudaki görüşlerini derinleştirme adına, öncü savaşımın şu aşamasının şu evresinde hangi taktiklerin uygulanabileceğinin tespit edilmesini 'acil sorunlar' olarak gündeme getirme gayretleriyle içindeler. Önümüzde duran sorunlara, devrimci pratiğinin bize dayattığı sorunlara çözüm bulma uğraşlarının yerine, doğru düşüncenin -örneğin, öncü savaşım anlayışının- abese kadar itilerek, onun soyutlamasının soyutlamasının... soyutlaması yapılarak, seçilmesini sağlanmasından başka noktaya ulaşılamamaktadır, böylece, Kavram tartışması hayatın canlı pratiğinin yerine geçirilmek istenmektedir. Bu mantığa göre şöyle söyleyince belli bir kavramın inkar etmiş oluruz, böyle söyleyince olmazsın. İşte dünyayı kavramlar sınırlarıyla açıklanan kavramlara göre açıklanan idealizmin bir çeşididir.

Çok sık rastlanılan bir başka olumsuz örnek de şöyledir: Hayatın canlı pratiğinden elde edilen formülasyonları (bilimsel düşünceleri, soyutlamaları) somut koşullar ışığında kavramak yerine, bu düşünceleri ilgilisiz her şeyi açıklayabilen sihirli formülasyonlara döndürmek. Her olguyu bu tür sihirli formü-

lasyonlarla açıklama anlayışı, elbette devrimci ideolojinin yalnızca sloganlar düzeyinde algılanması olmasından kaynaklanmaktadır. Örneğin, somut siyasi pratik içinde karşılaşılan sorunlar, teorik olanlar dahil, "emperyalizmin üçüncü bunalım döneminde bir yeni sömürge ülkede bu iş boyudur" gibisinden tekerlemelerle geçitirilebilmektedir. Devrimci Hareketimizin teorik tepitleri, somut çözümler için bir anahtar olarak kullanılacağı yerde, siyasi muazzamları susturmak için bir vesile sayılmaktadır sadece

Konumuz açısından olumsuz örnekleri sıralarken, ideolojik tartışmalarda sürekli gündemde tutulan "dünyayı ak ve karaya boyama" mantığını ve bunun doğal uzantısı olarak gelişmeleri düz bir hat üzerinde açıklama tarzlarının hatırlanması mümkün değil. Marksizmin en kaba yollardan ikileştirilmesi bu tür mantık sarpımları sayesinde gerçekleştirilmektedir. Olgular arasındaki diyalektik ilişkiyi irdeleme zahmetine katlanmadan, eklektik ilişkilerin tespitiyle yöntem sorunu halledilmektedir. Eklektizm (seçmecilik), kendi teorik konumunu "biri ve diğeri", "bir yandan ve diğer yandan" belirlemeleriyle oluşturmakta pek ustadır. Aynı zamanda Marx'ın, Lenin'in Mao'nun önermeleri zaman ve mekan ögeleri iptal edilerek yan yana dizilmekte, ve bunun adına Marksizm denilebilmektedir. Marksist klasiklerde yazılanlara teorinin mantığını kavrama açısından değil de, haldeki durumun gelişmeleri ile kaba tarihsel paralellikler kurma amacıyla baş vurulmaktadır. Kuşkusuz, böyle bir felsefi yorumun yöntemi metafizik'ten başka bir şey olmaz. Bu yöntem ise, diyalektik'in can damarı olan karşılıklı birliği ve mücadelesi anlayışını yalnızca, bir yanda iyilerin öte yanda kötülerin mevzilenmesi diye kavrayabilir. Bunlar arasındaki ara bağlantıları ve karşılıklı etkileşimleri görmesi mümkün değildir. Bir yanda devrimciler, öte yanda karşı-devrimciler vardır; o halde, revizyonistler de faşistlerdir, emperyalistler v.s., v.s. Ya da, eğer revizyonistler iktidarı ele geçirmişlerse, bu burjuvazi iktidarı ele geçirmiş demektir. Yani ülke de artık kapitalist olmuştur. Sovyetler'deki geriye dönüş süreci konusunda bu mantığın savunucuları, geriye dönüş mutlaklaştıran bir anlayışla, revizyonizmin iktidarından geriye doğru düz bir çizgi çekerek rahatlıkla sosyal emperyalizmi keşfedebilirler.

Biz, sürdürdüğümüz devrimci mücadeleden her adımında, Marksist Felsefi öğretileri, sömürçülere karşı emekçi halkların verdiği kavgayla ayrılmaz bir şekilde kaynaştırarak; öğrendiklerimiz sınıf mücadelesinin hizmetine sunarok, onun somut gereksinimlerine uyumlu kularak ve tekrar aynı mücadelelerin deneyimlerinden yararlanarak öğrenebiliriz. Bu süreci bıkmadan, usanmadan ilerleterek öğrenebiliriz...

MARKSİST FELSEFE EĞİTİMİ İÇİN KİTAP LİSTESİ

A. FELSEFİ EĞİTİM KİTAPLARI

- 1-STALİN, Diyalektik ve Tarihi Materyalizm
- 2-MAO, Teori ve Pratik.
- 3-POLİTZER, Felsefenin Başlangıç İlkeleri
- 4-POLİTZER, Felsefenin Temel İlkeleri
- 5-CORNFORTH, Sosyalistler İçin Felsefe
- 6-COGNIOT, Engels'e Göre Tabiatın Diyalektikliği
- 7-MARKS-ENGELS-LENİN, Marksist Felsefe Yazıları
- 8-LENİN, Marx Engels Marksizm (Felsefe ile ilgili bölümler)

B. TEMEL MARKSİST KLASİKLER

Marx-Engels:

- Komünist Manifesto (Marksist Felsefe Yazıları kitabında)
- Kutsal Aile (aynı kitapta)
- Alman İdeolojisi (aynı kitapta)

Marx:

- Felsefenin Sefaleti (aynı kitapta)
- Kapital (Birinci Cilt, İkinci Baskıya Önsöz)
- Ekonomi Politigiin Eleştirisine Katkı (Önsöz)
- Feurbach Üzerine Tezler (Felsefe İncelemeleri Kitabında)

Engels:

- Anti Dühring (Birinci Kısım)
- Ütopik Sosyalizm ve Bilimsel Sosyalizm (Giriş ve Ütopik Sosyalizm bölümleri)
- Ludwig Feurbach (Felsefe İncelemeleri kitabında)
- Doğamın Diyalektikliği (özellikle: Giriş, Diyalektik Üzerine, Diyalektik Hareketin Temel Biçimleri Mavmudan İnsanana Geçişte İşin Rolü, Diyalektikğin Genel Sorunları bölümleri)

(Marx ve Engels'in felsefe üzerine diğer eserleri yazılarının bulunduğu "Felsefe İncelemeleri" kitabında okunmalıdır)

Lenin:

- Karl Marx, Marksizmin Bir Açıklaması ve Kısa Bir Biyografik Özet (Marx Engels Marksizm kitabında)
- Friedrich Engels (aynı kitapta)
- Marksizmin Üç Kaynağı ve Üç Ögesi (aynı kitapta)
- Karl Marx öğretisinin Tarihsel Yansıması (aynı kitapta)
- "Halkın Dostları" Kimlerdir. ? (aynı kitapta)
- Diyalektik Sorun Üzerine (aynı kitapta)
- Gençlik Birliklerinin Görevleri (aynı kitapta)
- Milattan Materyalizmin Önemli Üzerine (aynı kitapta)
- Bir Kez Dünya Sendikaları Üzerine (Marksist Felsefe Yazıları kitabında)

Materyalizm ve Amprio-Kritisizm

"Sol komünizm" kitabında s. 113 ve 114

Bir Adım İleri İki Adım Geri kitabından "Diyalektik Üzerine Bir Kez Söz" bölümü

PAKİSTAN

Genel Seçimlerden Sonraki Gelişmeler

Pakistan'daki son genel seçimler

emekçi sınıfların egemen sınıflarla olan çelişkinin çözümü

plâtformu değil, tam tersine, egemen sınıfların kendi iç çelişkilerini çözme plâtformudur.

PAKİSTANDA, 7 Mart 1977'de yapılan genel seçimlerden sonra, sağcı muhalefetin seçimlere hile karıştırıldığını öne sürerek başlattığı protesto kampanyası kanlı çatışmalara yol açmış ve ülke iç savaş öncesini andıran bir durumun içine düşmüştür. Her an ordunun müdahalede bulunması beklenmektedir. Pakistan'da olup bitenler nedir? Egemen sınıflarla emekçi halk yığınları arasında bir çatışma mı? Yoksa egemen sınıflar arasındaki çatışmanın siyasal platforma yansımaları mı?

DÜNDEN BUGÜNE

İngiliz emperyalizmi Güney Asya'dan görünürde çekilirken emperyalizmin uzun dönemli çıkarlarını gözönünde bulundurarak bölgeyi birtakım anlaşılabilir ölçüde (kriterlere) göre ülkelere bölmüştür. Bu nedenle etnik yapının karmaşıklığı bu bölgedeki ülkelerde, ülkelerarası ve ülke içi savaşlara varan sorunlar yaratmıştır. Pakistan'da 1965 sonrasındaki General Yahya Han yönetimindeki açık faşizm dönemi, emekçi halk yığınları üzerindeki sömürüyü, baskıyı ve zulmü arttırdı. 1971'de Doğu Pakistan'ın Batı Pakistan'dan ayrılıp Bangladeş'i kurmasına neden olan gelişmeleri hızlandırmış ve ülkeyi Hindistan ile savaş durumuna getirmiştir. Derinleşen bunalım sonucu ne yapacaklarını şaşırıp çözümsüzlüğe düşen Pakistan egemen sınıfları kurtuluşu, bir zamanlar Yahya Han'ın "Komünist"likle suçladığı "veni-sömürge tipi Sosyal Demokrat hareket"in Pakistan'daki temsilcisi olan Pakistan Halk Partisi (PHP) lideri Zülfiqar Ali Butto'ya siyasal iktidarı teslim etmekte bulmuşlardır. (Yuna-

nistan'da da Gizikis cuntası Kıbrıs bunalımı sırasında içine düştüğü çıkmazdan kurtulmak ve derinleşen bunalım sonucu ülkede daha radikal dönüşümlerin olmasını engellemek için, sağcı politikacı Karamanlis'i başbakanlığa getirmiştir. O olayda emperyalist ülkelerin perde arkasından da olsa doğrudan girişimleri söz konusudur.)

Butto Başkan olur olmaz ülkenin içinde bulunduğu ekonomik çöküntüye bir ölçüde son veren bir dizi önlemler aldı. Ülkedeki sanayi burjuvazisinin çıkarlarına uygun olarak, feodal güçlerin etkinliğini kırmaya yönelik birtakım politikalar izledi. Gerek kırsal kesimdeki, gerek kentlerdeki emekçi sınıf ve tabakaların mücadelesini pasifize etmeye yönelik bir takım reform girişimlerinde bulundu. Pakistan-Hindistan arasındaki gerginliği yumuşattı. Çelişkilerle dolu da olsa "tarafsız(l)" bir dış-politika izlemeye çalıştı.

Bununla birlikte, Pakistan'ın etnik yapısındaki karmaşıklık, 1973 sonlarında Belucistan ve Pastunistan bölgeleri olaylarında olduğu gibi ülkeyi tekrar bir iç savaşın eşiğine getirdi. (Pakistan'da dört eyaletten oluşan federatül bir yapı söz konusudur. Bir tane merkezi hükümet vardır, ayrıca belli özerklikleri olan federal hükümetler vardır.)

Kısacası Butto dönemi halkın sorunlarına hiçbir çözüm getiremedi. Kapitalizmin öncesi kalıntılar tasfiyeye yönelik bir takım girişimlerde bulunup "halk yararına(l)" bazı "reform"lar çıkararak Butto'nun partisi PHP bütün iktidar döneminde tekeli sermayenin çıkarlarına hizmet etti. Hatta bir anlamda büyük toprak sahipleriyle bile uzlaştı. Onları aşamalı olarak kapitalistleş-

tirme yolunda bir dizi iktisadi önlemler gündeme getirdi.

SEÇİMLER

İktidarın sivililerin eline altı yıl önce geçtiği bu ülkede, bu seçimler alışılmamış bir özellik taşıyordu. Bu seçimler sorunların ulusal düzeyde gerçekten tartışıldığı ilk seçimlerdi ve 1971'den bu yana halka ilk kez "danışılıyordu". Bununla birlikte, Pakistan'daki geçmiş seçimlerde gözlemlenen bütün düzensizlikler, yasa dışı uygulamalar, (hile, v.b.), zorbalıklar, karışıklıklar bu seçimlerde de sürdü. Geçmişte olduğu gibi, bütün seçim kampanyası döneminde siyasal programlardan daha çok, aday olan kişiler ağır bastılar.

Muhalefetteki Pakistan ulusal İttifakı (PUI) ilimlilerden aşırı dinci sağcılara kadar uzanan dokuz partiyi bir araya getirmektedir. (Belucistan ve Kuzey Batı sınır bölgesinde etkin olan Abdül Veli Han önderliğindeki Ulusal Avami Partisi, eski hava kuvvetleri komutanı Mareşal Ağgar Han'ın önderliğini yaptığı Tahrir-e İstiklal Partisi, islam yasalarına uygun bir toplumsal devrim öneren Molla-Abul-ala Maududi başkanlığındaki Cemaatül İslam, Pakistan'ın önemli müslüman liderlerinden Molla Şeyh Ahmet Nuran'ın önderliğindeki Cemiyetül Ulemai İslam Partisi, ülkenin şeriat yasalarına göre yönetilmesini isteyen Mültü Mahmut'un önderliğindeki İslam Partisi, adı "sosyalist(l)" olan Pakistan Sosyalist Partisi, vb.) PUI, Başbakan Butto'nun yaşama biçimine, içki içme eğilimine, ithal malı ayakkabı giyme tutkusuna ve Oxford şivesine karşı kişisel suçlamalardan öte hiçbir şey getiremeyen birbirleriyle umumsuz ögelerin bir yığılımı olarak ortaya çıkıyordu.

Her iki taraf da seçimleri kazanmak için "geleneksel" işlemlere başvurmadan edemedi.

"Pir" olarak adlandırılan "kutsal" ailelerin başkanlarının (bölgesel egemenlerin, kabile ve aşiret reislerinin ve büyük toprak sahiplerinin) desteğini sağlamak için, korkutmadan, yasaklamaya kadar her türlü yöntem uygulanıyor. Bu tür araçlar oy toplamada da çok önemli bir rol oynuyorlar. Genel olarak bu kişiler kendi çıkarları büyük ölçüde tehdit altında bulunmadığı sürece rakiplerine karşı iktidardaki PHP'ni desteklediler.

Bununla birlikte, Pakistan Halkı yüksek bilinç düzeyini kanıtlayarak ve gerçek sorunlara ilişkin olarak, programlar üzerinde görüşlerini açıklama durumunda olduğunu açıkça gösterdi.

Seçim plâtformunda, şimdiye kadar gerçekleştirildiklerini sıralayarak (bazı temel sektörlerde fakirlerin devletleştirilmesi,

bankaların devletleştirilmesi, tarım reformu, "tarafsız" dış politika) bu kez kendi içinde çok daha tutarlı bir program sunan Butto'nun partisidir. Oldukça geç olarak gündeme getirilen ve oldukça çelişkili olan muhalefetin bildirgesi "İslamcılıkla" renklendirilmiş özel mülkiyet düzenini savunmanın ötesinde birşey getirmiyordu. Dolayısıyla Butto'nun seçimleri bir kez daha kazanması olagandı.

Bununla birlikte, parlamentoya seçilenlerin toplumsal kökenlerinin incelenmesi, Pakistan'ın yasama organlarını her zaman denetleyen burjuvazi ve feodal sınıfların egemenliğini göstermektedir. İlk üç parlamentonun üyelerinin 9670'i toprak sahiplerinden oluşuyordu. Bugün bile, her büyük feodal aile ister Butto'nun partisinden listesinden, ister muhalefetin listesinden seçilmiş olsun parlamentoya bir temsilci gönderir. Ve eskiden kalan bir alışkanlıkta, ordu ve daha az ölçüde, bürokrasi oyunun kurallarını büyük ölçüde etkilediler. Bugün, mevcut durumun evriminde büyük bir ağırlıkla belirleyici yine onlar.

GÖRÜNÜRDEKİ SEÇİMLERİN ARDINDAKİ SINIF MÜCADELELERİ

Görünürdeki seçimlerin ardında iki büyük mücadele sürüyordu. Egemen sınıfların yarın kesimleri seçimler öncesinde birbirlerine girmişlerdi ve parlamento seçimleri bu çelişkileri çözmek için bir yol olarak görülüyordu. Egemen sınıflarla işçi sınıfı ve köylülük arasındaki çelişki bir yandan, egemen sınıfların kendi içlerindeki çelişki diğer yandan eskisine göre daha da keskinleşmişlerdi.

Butto'nun seçim stratejisinin bir yönü hem halk kitlelerini hem feodal unsurları harekete geçirmek, burjuvazinin kendisinin dayandığı kanadını daha iyi duruma getirmekti.

Pakistan'da feodal kalıntılar büyük ölçüde hala varolmasına rağmen, feodalilerin çıkarları son yıllarda hükümetlerde yeterli derecede temsil edilmeyordu. Büyük sanayi ve ticaret sermayesi askeri liderlerle ve sivil yüksek görevlilerle ittifak kurarak egemen ve yönlendirici bir konuma kavuşmuştu.

Egemen sınıfların bu kesimleri feodal aristokrasinin ekonomik ve siyasal gücünü azaltarak hızlı bir sermaye birikimi gerçekleştirdiler.

Pakistan egemen sınıfları içinde sanayi-İttifak kesimlerin bu görece egemenliği, Bangladeş'in ortaya çıkmasına neden olan 1971 savaşında Doğu Pakistan'ın ayrılma-

sonra, askeri müftekilerin uğradığı prestij kaybıyla oldukça zayıflamıştır

Aynı dönemde feodal güçler ülkede geleneksel güçlerinin en zayıf olduğu günleri yaşıyorlardı. PHP egemen sınıflar içindeki siyasal etkinlik dağılımında feodalizmin güç kaybettiğini farketti ve tarımda tedrici kapitalistleştirmeyle destekledi.

Butto'nun yardımıyla, feodalizm, bugün, yavaş yavaş ticaret ve sanayi kesimleriyle bir ittifak oluşturuyor.

"Toprak reformu", kendisi de büyük bir toprak sahibi olan Butto'nun seçtiği feodalizmin isteklerini siyasal iktidara yansıtmanın en iyi yöntemlerinden biridir.

Köylülükten oy toplamak için Başbakan seçimlerden üç gün önce "feodalizme karşı indireceği ölümcül darbe"yi açıkladı. Sulu topraklarda 100, kuru topraklarda 200 dönümden fazla toprağa sahip olmayı yasaklayan "reform" kararlarının arka planında toprak sahiplerinin oldukça yararına işleyen bir vergi politikası yatmaktadır. Ayrıca feodallerin elindeki toprakların topraksız köylülere dağıtılacağı konusunda herhangi bir söz verilmemiş değildir.

Örneğin "reform"lardan biri toprak gelirlerinden alınan bir vergi yerine, gelir vergisini kurumsallaştırıyor. Bununla birlikte, traktör, tarım makineleri, sulama kanalı, tohum, gübre masrafları ve sigorta ücreti konusunda muafiyet uygulanıyor. Böylece Pakistan'da vergi yükü bu muafiyetlerin çoğundan yararlanamayan köylülerin omuzlarına kaydırılmış oluyor.

"Yoksullar için yiyecek, barınak ve giyecek" sloganlarıyla Butto egemen sınıflara olan bağlılığını gizledi.

Başlangıçta Butto'nun konuşmalarında köylüleri uygulamaya geçirmesinden kaygılanan feodal aileler, şimdi Başbakan'ın iktidarı ile tümüyle uyuyorlar.

Feodal çıkarların yeniden söz sahibi edilmesi, 7 Mart seçimlerinde belli başlı sınıflardan temsilcilerinin PHP listesinden seçilmesiyle noktalandı. Ama yine de Butto ülke içi iktidarını sağlamlaştıramamış değil.

Ekonomik olarak, Pakistan ciddi bir bunalım içinde. Amerika'dan ve İran dahil olmak üzere daha tutucu OPEC ülkelerinden sağlanan yardım ve borçlar ülkenin içinde bulunduğu parasal bunalımı hafifletmemiş ama, bugün bütün ulus düzeyinde yürütülen başkaldırma kampanyasının başlatılmasına yardımcı olmuştur.

Komşu Hindistan'da olduğu gibi burjuva demokratik seçimler giderek yükselen gerici kabanaş meşrulaştırmak için kullanılmaktadır. Butto'nun Pakistan'ın Hindistan'ın yeni bir "demokrasinin asya'daki kalesi" olduğu konusundaki avunmasını bu bağlam (çerçeve) içinde görmek gerekmektedir.

Kısacası Pakistan'daki son genel seçimler emekçi sınıfların egemen sınıflarla olan çelişkinin çözümü platformu değil, tam tersine, egemen sınıfların bunalım ve çelişkilerini çözmeye platformudur.

Seçim kampanyası sırasında ülke düzeyinde şiddet olaylarında bir tirmanış görüldü. "Ajans France Presse" adlı Fransız ajansı seçim günü sadece Karacî'de 10 kişinin öldüğünü ve 500 kişinin yaralandığını bildirdi.

SEÇİMLERDEN SONRA

7 Mart seçimlerinin hemen sonrasında Ulusal Meclis'teki 200 sandalyeden 163'ünü PHP'nin, 33 sandalyeyi PUL'nin kazandığını, 4 sandalyeyi ise kimin kazandığını belli olmadığı açıklandı. Başbakan Zülfikar Ali Butto'nun bu beklenmeyen zaferi egemen sınıfların çelişkilerinin arttığını ve işçilere-köylülere yönelik bir dizi yeni baskı önlemlerinin getirileceğini gösteriyor.

Gözcülerin çoğu, bu denli yasa dışı davranışlara başvurmadan bile, mevcut iktidarını, bu denli "parlak" olmasa bile yine bir zafer kazanacağı konusunda birleşiyorlar.

Seçim sonuçlarının açıklanmasından sonra PUL seçimlere büyük ölçüde hile karıştırıldığını öne sürerek seçilen PUL üyelerinin Ulusal Meclisi boykot etmelerine ve 10 Mart'ta yapılacak olan Eyalet seçimlerine katılmamaya karar verdi. PUL, Başkanın derhal istifasını ve ordunun ve

Yüksek Hakimler Kurulu'nun denetiminde seçimlerin yenilenmesini talep etti

Taleplerin desteklenmesini sağlamak için muhalefet büyük kentlerde gösterilerle güvenlik kuvvetleri arasında kanlı çarpışmalara neden olan büyük bir protesto kampanyası başlattı.

Bir PUL sözcüsüne göre ilk iki ay içindeki olaylarda üç yüz kişi ölmüş, binlerce kişi yaralanmış ve çoğu muhalefetin yönlendirici eylemcileri olan 28 bin kişi tutuklanmış. Siyasal tirmanıştaki yeni bir adım 11 Nisan'da atıldı: muhalefet halkı yasalara uymamaya, vergi ödememeye, ulaşım ücretlerini ödememeye çağırıldı.

Bununla beraber, muhalefetin önderleri düzenli seçimlerin bile kendilerine zafer kazandırmayacağını herkesten daha iyi biliyorlar. Yine muhalefetin önderleri ajitasyon sürdürdüğü takdirde, nicelik olarak az olmasına rağmen, iyi örgütlü devrimci solun hareketin yönetimini ele alabileceğini biliyorlar. Gecekte, Eski Hava Kuvvetleri Komutanı Mareşal Aşgar Han tarafından yönetilen muhalefetin beklediği, durum daha kötüleştiği takdirde ordunun "hukuk düzeni" nin ve "düzen" in yeniden kurulması için "mevrû" bir darbe yapmasıdır. Bu varsayımın göre, sağcı muhalefet iktidara gelmiş askerlerin sivil destek güçleri olabilecektir.

Butto bu durumun bilincindedir. Bu nedenle PUL'nin tüm önemli liderlerini tutuklatan Butto, Muhalefete uzlaşabilmek için birçok ödün vermiştir. (Kamulaştırılan büyük topraklar sahiplerine geri verilecektir. Ülkenin yasaları kısa zamanda şeriat ilkelere göre yeniden düzenlenecektir, vb.) En son olarak seçim komisyonunun yapılan hileler nedeniyle tartışmalı görüldüğü 30 sandalyeyi muhalefete vermiş ve eyalet seçimlerini yenilenmesini kabul etmiştir. Fakat bu ödünler, muhalefet tarafından bir güçsüzlük belirtisi ve onun endişelerinin bir yansıması olarak yorumlandı ve bu anlayışla Butto'nun "dialog kurma" önerileri reddedildi.

Bununla birlikte, Başbakan kendisine bağlılıklarını bildiren generallerin büyük çoğunluğunun tartışılmaz desteğine sahip-tir. Ordunun modernleştirme çabaları, Amerikan yardımı alması, Çin yardımını iyi değerlendirmesi ve asker maaşlarını arttırması: Bütün bunlar Butto'nun yararına işledi ve işlemekte. Ama albaylar ve yarbaylar düzeyinde tam tersine bir gelişim söz konusu. Bu rütbelere düzeyinde, Aşgar Han ve Cemaatül İslam birçok taraftara sahip.

MILITAN İŞÇİLER VE KÖYLÜLER

Kentlerde işçiler ve kırsal kesimde köylüler Butto'ya ve onun temsil ettiği sınıflara karşı muhalefetlerinde giderek artan bir biçimde militanlaştılar. Butto'nun ilk günlerinde bazı fabrikalara hükümetçe el konulmasını destekleyen 1971-72'de Karacî'deki genel grev, 1974-75'de demiryolu işçilerinin direnişi, aynı dönemde Swat'taki ayaklanma ve 1976'da Dir'de köylülerin silahlı ayaklanması, Butto yönetiminin güçsüzlüğünü gösteriyor. Yaygınlaşan grevler ve toprak işgalleri bugün Belucistan'da fırtına gibi esen silahlı ayaklanma Butto'nun görünürdeki sağlam

yönetiminin gerçekte gücünün ne kadar zayıf olduğunu gösteriyor.

Butto PUL'deki rakiplerine karşı ilimli, gönül alıcı görünmeye çalışırken Pakistan'daki kentlerde yaşayan kitleler üzerine baskıları sıklaştırmaktadır.

Bugün işçilerin çoğunluğu Butto'ya karşı PUL'nin yönettiği hareketi kendi çıkarları doğrultusunda gerçek bir seçenek olarak görmemekle birlikte, Butto yönetimine karşı duydukları hoşnutsuzluğu duyurma, yansıma aracı olarak görüyorlar. Ve bu anlamda ve bu çerçevede PUL'nin genel grev çağrılarına uyuyorlar.

NE OLACAK

Ne olursa olsun mevcut bunalımın sonucu Pakistanlı emekçilere hiç de iyi bir şey vaatmiyor. Muhalefet kırılıp ezilse bile, Butto tarafından başlatılan polis devleti uygulamaları sadece hızlanacaktır. Hiç kuşkusuz, durumdaki muzaffer olarak çıkacak olan Butto, muhalefete karşı korkunç misillemelere girişecek, federal güvenlik kuvvetlerinin, polis ve istihbarat örgütlerinin yetkilerini arttıracak, orduyu kişisel iktidarının bir aracı yapacaktır. Devlet aygıtının şiddet organlarının yetkilerinin bu denli artırılması her şeyden önce çalışan sınıfların ekonomik-demokratik ve siyasal mücadelesini bastırma için kullanılmaktadır. Kısacası, bizzat Butto iktidarında demokratik öğeler asgari düzeye inecektir.

Albaylar ve yarbaylar tarafından gerçekleştirilecek bir askeri darbenin sonuçları çok daha kötü olacaktır. İngilizler tarafından yetiştirilen ve aristokrasiye mensup olan generallerin tersine bu subayların çoğunluğu küçük burjuva kökenlidir. Şeriat ideolojisi tarafından büyük ölçüde etkilenen bu subaylar (tıpkı Yunan cuntasında olduğu gibi) "tarihsel görevlerin" sahibi olduklarına inanmışlar, "hukuk düzeni" ve "düzen" fikirlerini fanatik bir biçimde savunmaktadırlar. Amerikan askeri yardım programları çerçevesinde eğitilen bu kişiler, her şeyden önce, koyu bir anti-komünistler. Tarihsel olarak bu tür bir toplumsal ve ideolojik konjunktur her

zaman açık faşizmi yaratmıştır, bu tür bir hükümet darbesi Şili yada Brezilya tipi bir cuntanın kurulmasını getirecektir.

Gelecek haftalarda askeri güçler anahtar rolünü oynayacak Ordu ya Butto'nun açık olarak yanında yer alıp olayları bastırarak ya da Butto'ya başkaldıracaktır. Butto yanlıları ve PUL yanlıları arasındaki bir bölünme de az da olsa olası gözüküyor.

Bütün durumlarda doğrudan zarar görecektir emekçi halk kitleleridir. Butto PUL'nin muhalefetine ezse bile, muhalefete mücadele sürecinde onunla uzlaşabilmek için, iktisadi, toplumsal, ideolojik birçok ödün vermiş olacaktır. Bu ödünlerin tümü çalışanların demokratik kazanımlarına indi-

riren darbelerdir. Ayrıca bu mücadele sürecinde yasma ve yarıgnin yetkileri kısıtlanırken, yürütmenin gücü büyük ölçüde artırılmıştır. Kısacası "demokratik solcu" Butto "demokratik" ve "solculuğunu" büyük ölçüde yitirmektedir.

Ordunun müdahalesi sonucu ortaya çıkacak olan askerlerin yönetiminde bulunduğu bir açık faşizm ise açıktır ki, çalışanlar için azamileştirilmiş sömürü, baskı ve zulüm demektir.

DEVRİMCİ SOL NE YAPIYOR?

Şu anda oldukça bölünmüş olan devrimci sol kuramsal ve stratejik gerekçelerle, bütün gücünü kitleleri devrimci bir anlayışla örgütlemeye harcayarak, parlamento oyunlarını girmeyi reddetmiştir. Eylemlerinin niteliğinden dolayı ve örgütlülüğü ile iktidarı olduğu kadar, gerici muhalefeti de korkutmaktadır.

Devrimci sol Pakistan'daki gerçek durumu oldukça iyi çözümlenmiş ve seçimleri boykot etmiştir.

Bununla birlikte, beş yıllık bir süre için bir kez daha yönetime gelen Butto'ya karşı ciddi bir engellenen yapılması doğrultusunda devrimci partilerin birleşik cephesini oluşturma konusunda bazı girişimlerde bulunulmuştur. Uzun dönemde solun birliğini sağlamak için, gündemde bulunan açık baskı olasılığını temel alan Mazdoor Kisan Partisi (İşçi-köylü Partisi) birleşik cephe girişiminin başını çekiyor.

Açıktır ki, bir askeri darbenin ilk hedefi devrimci sol olacaktır. Ama devrimci sol da askeri bir faşist rejime karşı etkin bir direniş yolu açabileceği ve bu direniş yönetebilecek tek siyasal güçtür.

Bugünkü kavga şeriat kavgası değildir. Kavga Pakistan egemen sınıflarının kendi iç çelişkilerinin bir yansımasıdır. Dinci ve aşırı Amerikancı muhalefet partileri hala dinsel ideolojinin etkisinde olan çalışan yığınların belli kesimlerini seferber edebilmekte ve onları temsil ettikleri sınıf çıkarları doğrultusunda kullanılmaktadır.

Özet olarak, emperyalizmin ülkenin iktisadi, toplumsal, ideolojik, siyasal yapısında yarattığı çarpıklıklar, ülkedeki sınırsız mücadelesinin aldığı biçimleri bu denli karmaşıklaştırmaktadır. Ama açık olan, karmaşık yapının temelinde, emperyalizmin mihraklarını ve bunların ülke içindeki uzantıları olan Pakistan egemen sınıflarının sömürü sistemi yatmaktadır. Pakistan halkı bu sömürü zincirini kırıp özgür, demokratik, bağımsız ve sosyalist Pakistanı kuracaktır!

ZİNDANLAR BOŞALSIN

cezaevlerindeki baskı ve zulme son.

TÜRKİYE'DE sömürge tipi faşizm var. 'Bunu en çarpıcı biçiminde somut ve canlı olarak yaşayanlar arasında, kuşkusuz, zindanlara doldurulan mahkûmlar yer alıyor. Bu sömürü ve zulüm düzeninin acımasız kurumlarından olan cezaevlerinde yaşayanlar, kimi zaman bilinçli, kimi zaman kendiliğinden şekilde, en doğal hakları olan direnmeye başlıyorlar. Buca Cezaevindeki işyan bunun en son örneği idi. Ama tek örneği değildi. Türkiye'nin çeşitli yerlerindeki cezaevlerinden, ezilen, horlanan mahkûmların sesleri yükseliyor. Genel Af istiyorlar. Hiç olmasa, üzerlerinde baskının zulmün kaldırılmasını istiyorlar. İşte Malatya Cezaevinden bir grup tutuklu ve hükûmlânın bu konuda yazdıklarının özeti bunları okuyalım:

"[...]Hapishanelere atılanlar doğrudan veya dolaylı olarak var olan bu düzene karşı olanlardır. Toplumun değer yargılarına göre bu kişiler çoğu birer kahraman veya suçsuz kişilerdir. Son yıllarda Türkiye'de doğrudan bu pis düzene karşı olan kişilerin hapishanelerdeki sayısı artmaktadır. Bu, hapishanelerin öz niteliği nin halkın gözünde açıklanmasını (sağlamıştır) ve sağlamaktadır.

Hapishanelerde yaşam şartları çok berbat. Sağlık gerekleri tam olarak yerine getirilmemektedir. Çoğu cezaevlerinde doktor yoktur. Doktor olan yerde ise hastaya yeterli muayene yapılmamakta, bir gripin veya aspirinle geçitirilmektedir. Dışarıda böyle olmuyor mu sanki? Oluyor; zaten hapishanelerdeki bu uygulamalar dışarının bir yansımasıdır, ama katmehli bir yansıması. Falaka, hücre, sürgün, hakaret, hücre hapisî kişilerin günlük yaşantısının bir parçasıdır. Tıpkı dışardaki kontr-gerillaları, işkence hücreleri, cereyan, falaka, hakaret, polis panzeri, jandarma dipçığı gibi. Burada kalabalık koğuşlarda, betonda, ayak altında yatmak ve yemek yenmeyecek kadar berbat olan mutfaklarda, insan yaşamaya mecburdur. Tıpkı dışarda, köylerde hayvanıyla beraber aynı odada, şehirde on kişinin her an üzerine yıkılması ve ya yitirilmesi korkusuyla yaşadığı kondusu gibi. İçeride idare tarafından verilen yemekler az ve yenmeyecek kadar berbat, tıpkı dışarıda sürekli bulgur ve yarı aç yarı tok yaşamaya mecbur edildiği gibi. İçeriye yapılacak iş araç veya sanat yapılacak araçlar, zaman değerlendirme için kitap verilemez. Tıpkı dışarıda okullar kapatıldığı, iş verilmediği ve milyonlarca insanın işsiz yaşamaya mecbur tutulduğu gibi. Doğu ile batı hapishanelerinin yapısı ve idari uygulaması farklıdır. Tıpkı dışarıdaki doğu ile batı bölgelerinin, sanayi, alt yapı, eğitim, kültür, yatırım alanında farklı olduğu gibi. İçeride yatanların çoğu tutuklu davaları senelerdir sürer ve defalarca mahkemelere gittiği halde bir şey söylemeyen, senelerdir adli tut raporunu bekleyenler vardır. Tıpkı dışarıda bir nüfus cüzdanı almak için on sefer gittiği rüşvetsiz, el pençe divan-sız, dımsız alamadığı gibi. İçeride insanı bir gölge gibi takip eden istihyoncular vardır. Tıpkı dışarıdaki resmi sivil takipçiler, ajanlar,

provokatörler, gammazcılar gibi. İçeride iyi gardiyanlara baskı yapılır, sürgün edilir, hakkı olmayan görev, maaş verilir. Tıpkı dışarıda yurtsever memurların sürgün edildiği, rüşvete alındığı, emekliye ayrıldığı, terfisi verildiği; veya atıldığı gibi. İçeride idarenin adamları vardır, imtiyazlı, gerektiğinde açık görüş yapan, diğerleri için yasak olan şeyleri içeri alabilen, en iyi koğuşa ve cezaevine gidebilen, geceleri dışarı çıkıp alem yapanlar vardır. Tıpkı dışardaki çanak yalayıcılar, her şey sizin ve benim diyenler gibi....

Hapishanelerde keyfi idare hakimdir. İç tüzük, yönetmelik, kanunlar nedir bilinmez. Malatya cezaevinde Müdür Mahmut Çakmak'ın özel kanunları hakim, herşey isteği doğrultusundadır. Kimi cezaevinde serbest olan şeker burada yasaktır. Kimi cezaevlerinde hazır pişmiş yemekler içeri verilirken burada verilmeyiz. Kimi cezaevlerinde avukatlarla rahatça görüşülürken burada bu yasaktır. Kimi cezaevlerinde serbest olan görüş burada soyadı tutmayan akraba ve arkadaşlarla görüşmek yasaktır. Bir derdini anlatma olanagın yok. Gardiyan yanında durur, zaten gürlütüden duyamazsın. Kimi ce-

zaevlerinde serbest olan kitap, dergi burada yok; Kimi cezaevlerinde kütüphane, sinema, üç öğün yemek verilirken burada bunlar yok. Kimi cezaevlerinde doktora gitmek günlük olduğu halde burada müdüre yaranmakızın gitmek yok. Kimi cezaevlerinde çocuk koğuşunda sigara yasak, burada bu yasak yok! Kimi cezaevlerinde hamam, berber parasız, burada hamama ve berbere parasız gitmek yok. Burada bir talepte bulunmak; ama müdüre, ama savcıya sana tehdit, hücre, sürgün, Sinop cezaevi gösterilir. İşte, hakkı olsun haksız olsun yerine getirilmesi yok!

Malatya cezaevinde kalan 400 kişiden 300'ü tutukludur. Malatya'da 60 milyon lira yeni bir cezaevi yapılıyor. Ama bu kendilerine yetmeyecek, yetmediği gibi HALKIMIZIN DEVRİM-Cİ MÜCADELESİYLE YIKILACAKTIR!

KAHROLSUN AZINLIĞIN ÇIKARCI BASKI VE TERÖRÜ"

Malatya Cezaevinde bir Grup Tutuklu ve Hükûmlü

BYÖKD SEÇİMLERİ

Bu sayımızdaki 4. sayfada İGD ile ilgili bir belge yayınlamıştık. Bu belgede, BYÖKD yönetimini kazanabilmek için İGD'lerin basyurduğu burjuva politikası teşhir ediliyordu. "Beslenme" İGD'nin her yoldan beslenmeyi mübah bulduğuna, ama dönme suyla değirmen dönmeyeceğini belirtmişti. Dergimiz baskıya giren elimize ulaşan aşağıdaki mektup, işte bu gerçeği açıklıyor. Yapılan Kongrede, Devrimci Gençlik BYÖKD yönetimini İGD revizyonistlerinin elinden almıştır.

"Devrimci Yol Dergisi"ne Bursa Yüksek Öğrenim Derneği (BYÖKD) 3. Olağan Kongresi yapılmış, seçim sonunda DEVRİMCI-GENÇLİK yönetimi almıştır.

ri de ederek ilerliyor. Seçim sonuçları şöyledir: DEVRİMCI GENÇLİK: 220 İGD: 118 İGD'yi TSİP ve Özgürlük Yolu'nun tamamı, TIP'ın bir kısmı destekledi 8-9 kişi ile PİM ve "sosyal emperyalizm teorisyenlerinden" 5-6 kişi -bir kısmı da oy kullanmadı- Devrimci Gençliğe oy verdiler. 3-4 kişilik KSD grubu seçimi protesto etti. YAŞASIN GENÇLİĞİN DEVRİMCI EYLEMİNİN BİRLİĞİ..

DEVRİMCI GENÇLİK BURSA AK-DER KAPATILDI

DEVRİMCI YOL DERGİSİNE

Biz Aksaraylı Devrimciler, Emperyalizmin ve oligarşinin KANLI 1 MAYIS KATLIAMINDAN sonra Aksaray'daki derneğimizi (AK-DER) Aksaray Kültür Derneği'ni Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonuna bağlama çalışmalarına başladık. DGD'nin 1 MAYIS affığı derneğimizin penceresine astık. 2 gün sonra derneğimizi, Oligarşi tarafından 1 Mayıs affığı'nın yasak olduğu bahane edilerek kapatıldı. Fakat biz Aksaraylı Devrimciler olarak Devrimci mücadelemizde hiç bir zaman yılmayacağız, aksine Devrimci şehitlerimizden aldığımız güç ve inançla mücadelemizi bir kat daha arttıracız.

24.5.977

TÖB-DER Karşıyaka Şubesi'ni devrimciler kazandı

TÖB-DER Karşıyaka Şubesi Yönetimini "Devrimci Öğretmen Grubu" kazandı.

21-5-1977 Cumartesi günü kongrede yönetime, Devrimci Öğretmen Grubu dışında, Demokratik Merkeziyetçi ve Yurtsever Devrimci Demokratik Birlik grubu katıldı. Divan seçiminde Devrimci Öğretmen Grubu 74, Demokratik Merkeziyetçi Grup 44 oy aldı. Sosyal emperyalizm "teori"lerinin savunucuları divan seçiminden çekildi. Demokratik Merkeziyetçi grubun kişisel karalamalarına rağmen, "tüm burjuva pisliklerinin cezasını" oylama sonucunda Öğretmen kütlesinden gerekli cevabı aldılar. Yurtsever Devrimci Demokratik Birlik grubu da siyasetçilikleri sonucu seçimden çekildiler.

Oylama sonucunda Devrimci Öğretmen grubu 97 oy, Demokratik Merkeziyetçi grup 50 oy aldı. Sosyal emperyalizm "teoricileri" grubunun 23 oyu vardı. Devrimci Öğretmen grubunda 5 kişi oy kullanmadı. Toplu Sözleşmeli Grevli Sen dika Haklar için ilerli

Kahrolsun Faşizm ..

BİLDİRGE

ÜLKEMİZDE VE DÜNYADA İÇİNDE BULUNDUĞUMUZ KOŞULLAR VE TEMEL SİYASİ GÖREVİMİZ

- Devrimci Hareketin birliği ve partleşme süreci
- Ülkemiz solunun dünü bugünü

Dağıtım EMEK-DAGITIM
Yazışma Adresi
P.K. 383
Kızılay-ANKARA

DEVİRİMCI YOL

Manisa'da 12 mart işkencecisi Faik Türün tecrit ediliyor.

Biz Akhisarlı devrimciler olarak DEVRİMCI YOL'un belirlediği şekilde seçim çalışmalarını sürdürdük. Yani seçimlerde asıl olanın, anti faşist mücadeleyi yükseltmek olduğunu ve bu seçim platformunu faşizmin teşhir ve tecritinde bir araç olarak kullanma siyasetini hayata geçirdik.

Bu çalışmalarımızın bir parçası olarak da, Manisa'dan AP adayı olan Faik Türün'ün tecrit edilmesi için özel çaba sarf ettik. Halkımıza, onu seçmemek gerektiğini, tam tersine ondan hesap sormak gerektiğini anlattık. Çünkü onun 12 Mart döneminin azgın işkencecilerinden birisi olduğunu, pek çok yurtseverin, devrimcinin kanına girdiğini söyledik. Bu arada, BİR FAŞİSTİN KÜNYESİ başlığı altında Faik Türün'ün gerçek kimliğini halkımıza anlatan pullar da bastık. Dergimizde yayınlaması için bu pullardan bazılarını gönderiyoruz. Devrimci Salamlar.

AKHISARLI DEVRİMÇİLER

Kontrgerilla Şefi, CIA Ajanı Cellât **Faik Türün** Oligarşinin Maşası ve Emekçi Halkımızın Can Düşmanıdır.

Devrimci Gençlik

DÜZELTME

DEVİRİMCI YOL'un 2. sayısında pek çok tashih hatası olmuştur. Bunlardan önemlilerini aşağıda düzeltiyor, özür diliyoruz.

...9. sayfa, 3. sütun, 33. satırda "örgütlü" kelimesi çıkacak

...16. sayfada, Kızildere Direnişini yeni aldık cümlesi, "Kızildere Direnişini yeni andık" olacak.

DEVİRİMCI YOL BİLDİRGE'sinde de Mao'dan yapılan alıntıda bir cümle düşmüştür. Doğrusu şöyledir:

...40. sayfa, 20 satır:
...Çin'de savaş mücadelesinin temel şekli, ve ordu örgütlenmesinin temel şeklidir. Yığın örgütleri ve yığın mücadeleleri gibi öbür şekiller de önemlidir.

ASLANTAŞ BARAJI

EGEMEN güçler kendi varlıklarını devam ettire bilmeleri için tüm dünya ülkelerinde olduğu gibi, ve bunun bir parçası olan Türkiye'de de kira-lık satılmış katillerin vasıtası ile hergün yurtsever gençleri öldürüyor. yapılan direnişlere ve grevle- re karşı lüksev uyguluyorlar.

Biz Aslantaş Barajında bas- kılar altında ölüme mücadele ederek alın teri karşılığını alama- yan işçileriz. İşverenler Türk-Ül- ke-iş'e bağlı BES-İŞ sendikasıyla birlikte çeşitli bahanelere yevmi- yelerimizden 10'ar günlük kesinti yapmasını kararlaştırmıştır. Ayrıca aylıklarımızın tam zama- nında değilde 8-10 gün sonra verilmesi ve buna benzer nedenler üzerinde anlaşmışlardır.

Sarı sendikamızın işverenle yaptığı toplu sözleşmeyle kendi amaçları doğrultusunda sosyal haklardan yararlanılmayıp bazı önemsiz maddelerle lafta ve kağıt üzerinde yararlanılmaktadır.

Biz işçiler olarak bu ve buna bağlı benzer nedenlerle işverene karşı tek bir yumruk gibi 15-16 Şubat'ta direnişe geçtik, direniş-imizi kırılmak için Kadri'den arabalarla jandarma birlikleri getirdiler, ayrıca direniş esnasında kiralık olan faşist Mühendis Cevat Gülesey'un işçilere tabanca çekmesi ile jandarmanın desteği ile direnişimizi kıramadılar. Direnişimizin 36. saatından sonra güçlü olduğumuzu anlatan işve- renler şartlarımızı kabul ettiler.

Direnisten sonra bazı kiralık faşist formenler (ustabaşı) işve- renden yetki isteyerek işçiyi daha fazla baskı yapmasını ve gene kiralık faşist formenler Sivas'tan ve başka yerlerden, faşizmin ideolojisiyle eğitilmiş kişileri geti-

rerek aramızda çalıştırmaya ça- ғыyorlar.

İşverenlerin bekkçiliğini ya- pan Aslantaş Baraj Karakol Komutanı tabanca çekme mesele- sini 5rtbas edebilmesi için sarı sendika vasıtasıyla direniş esna- sında direnişimizle ilgili olmayan bazı işçilerde dahil olmak üzere işveren temsilcileriyle direnişimizi savcıya intikal ettirmiştir. Amacı direnişimizi önder durumunda olan bazı işçi arkadaşları ve namuslu formen arkadaşları mah- keme kararıyla işten çıkartmak- tır.

İşçularla yetinmeyen işve- renler Ankara'daki baba-dayıla- rından gelen emirle Tuncelleri ve bunlara benzer başka yerlerden gelen işçileri işe almamaktadırlar. Bu karar pratikte kendini kesin olarak göstermiştir.

İşverenler ve onların satılmış kiralık katilleri sunu her zaman bilmelidirler ki işçi sınıfına yapı- lan bu tür baskılar ve saldırılar işçilerin birliğini ve mücadelesini bozamaz ve bozamazacaktır.

Biz Aslantaş Barajı işçileri olarak işverenin baskılarını ve işçi sınıfının bir parçası olan devrimci gençlik ve öğrenci kesimine yapı- lan baskıları ve saldırıları derginiz aracılığı ile protesto ederiz.

Kahrolsun Emperyalizm

Kahrolsun Sömürgecilik

Kahrolsun Faşizm

Yaşasın İşçilerin Gönüllü Birliği ve Mücadelesi

Yaşasın İşçi Sınıfının Zaferi

ZAFER İŞÇİ SINIFININDIR!
Aslantaş Barajı İşçileri

DEVİRİMCI YOL'DAN MEKTUP

REVİZYONİSTLER sürekli yayın organlarına "kitleleri örgütlemenin" ana araçlarından biri olarak bakıyorlar. Kitlelerle bağ kurlmalarını büyük ölçüde sürekli olarak çıkan yayın organlarının dağıtılmasına dayandırıyorlar.

DEVİRİMCI YOL'un sürekli bir yayın organına bakışı bundan çok farklı. Biz kitlelerle aktif mücadele içinde bağ kuruyoruz. Bizim kitle bakımız anti-oligarşik mücadeledeki eylemlerimizle kuruluyor. Ama genel hedeflerin kadrolara iletilmesi, yapılan eylemlerin kadrolar aracılığıyla sempatiçilari- ra ve halka duyurulması, bu eylemlerin genel mücadele içinde değerlendirilmesi, kadrolarımızın ideolojik düzeyinin yükseltile- bilmesi açılarından DEVİRİMCI YOL'a büyük görevler düşmektedir.

Bu nedenlerden dolayı DEVİRİMCI YOL'u mümkün olduğu kadar geniş kitleye dağıtmalıyız. DEVİRİMCI YOL'un fabrikalarda, kahvelerde, devlet dairelerinde, bürolarda, tarla- larında, köylerde, okunup tartışılması sağlanmalıdır. Bağlantı kurduğumuz devrimci sempatiçilerle birlikte derginizi okuma- lı siyasi çizgimizin diğer çizgilerden farkını tartışmalı ve pratikte göstermeliyiz.

DEVİRİMCI YOL dağıtımçı tarafından gazete bayilerine ve kitapçılara iletiliyor. Bizim için bu yeterli değil. Gazetemizin yaygın olarak dağıtılmasında aktif olarak her birimiz görev almamız. DEVİRİMCI YOL'u emekçilerin toplu olarak bulunduğu bölgelerde, fabrikalarda, bürolarda, kahvelerde satmalıyız. Dergi satışı, devrimci sloganların kitlelere iletildiği yerlerden biri olarak kullanmalıyız. Elden dergi satışının en yaygın kitlelere görsü ve sloganlarımızın ulaşmasına büyük katkıda bulunacağını unutmamalıyız.

Bu sayıdan itibaren BİLDİRGE'de çok kısa olarak ele alınan bazı konuların derinleştirilmesine başlanmıştır. BİLDİR- GE'nin dünya tahliline ilişkin ilk bölümünde, Sovyet ve Çin tezlerinin dünya tahlili özet olarak ele alınmıştır. Bu sayımızda modern revizyonistlerin dünya tahlillerini ve bundan kaynakla- nan "ilerleme" anlayışlarını sergiliyoruz. Gelecek sayılarda modern revizyonistlerin "kapitalist olmayan yol ve ileri demokrası" tezleriyle, bu çizginin Türkiye'deki en tutarlı temsilcisi TKP'nin görüşleri sergilenerek ve eleştirilecektir. Bu arada Çin Komünist Partisinin içli dünya tahlili ve burdan kaynaklanan önerileri de önmümüzdeki sayılarda açıklacak. Farklı devrim anlayışlarının özünde dünya tahlilindeki farklılıklar yatmaktadır. DEVİRİMCI YOL çizgisinin daha iyi kavranabil- mesi ise, dünya tahlilimizin yanlış dünya tahlillerinden farkının özümlemesine bağlıdır.

DEVİRİMCI YOL'un ana işlevlerinden biri de Türkiye'nin farklı bölgelerinde ve farklı çizgimize alanlarında oligarşiye karşı mücadele eden arkadaşlarımızın deneylerini ve bu deneylerden çıkarttıkları dersleri yayımlamak, bütün arkadaşlarımızın bunlardan yararlanabilmelerini sağlayabilmektir. Bu nedenle, özellikle kitle içinde çalışmaya ilişkin deneylerinizi, başarılarınızı, hatalarınızı bizlere bildirin. Oligarşi ve emperyalizm bütün dünyadaki deneylerinden dersler çıkarıyor, kendi kadrolarına bu deneyleri iletiliyor. DEVİRİMCI YOL'da devrimci mücadele deneylerimizin aktarılmasında arkadaşlardan biri olarak kullanmamız gerekiyor.

Bizi sürekli olarak eleştirin. Hatalarımızı gösterin. Daha iyi çalışabilmemiz için öneriler getirin.

Bize kafanızca talolan konuları, açık olmayan konuları yazın. Sorular sorun. Kendi düşüncelerinizi de mutlaka yazın. Bu sayımızda bir Tartışma Sayfası açıyoruz. Sizlerin sorularınıza cevap vermeye başlıyoruz.

Bütün bunların yapılabilmesi için derginizin kesintisiz olarak çıkması gerek. Dergimizin kesintisiz olarak çıkabilmesi içinse satılan dergilerin paralarının biran önce bize ulaştırılması zorunlu. Temel teorik konularda hazırlanmakta olan broşürlerin de basılabilmesi için bu paraya ihtiyacımız var. DEVİRİMCI YOL siyasetini benimseyen arkadaşlar bu konuda devrimci sorumluluğun gereklerini yerine getirmelidir. dergiyi bağış ve abone kampanyalarını hızlandırmalıdır.

Para ihtiyacı, somut siyasetimizi kitlelere iletmek için oldukça yararlı olan ÖZEL SAYI çıkartmakta da 88'lik komosu. Çoğunlukla parasız dağıtılan bu özel sayılardan birincisini, Seçimler ve Kars olayları üzerine yayınladık. Bu özel sayıların, tek tek dağıtılan bildiriler yanı sıra, merkezi bir şekilde dağıtılan bildiriler özelliğine sahip olması ve sürekli kalabilmesi yukarıda belirtilen tutumun benimsenmesi, yani DEVİRİMCI YOL'un para sıkıntısının hafifletilmesiyle gerçekleşecektir.

DEVİRİMCI SELAMLAR

DEVİRİMCI YOL

DEVİRİMCI YOL
15 günlük
siyasi dergi

OKU, OKUT, YAY,
HABER YAZ, ABONE BUL!

GÖNCÜ MEZRASI

3 4.1977 gün Kötüre köyünden Doğan Erbil ağa ve yandaşları Göncü köyüne silahları ve traktörleri ile gelerek köyümüzün olakışmasını hiçbir hakları olmadan, köyümüzün üzeri- ne tapulu olduğu halde zorla sürmeye başladılar. Kafa yapısı ağa olan bu adamlara karşı köy halkı direnişe geçti ve ağaya karşı direndi. Biz devrimciler olarak köydeki halkımızın ve halkı davaların yanında yer aldık. Doğan ağa köylüye seslenerek "sizleri komünistler oyuna getiriyor" diye ithamda bulundu. Köyümüzün erkeği, kadını, kızını devrimcilere kurban ol'diyerek ağaya karşı hücum ettiler. Ağa ve yandaşları jandarmaların gözü önünde köy- lüye kurşuna tuttular. Ağanın kardeşi bir dereden geçerken, traktör devrilererek yaralandı. Bir andan sonra jandarmalar gittiler. Tekrar ağa taraftarları köylüye kurşunladılar. Ağa'nın amcasının oğlu köylüye kurşunlayarak ka- dınları, kızları küfürler yağdırdı. Köyümüzün halkı ve biz devrim- ciler direnerek ağayı ve de yandaşlarını köyden çıkardık.

YASASIN YOKSUL KÖYLÜLERİN TOPRAK MÜCADELESİ
TEK YOL DEVRİM KURTULUŞA KADAR SAVAŞ KATIL OLIGARŞİ
K. Maraş Afşin İlçesinin Kötüre Köyü, Göncü Mezrasından Bir Devrimci.

TOPARDIÇ KÖYÜ

BİZLER ABD ve AET emperyalizmine bağımlı geribraktırılmış bir ülkenin köy emekçileriyiz. Yarı aç yarı tok geçinmek zorunda bırakılmışız. Ekonomik-demokratik vb. sorunlarımızın çözümü için mücadele veren bizler. "Topardıç Köyü Kaldırma Derneği" adı altında demokratik bir örgütte birleştik.

Bu birleşmemizden rahatsız olan egemen sınıfların faşist köpekleri tüm emekçilere olduğu gibi bize de saldırıyor. Daha başlangıçta tüm formaliteleri ta- mamlayıp, derneğe tüzel kişilik kazandırmak için başvurumuzda dilekçemiz dahi okunmadan kapı dışarı edildik. Onlar köyümüzün devrimci geçmişinden korktukları- nı bir kez daha açıkça kanıtladılar. Bütün emekçiler gibi bizlerde ösömrü, baskı ve terörden uzak insanca bir düzen istiyoruz. Bu uğurda mücadele veriyoruz. Ege- men sınıflar keyifleri bozulmasın, sömürüleri devam etsin diye bizlere ve tüm emekçilere saldırı-

yorlar. Ama çırpınışları boşuna- dır. Kaçınılmaz sonları hızla yaklaşıyor.

Egemen sınıfların saldırıları karşısında bizler ve diğer halk yığınları gerçekleri daha iyi görü- yor ve kendiliğinden gelme hare- ketimizi yükseltiyor, örgütleniyo- ruz. Bunun yanı sıra "sosyalist" geçinen ama revizyonizmin ve oportünizmin batığına saplanan görüşler bizlerin kendiliğinden gelme hareketimizde gerisinde kaldıklarının farkında değiller. Onlar Çin'i-Rusya'yı fethetme yarışında pasifizmin batığına saplana dursunlar, bizler işçi sınıfının öz örgütünün kendiliğ- den gelme yığın eylemlerini so- yyalist düşünceye kanalizasyon ve anti-faşist mücadele cephesini oluşturacağı inancındayız.

KAHROLSUN FAŞİZM

YAŞASIN İŞÇİLERİN, YOKSUL KÖYLÜLÜĞÜN, GENÇLİĞİN DEVİRİMCI MÜ- CADELE BİRLİĞİ

DEVİRİMCI YOL

15 GÜNLÜK SİYASİ DERGİ

Sahibi
Melik YAZICI
Sorumlu Müdürü
Yasınhak ARSLAN
Yönetim Yeri
Hasan Ali Yücel cad. 39 D
İnce-si ANKARA
Yazışma Adresi
P.K 383 Kızılay ANKARA

Dağıtım
EMEK-DA: Ankara: İhlamur sok. 8/10 Kızılay, İstanbul, Hımayevi Etil sok. 6/21 Çagaloğlu, İzmir: Ahmetaga mah. 857. sok. No: 3/D Salihağa İshani Oda No.228

ABONE KOSULLARI

Yarı İlet. 6 aylık 10TL yarıllık 20TL
Yarı Dış. 6 aylık 10TL yarıllık 20TL
Abone simdiki için MEHMET YAZICI adına posta çekti No: 104899/ve para yatırılması zorundadır

Baskı-Dizgi
EM-AŞ Veb Ofset Tesisleri

CEVAHİR ÖĞRETİYOR

Hüseyin Cevahir, 1 Haziran 1972'de İstanbul'da Maltepe'deki kuşatıldıkları evde oligarşinin cellatları tarafından 28 kurşunla vurulup şehit edildiği zaman 27 yaşındaydı ve SBF üçüncü sınıf öğrencisi idi. 1945 yılında Tunceli-Mazgirt'te doğmuştu. Liseyi bitirdikten sonra bir süre İstanbul Tıp Fakültesine devam etmiş. daha sonra SBF'ye geçmişti.

Maltepe'de hayatı noktalanıncaya kadar devrimci bir militan olarak mücadele etti. Hayatını işçi sınıfının yoksul ve emekçi halklarımızın kurtuluş mücadelesine adadı. Örnek bir militan olarak yaşadı. Cevahir, öldürülmekle kurtulnamayan bir düşman oldu burjuvazi için. Vücudu 28 kurşunla delik deşik edildikten sonra bile yaşamaya devam eden, onbinlerce devrimciye pırıl pırıl bir mücadele ve hayat yolu gösteren ve ÖGRETEN anısıyla... Onun anısı şimdi bu yüzden sarsılmaz bir anıt, yüce bir kaya gibi...

Cevahir, her şeyden önce bir devrimcinin dürüst ve sade bir insan olması gerektiğini ve kendisini çevresine saydırıp sevdirmeyi bilmesi gerektiğini öğretiyor. Onu tanıyan herkes, devrimci olsun olmasın, onun fikirlerini kabul etsin veya etmesin, ona karşı derin bir sevgi ve saygı beslerdi. Cevahir her çeşit insanla anlaşılabilir ilişkiler kurmasını çok iyi biliyordu. Kendisini herkese sevdirebiliyordu. Bu yüzden çok geniş bir çevresi olurdu daima. O vurulduktan sonra bir çok insan ona olan bağlılığı ve sevgisi yüzünden devrimci harekete katılma kararı almış, Cevahir'in mücadele arkadaşlarını arayarak onun yolunda her türlü yardımı yapmaya hazır olduklarını bildirmişlerdir. Bir devrimci militan, dürüstlüğü doğruluğu ve samimiyeti ile çevresinde sevgi ve saygı uyandıran örnek bir insan olmalıdır.

O, küçük büyük iş ayrımı yapmayan bir insandı. Daima mütevazı ve alçak

gönüllü bir tutum içinde olurdu. Her işe koşar, bazen köy çalışmalarına gider, bazen gazete satar, faşistlere karşı kavgaya ve aktif eylemlere katılır. TİP ve PDA oportünistlerine karşı sürdürülen tartışmalar içinde yer alırdı.

Devrimci Hareket içinde herkesin sevdiği ve saydığı, önde gelen bir militan olmasına rağmen, hiç bir zaman hava attırmaya ve gösterişe düşkün olmaması, daima mütevazı bir tutum içinde her zaman her türlü görevi yerine getirmek için çalışmıştır. O, bize bir devrimci militanın gösterişe düşkün olmayan, mütevazı bir insan olması gerektiğini, büyük küçük iş ayrımı yapmaksızın her türlü görevi koşulması gerektiğini öğretmiştir.

Cevahir'in kararlı bir siyasi tutumu olmuştur. SBF'ye geldikten sonra Devrimci Hareket içinde yer almış, her türlü oportünizme karşı mücadele etmiştir. Savunduğu görüşler doğrultusunda tam bir proleter devrimci militan olarak çalışmış, bütün hayatını inandığı görüşler doğrultusunda mücadeleye adanmıştır. Mete Has'ın kaçırılması eylemi sırasında, evden ayrılırken kendisini "Bir daha karşılaşacak mıyız?" diye soran ev sahibesine hitaben "Hayır!" diye cevap vermişti Cevahir, "Sadece en sonunda, bir de topyekün karşı karşıya geleceğiz."

Hayır! 31 Mayıs 1972'de vücudunu delik deşik eden oligarşinin cellatları onun bu "Son randevu"ya katılmasını önlemeyecekler!

Çünkü, o şimdi bize emperyalizme ve oligarşiye karşı nasıl savaşılması gerektiğini, devrimci bir militanın nasıl fedakar ve kararlı, dürüst ve mütevazı, inançlı ve korkusuz olması gerektiğini öğretiyor.

O şimdi son randevuya kadar, her zaman bizimle yaşayacak!

- Onun anısı şimdi onbinlerce devrimciye pırıl pırıl bir mücadele ve hayat yolu ÖĞRETİYOR.
- O şimdi bize emperyalizme ve oligarşiye karşı nasıl savaşılması gerektiğini, devrimci bir militanın nasıl fedakar ve kararlı, dürüst ve mütevazı, inançlı ve korkusuz olması gerektiğini öğretiyor.
- O, şimdi son randevuya kadar, her zaman bizimle yaşayacak.

Yukarıdaki fotoğrafta, Mahir Çayan ve Hüseyin Cevahir'in İstanbul Maltepe'de kuşatıldıkları ev görülmektedir. Aşağıda ise, Maltepe Direnişi'nin akıyınostim savcısı tarafından iddianemede yanlışlığı yer alıyor. İddianame üzerindeki çizgiler ve düğürlen notlar, Mahir Çayan'ın kendi el yazısıdır.

gittim; bu sırada Cihangir Erdeniz tarafından silâh istimal edilmiş, sanıklar bu durum karşısında Sibel Erkan'ı takip imkânından uzak kalmışlardır. Banyo önündeki hole gitmelerinden önce Çayan tarafından daire kapısı, Cevahir tarafından ise ön salon güney cephesi silâhla taranmıştır. Cevahir ve Çayan holde surları birbirlerine dönük şekilde güneydeki ve kuzeydeki yatak odaların emniyete almak istemişler, bu sırada mutfak penceresinden giren ve arka salona gelen Başkomiser Mehmet Bayrak'ı göreyek hole açılan kapının sağ tarafında Cevahir, sol yönünde Çayan olduğu halde gelen şahısla müsademeye girişmiştir. Bir ara Mahir Çayan içeri giren şahısla silâhla mücadele eden Cevahir de bina kuzey cephesi balkon sol tarafındaki merdivenden binaya girmek isteyen Cavit Acar ve Ahmet Demir'e doğru elindeki tomsonla bir tarama atışı yapmıştır. Karşından da ona doğru atış vukubulmuştur. Karşılıklı silâh kullanmanın ardından hafiften emenden istifade eden, Başkomiser Mehmet Bayrak elinde tomsonla banyo holüne geldiğinde sol yandaki yatak odası kapısını önünde başı o tarafa ayakları banyoya doğru Cevahir'in ölü, hol sağ tarafında ise Mahir Çayan'ın yaralı olarak yattığını görmüş; silâhla aynı mahalle binaya girmeye muvaffak olan diğer görevliler gelmişlerdir.

*Sanık bu öldürmek istiyor musunuzda
öldürmeden kaçırmamız havaya verilmeye
çalışılmış. Yalan, safsata.*

ma evlâdim. Bak ben seni bu kadar büyüttüm, bunlar için mi yaptım? Sen çok güzel bir çocuktu, niye böyle öldün evlâdim.

Mahir Çayan — Bak ben lâf anhyorum, görceksiniz devrimcilik namısız görceksiniz Faşist kuşakları.

*Amme
Turan
Cev
değil*